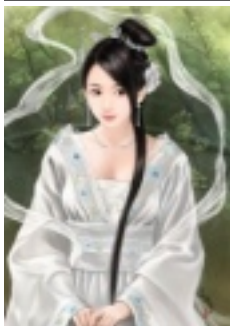

Ách Dương Tình Quanh Co

Contents

Ách Dương Tình Quanh Co	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	18
3. Chương 3	27
4. Chương 4	40
5. Chương 5	51
6. Chương 6	63
7. Chương 7	72
8. Chương 8	79
9. Chương 9	89
10. Chương 10: Kết Thúc	99

Ách Dương Tình Quanh Co

Giới thiệu

Thát Tu La Hệ Liệt Chi TứEdit: Vân NhiBeta: Quảng Hằng & KhuyênHắn là một người bình thường

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ach-duong-tinh-quanh-co>

1. Chương 1

“Xú tiểu tử đáng giận, ngươi thật sự để con bé đi một mình?”

“Đúng vậy.”

“Thật là đáng chết”

“Mới gặp mặt đã mắng chửi người ta, lão cha, con ngoan của cha lại làm sai chỗ nào?”

“Tất cả đều không đúng, kỳ thực con bé cũng không cần đi đâu hết, nếu như vị hôn phu của nó đã qua đời...”

“Nhưng tín vật đính thân vẫn còn, nàng lại kiên trì muốn cầm lại, thuận tiện lấy về tín vật đính thân của đối phương thôi!”

“Làm gì có, đó bắt quá chỉ là vòng tay thôi...”

“Lão cha, người đã sai rồi! Đó không chỉ là vòng tay thôi, mà đây chính là di vật duy nhất gia gia của nàng lưu lại! Lúc trước, Mặc gia bị vô lâm các bang phái liên thủ công kích, chẳng những người bị giết, tài vật bị vợ vét không còn gì, ngay cả nhà cũng bị phóng hỏa đốt sạch, ngay cả cái rắm cũng không lưu lại, chỉ duy nhất có phong thư về vòng tay đính thân lưu lại được, cũng là vật đính ước của gia gia nàng! Nàng muốn đến lấy lại cũng là hợp tình hợp lý thôi!!!”

”Hợp tình hợp lý?”

“Đúng, hợp tình hợp lý!”

“Như vậy vị công tử này cho thỉnh giáo một chút, tình của nàng rốt cục ở nơi nào?”

“ ... ”

“Sao, không nói tiếp đi?”

“Đáng giận!”

“Nói thực đi, nha đầu kia là người lạnh nhạt nhất mà cha người từng thấy lần đầu tiên trong đời, mẹ của nha đầu đó, cũng chẳng qua chỉ là không thường hé răng thôi...”

”Không thường hé răng?”

“Rất không thích hé răng...”

“Rất không thích hé răng?”

“Phi thường, phi thường, phi thường không thích hé răng, vậy đã được chưa?”

“Vâng, vậy mới tạm được!”

“Tóm lại, mẹ của nàng cũng chẳng qua là phi thường không thích hé răng, thì ít nhất mỗi ngày đều còn có thể nói một câu, hơn nữa thấy chúng ta là người một nhà luôn vẫn tươi cười, mà cho dù không cười, thái độ vẫn là thực thân thiết, thực ấm áp, còn có thể gật đầu xua tay chào hỏi, đáp lại câu hỏi của người ta. Còn nha đầu kia... Nha đầu kia...”

“Mà... ít nhất nàng đã cho chúng ta bốn câu nói...”

“Đúng, từ sáu tuổi đến nay, chỉ nói có bốn câu, chia đều ba năm một câu!”

“Đó... Đó là... Là...”

“Tuy rằng ban đầu, nó không phải là một đứa nhỏ thích nói chuyện, nhưng ba năm một câu, không khỏi rất quá đáng đi?”

“Cũng... Cũng đúng, bắt quá...”

“Thật sự không nghĩ là sẽ nói như vậy, nhưng nha đầu kia quả thực là lãnh đạm đến gần như vô tình!”

“ ... ”

“Ai, nha đầu kia trời sinh bạc tình, đừng nói người ngoài, ngay cả người nhà như chúng ta, bao gồm cả cha mẹ thân sinh của nàng, bọn ta cùng nàng nói chuyện, nàng cũng chỉ dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn chúng ta, chẳng những không có biểu tình, không tươi cười, cũng không gật hay lắc đầu quay về phía người ta một chút, ai biết nàng nhìn rốt cục là có ý tứ gì...”

”Ách, như vậy thật sự là rất không dễ dàng hiểu được nàng rốt cục muốn nói gì...”

“Nói?”

“ ... Nhìn...”

“Đúng, nàng không nói lời nào, chỉ biết nhìn. Trừ lần đó ra, nàng cũng không thích cùng bất cứ người nào ở cùng một chỗ, ngay cả ăn cơm cũng không thích ăn cùng mọi người, luôn độc lai độc vãng, lại càng không thích người khác quan tâm đến chuyện của nàng, làm việc đều có chủ trương, bất luận trong lời nói của chúng ta không hề để vào tai...”

“Được, được, được, ta đã biết, ta đã biết, ta thừa nhận lão cha nói đích xác là sự thật, nhưng ...”

“Sao? Người còn có cái gì phản bác?”

“Không phải phản bác, chính là, ta vẫn cảm thấy... Cảm thấy tiểu nha đầu tựa hồ cũng không phải thực sự vô tình, mà là... mà là...”

“Là gì?”

“Có lẽ nàng cần một mối lửa dẫn.”

“Mối lửa dẫn?”

“Thiên Sơn chúng ta quá lạnh đúng không?”

“Lạnh, thì tính sao?”

“Đem khối băng đặt ở đâu, nó vĩnh viễn đều là băng...”

“Cũng chưa chắc, Thiên Sơn tuyệt đối chính là băng lãnh như vậy.”

“Cần phải là đem nó đi hỏa thiêu ở đâu?”

“...”

“Đúng vậy, nó tan ra, nhất định biến thành nước.”

“Ý của người là nói tiểu nha đầu kia là cần phải có nam nhân hòa tan nàng?”

“Đúng, lão cha, cha cũng không phải ngốc lắm... Chậm đã, chậm đã, lão cha, xin hỏi móng vuốt kia của cha phóng tới đây, là muốn làm gì?”

“Muốn xé rách miệng chó của người!!!”

“Cũng được, bất quá là đợi con dùng xong bữa tối đã nha, lão bà của con nói nàng muốn làm một bàn thức ăn ngon đến nỗi làm cho người ta ngay cả đầu lưỡi cũng phải nuốt vào... Xin đừng đem nước miếng phun trên người con... Cảm ơn”

“Tiểu tử đáng chết, đừng đánh trống lảng!”

“Là ai đánh trống lảng a... Được, được, được, quay về vấn đề chính, quay về vấn đề chính, đừng xé miệng của con nha!”

“Tóm lại, xem tiểu nha đầu kia đối với bản thân cha mẹ thân sinh của nó cũng chưa có tới hai phần tình cảm, ta cảm thấy không có khả năng thực sự có người nào có thể hòa tan được nó.”

“Vậy sao nàng lại kiên trì đi lấy tín vật đánh thân đem về?”

“Hửm?”

“Con tin rằng bản thân nàng đối với việc kia một chút hứng thú cũng không có, vậy là ai muốn đi đây? Đúng vậy, là nhị thẩm, là nhị thẩm muốn đi vật duy nhất cha thẩm ấy lưu lại trong bức thư đó, nên tiểu nha đầu kia mới kiên trì đi lấy trở về, người nói, tiểu nha đầu là thực sự vô tình sao?”

“Là nhị thẩm con yêu cầu nó đi lấy trở về?”

“Không, nhị thẩm không nói gì với tiểu nha đầu, nhị thẩm đang thương lượng cùng nhị thúc, nếu vị hôn phu của nha đầu kia qua đời, hôn sự kia đương nhiên hủy bỏ, nhưng thẩm ấy muốn lấy lại tín vật đánh thân, cũng muốn báo đáp ân tình năm đó người ta đã ban cho Mặc gia...”

“Cũng đúng, Tuy rằng năm đó Mộ Dung gia cũng không giúp đỡ gì lớn, cuối cùng Mặc gia cũng là bị đuổi cùng giết tuyệt, nhưng khi toàn bộ võ lâm đều đuổi giết Mặc gia thì ngay cả bằng hữu chí thân của Mặc gia

đều không binh vực, có thể tránh né liên tránh rất xa, duy chỉ có Mộ Dung gia tin tưởng vững chắc Mặc gia tuyệt không phải là hung thủ mưu hại trưởng môn của thất đại môn phái, cũng đem hết toàn lực đi che dấu cho Mặc gia trốn tránh sự truy sát của toàn bộ võ lâm.”

“Không chỉ có như thế, kỳ thực...”

“Con biết, Kỳ thực Mặc gia cùng Mộ Dung gia căn bản là không có giao tình gì, chẳng qua là Mộ Dung lão gia cùng Mặc lão gia có gặp mặt qua vài lần, cá tính hai người hợp nhau, trò chuyện vui vẻ thôi, chỉ như thế mà thôi, chẳng qua là vào lúc quan trọng nhất Mộ Dung lão gia liền xuất toàn lực để trợ giúp Mặc gia, bởi vì ân tình tương trợ nên Mộ Dung lão gia cùng Mặc lão gia đã đã thay con đính ước chung thân...”

“Nói thực ra, cuộc hôn sự này thực đúng là kỳ quái...”

“Kỳ quái chỗ nào, bọn họ là phòng ngừa chu đáo, trong lòng biết ngay tình cảnh lúc đó không tốt, hơn phân nữa có thể đào tẩu, cho dù bọn nhỏ may mắn có thể đào thoát, nhưng không ai biết khi nào mới có thể gặp mặt lại, bởi vậy mới có thể ước định khi đứa nhỏ được 20 tuổi, nếu cả hai vẫn không thể tìm được đối phương, liền có thể tự kết hôn, cuộc đính ước có thể tạm gác lại, để cho con cháu hoàn thành...”

“Cũng thật miễn cưỡng.”

“Đó cũng là bất đắc dĩ, nhưng như thế lại là may mắn, bằng không nhị thẩm của ngươi đã không được gả cho nhị thúc ngươi!”

“Nói vậy cũng đúng!”

“Cho nên sau đó Nhị thẩm ngươi mới đi đến tìm Mộ Dung gia, ước định trưởng tôn của Mộ Dung lão gia cùng nữ nhi của nàng hoàn thành hôn sự này! Lúc ấy, tình trạng của nhà Mộ Dung đã sắp khốn quẩn, Nhị thẩm ngươi tuy muốn giúp đỡ bọn họ, nhưng Mộ Dung gia rất khí phách, kiên trì không chịu nhận...”

“Thật sự là... Sao lại không tiếp nhận? Nói đến cùng, Mộ Dung gia sở dĩ nghèo túng thất thế, cũng đều là vì Mặc gia!”

“Cũng không hẳn, bởi vì thê tử của trưởng môn phái Tuyết Sơn bị ám hại là em gái của Mộ Dung lão gia, Mộ Dung gia vì vậy chưa bao giờ bị hoài nghi là đồng lõa của Mặc gia, cũng không có người cố ý đi tìm Mộ Dung gia truy cứu việc Mộ Dung gia giúp Mặc gia, chỉ nói Mộ Dung lão gia là một người hồ đồ ngu ngốc, dễ dàng liên tin lời dối trá của Mặc gia. Nên sau đó, Mộ Dung gia liền bị toàn bộ võ lâm khinh thường, không lâu sau cũng bị loại bỏ khỏi Ngũ đại thế gia, vì thế...”

“Mộ Dung gia xuống dốc!”

“Đúng hoàn toàn!”

“Vì Mặc gia.”

“Đúng là vậy, tuy rằng Nhị Thẩm ngươi sau đó cũng tìm ra thủ phạm, cũng giết chết tên kia thay Mặc gia báo thù, nhưng nàng vẫn chưa đem sự thật chân tướng công bố cho võ lâm, đây là thói quen của Thất Diêm la, xuống tay cũng không hề giải thích. Cũng bởi vậy, người trong võ lâm đến nay vẫn như cũ nghĩ Mặc gia là hung thủ mưu hại trưởng môn của thất đại môn phái, Mộ Dung gia cũng vì vậy cho nên không lấy lại được danh tiếng...”

“Đâu chỉ không lấy lại được danh tiếng, đừng nói xảy ra vấn đề, gặp phải phiền toái cũng không có người nguyện ý đến hỗ trợ, xuất môn liên tục gặp phải người quen, người ta cũng làm như không nhìn thấy, không nghe không thấy, cuối cùng ngay cả việc làm ăn cũng bị người ta đoạt, bị người ta cố ý phá hư, bởi vậy bọn họ càng lúc càng đi xuống, đành phải bán đi gia sản, đến Tô Châu kiếm sống...”

“Nhưng cho dù đến Tô Châu làm ăn, bọn họ vẫn không tốt lên được, thật sự nghèo túng ...”

“Cho nên a, tiểu nha đầu kia chẳng những muốn thay thế nhị thẩm lấy về di vật của gia gia, cũng là muốn thay Nhị thẩm đi báo ân. Dù sao, Nhị thúc là cho nàng làm con thừa tự của Mặc gia, cũng chỉ có nàng mới có thể đi báo ân.”

“Chính xác, ân tình của Mộ Dung gia là nên do người còn lại của Mặc gia trả. Nhưng chúng ta nói đến chỗ này để làm gì?”

“Ý con là, Nhị thẩm không hề đề nghị với tiểu nha đầu kia, tiểu nha đầu lại tự động nhắc đến, tự nguyện thay Nhị thẩm đi lấy về tín vật đính thân, còn muốn thay Mặc gia báo đáp ân tình của Mộ Dung gia, đơn giản là nàng biết đây là tâm nguyện của Nhị thẩm. Lão cha, cha nói nàng như vậy có thể xem như là vô tình sao?”

“Ừ, theo như người nói vậy, tiểu nha đầu này cũng không phải là đứa nhỏ vô tình như vậy!”

“Nàng hữu tình, tuy rằng nhìn như vậy nhưng chắc chắn là có tình. Chỉ là trời mới biết khi nào thì nàng mới có thể tâm huyết dâng trào lấy ra được một chút!”

“Cho nên, liền đem người hữu duyên lấy lửa đến châm nàng?”

“Đúng vậy!”

“Chỉ sợ người kia nhất định phải nhiệt tình mười phần, nếu không thì khó có thể nha.”

“Mười mười phần làm sao đủ, ít nhất phải có trăm phần, ngàn phần, vạn phần nhiệt tình mới miễn cưỡng có thể đủ ứng phó, bằng không chỉ cần gặp cặp mắt lạnh lùng của tiểu nha đầu, ‘Bùm’ một cái cây đuốc liền lập tức xong đời, ngay cả lửa cũng chưa... Ôi, sao đánh con?”

“Đã nói bao nhiêu lần rồi, ở trước mặt trẻ con, không cho nói thô tục!”

“Lúc này không hề có đến nửa đứa nhỏ ở trong này!”

“Ở trước mặt lão nhân gia ta, con chính là một đứa trẻ!”

“... Lão đầu chết tiệt!”

“Hừ hừ, cho nên, con để nha đầu kia đi một mình?”

“Bằng không phải làm sao? Chẳng lẽ còn phải thêm quần gia, nô bộc, nha hoàn một chuỗi dài theo sao?”

“Con không lo lắng chút nào sao?”

“Ác ác ác, thì ra là lão cha lo lắng nha!!! Đừng, đừng, làm ơn đừng lo lắng, tiểu nha đầu một mình làm được, hơn nữa võ công của nàng cũng không thua bất cứ người nào trong năm huynh đệ chúng ta, mà tính tình của nàng cũng lưu loát sạch sẽ, cho nên không cần lo lắng nàng gây chuyện, nàng...”

“Câm miệng, ai lo lắng nó đi gây chuyện chứ?”

“Là lão cha nha!”

“Lỗi tai nào của con nghe được ta nói sáu chữ ‘Lo lắng nó sẽ gây chuyện’ này chứ?”

“À, thật ra không có, bất quá...”

“Người nói đủ chưa? Tính tình nha đầu kia ra sao ta còn không rõ ràng ư, nó chẳng những không thích người ta quan tâm đến chuyện của nó, cũng không thích quan tâm đến chuyện của người ta, cho dù có người hướng nó kêu cứu mạng, nó cũng sẽ làm như không nghe không thấy, mặc dù cố ý đến khiêu khích với nó, nó cũng sẽ không hề phản ứng. Nói nó đi gây chuyện, quả thực so với lên trời còn khó hơn, không bằng kêu tảng đá khiêu vũ cho con xem, cơ hội còn lớn hơn.”

“Đúng vậy thì lão cha lo lắng nàng sẽ gây chuyện để làm chi... Ai... Sao cha lại đánh con, con khóc cho cha xem!!!”

“TA – NÓI – QUA – TA – KHÔNG – LO – NÀNG – SẼ – GY – CHUYỆN!!!”

“Vậy đến tội cùng là sao? Lão cha cũng nên nói cho rõ ràng được không?”

“Nha đầu kia rất lạnh nhạt, không khóc, không cười, không tức giận không thương tâm, gió thổi tám hướng cũng nhúc nhích, bằng tuyết mưa gió, lửa cháy gió thổi đều không đến được với nó. Đến hôm nay, trong bảy huynh đệ tỷ muội các người cũng chỉ có nàng cùng Trụy nhi là chưa từng giết người qua...”

“Trụy nhi là không dám.”

“Mà nha đầu kia là khinh thường, mặc dù có người muốn giết nó, nó cũng không thêm động thủ, thậm chí khinh thường để ý tới, luôn quay đầu bước đi, vì một cái liền bay đi không còn bóng dáng, khinh thường ngay cả việc làm rõ người ta đến tột cùng là vì cái gì muốn giết nó.”

“Cho nên?”

“Con là tên tiểu tử ngu xuẩn, còn không hiểu sao? Con thật sự không lo lắng nàng lấy việc của Mộ Dung gia làm cái cớ, kỳ thực là muốn thừa cơ đi tìm một thâm sơn cùng cốc không có người, cô độc một mình cả đời này?”

“...”

Không thể nào?

“Oa? Dượng à, người xem, vị tiểu cô nương kia lại đứng ở nơi đó nha!”

“Tiểu cô nương? Người cho rằng nàng so với người nhất định là nhỏ sao?”

“Vóc dáng nàng ấy thấp hơn người mà!”

“Thấm thẫm mập của chúng ta cũng thấp hơn người, sao người không gọi nàng là tiểu béo thắm?”

“.... Đáng giận, người luôn yêu thích trêu ta thôi!”

“Chính xác, ta trời sinh chính là thích trêu người mà!”

“Người thật quá đáng!”

“Thì làm sao? Muốn làm cái gì? Đến đây a, sợ người không làm được!”

Xế chiều, thuyền đánh cá thắng lợi trở về lục tục cập bờ, một đôi huynh đệ song sinh mười lăm mười sáu tuổi trên thuyền xuống bắt đầu tranh cãi âm ỉ, cuối cùng còn lao vào đánh nhau. Ở phía sau, một người đánh cá trung niên nhìn thấy lắc đầu: “Thật sự là, lại đánh nhau!” Mắt nhìn thấy đôi tiểu huynh đệ kia luôn một lời không hợp liền đánh nhau cho trời đen kịt, Mộ Dung Vãn Thiên không khỏi vừa bực vừa buồn cười.

Đó là hậu nhân của bên nhà nhạc mẫu, hai cậu con trai của em vợ. Khi gia đình của nhạc mẫu lần lượt qua đời, Đỗ Khiếu Phong cùng Đỗ Khiếu Vãn liền tìm đến ông làm nơi nương tựa, ông cũng không phản đối tiếp nhận trách nhiệm giáo dưỡng bọn họ, vì là báo đáp nhạc phụ không nhìn cảnh ngộ khốn khổ của ông, dứt khoát đem nhi nữ gả cho ông, hơn nữa dù là báo đáp, thế tử ông cũng không oán không hối chịu khổ cùng ông, nửa đời tới nay, ngay cả một ngày an lành cũng chưa từng được thử qua, bà lại ngay cả nửa câu oán hận cũng không có.

Hiện thế, hiện thế cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi.

“Được rồi, được rồi, hai người các người, còn không tới thu thập cá bắt được đi!”

Nhưng hai tiểu tử nóng nảy đang sôi trào máu chiến đấu này hoàn toàn không nghe thấy dượng kêu gọi, hồn nhiên chiến đấu càng oanh oanh liệt liệt, lúc nào cũng đều chuẩn bị lừng lẫy xả thân, ngay cả Mộ Dung Vãn Thiên còn thật sự lo lắng muốn đem hai tiểu tử kia ném vào hồ nước cho bình tĩnh lại một chút, thì có một vị cũng rời thuyền đánh cá đi vào phía sau hắt. Đó là một nam nhân khoảng hai bốn hai lăm tuổi, ngoài vóc dáng cao lớn, bộ dáng hắt xem ra thực bình thường. Bộ dáng cùng lão đánh cá trung niên giống nhau, là loại người mà cho dù gặp qua nhiều lần cũng đều không nhất định sẽ nhớ rõ diện mạo của hắt.

Nhưng bên ngoài bình thường như vậy lại ẩn ẩn tản mát ra một loại khí chất thâm trầm ý vị bất phàm, rõ ràng là một thân xiêm y áo vải thô lộ ra nồng đậm mùi cá, lại tràn đầy một cổ phong thái nho sĩ thông dong tự tại, ung dung, lỗi lạc khiến cho mọi người bất luận kẻ nào khi nhìn về hướng này đầu tiên chú ý đến sẽ là hắt. Mà chỉ cần liếc mắt nhìn thấy hắt, sẽ là một ấn tượng ghi khắc trong lòng. Một người bình thường không hề tầm thường chút nào.

Hắt là Mộ Dung Vũ Đoạn, trưởng tử Mộ Dung gia. Trưởng tôn lần lượt qua đời, hắt liền cùng phụ thân Mộ Dung Vãn Thiên lãnh trách nhiệm hợp lực chống đỡ Mộ Dung gia, Tại Thái Hồ này bắt tôm bắt cá mà

sống, Mẫu thân hắn thì mở một quán cơm nhỏ đơn sơ, cung cấp bữa trưa cho lũ khách qua đường, tuy rằng cuộc sống có chút kham khổ, nhưng cuối cùng có thể an ổn sống qua ngày.

Giờ phút này, người của hắn mặc dù đứng ở phía sau phụ thân, ánh mắt lại không tự chủ được mãi miết về hướng bóng dáng phiêu nhiên tinh tế lạnh lùng kia.

Biểu đệ nói không đúng, vị cô nương kia không coi là nhỏ, cũng là mười bảy mười tám tuổi rồi. Hơn mười ngày nay, mỗi khi đến lúc chạng vạng, nàng sẽ xuất hiện ở Thái Hồ này, một mình một người lẳng lặng ngóng nhìn Thái Hồ, sa áo màu trắng kia theo gió cuốn lên, bóng dáng nhỏ nhắn thanh tú mềm mại phiêu dật, phảng phất khí chất như Thiên nữ, chỉ tiếc kia khuôn mặt thanh lệ thoát tục lại luôn lạnh lùng thản nhiên không chút biểu tình, giống như bị ngàn năm băng tuyết đông lại, thật làm cho người tiếc hận.

Đại biểu đệ nói nàng trời sinh là lãnh tình, nhị biểu đệ nói nàng rất ngạo mạn, nhưng không biết vì sao, trực giác của hắn nhận thấy bọn họ là sai lầm rồi. Nàng không lãnh tình, không ngạo mạn, mà chính là...

“Vũ Đoạn, con xem, tiểu cô nương kia, nàng không phải muốn...” Mộ Dung Vấn Thiên lo lắng nhìn cô gái đứng ven hồ “Tự vẫn chứ?”

“Không phải!” Không cần suy nghĩ, Mộ Dung Vũ Đoạn nói, nói xong mới phát hiện chính mình trả lời quá mức tùy tiện. Hắn không biết nàng, sao lại có thể biết nàng muốn làm gì? Nhưng kỳ quái là ở trong đáy lòng hắn, lại có thể khẳng định nàng cũng không có ý nghĩ muốn xem thường mạng sống của mình, thậm chí muốn làm tổn thương mình đều không có, nàng chính là đang...

—Suy nghĩ—

Suy nghĩ gì?

Hắn không biết, nhưng hắn biết là nàng không muốn tự vẫn, nàng chỉ đang suy nghĩ, có lẽ là đang suy nghĩ chuyện chung thân đại sự, hoặc là một vấn đề khó giải quyết nào đó, cũng có thể là...

Một ước định?

“Sao con biết?”

“... Nếu muốn tự vẫn, sẽ không lựa chọn địa phương có nhiều người như thế này”

“Nói cũng đúng”

“Có lẽ, nàng là đang suy nghĩ một vấn đề khó khăn!”

“Ừ, xem bộ dáng đó của nàng thật giống, nếu là như thế, chúng ta sẽ không nhiều chuyện” Dứt lời, Mộ Dung Vấn Thiên liền quay đầu đi, rống to: “Đủ rồi! Hai người các người, trời đã sắp tối, mau trở về nhà!”

Vừa nghe nói đến phải về nhà, hai tiểu tử bướng bỉnh liền dừng tay, một người đặt trên vai hai giỏ cá quan trọng, đó là tôm cá cung ứng cho quán cơm, còn mấy giỏ cá còn lại là muốn đưa đi bán, về phần nhà mình dùng ăn tối là không quan trọng, giờ phút này, tiền mới là chuyện cần lo lắng nhất, bởi vì...

Mộ Dung đại phu nhân lại muốn đổi nệm chăn mới, còn phải là loại sang quý.

Không lâu, cả nhà Mộ Dung gia liền lục tục bước đi về, đi cuối cùng là Mộ Dung Vũ Đoạn bắt giắc quay đầu lại nhìn một lần cuối cùng, lựa trắng kia bay bay, ở trước Thái Hồ tung bay như vậy.

Nàng đến tận cùng là đang suy nghĩ gì thế?

Đột nhiên, như phát hiện tia nhìn chăm chú của Mộ Dung Vũ Đoạn nàng quay đầu, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng đồng thời bắn thẳng tắp lại hắn, ngay lúc hai người bốn mắt nhìn nhau, nháy mắt đậm bạc trên đôi má lúm đồng tiền lặng yên hiện lên một chút thần sắc mơ hồ, mà Mộ Dung Vũ Đoạn mắt hờn sưng sốt... Hồi lâu, hồi lâu...

“Vũ Đoạn, sao con còn đứng đây? Về nhà!”

Mộ Dung Vũ Đoạn chân động hoàn hồn, mới bước nhanh đuổi theo: “Đến đây!”

Mà cặp mắt mơ hồ kia, vẫn cứ đi theo hắn, thẳng đến khi bóng dáng thon gầy kia biến mất, mới thu hồi ánh mắt về, lại chuyển sang đậm bạc, lẳng lặng chăm chú nhìn chút ánh nắng chiều sót lại.

Từng là võ lâm đại hào Mộ Dung gia, nay gia đạo sa sút, lưu lạc đánh cá tại Thái Hồ. Nhưng mỗi người Mộ Dung gia đều vui vẻ hài lòng, cam tâm vì chính nghĩa, vì chân lý bỏ qua ích lợi cùng hư danh thế tục mà không một câu oán hận.

Mộ Dung đại phu nhân, đại tẩu của Mộ Dung Vãn Thiên, bá mẫu của Mộ Dung Vũ Đoạn, từ nhỏ chính là thiên kim đại tiểu thư cơm bưng nước rót, đừng nói đến chịu khổ, bà ngay cả chuyện gì nữa điểm không hài lòng cũng chưa từng trải qua, là một tiểu thư được nuông chiều từ bé, không hề nghi ngờ, bà ta hoàn toàn sẽ không nghĩ gả đến chịu khổ ở Mộ Dung gia nghèo túng thất vọng.

Nhưng rất không may, cha bà từng được Mộ Dung lão gia cứu một mạng, vì không muốn mang tội danh vong ân bội tín nên thực hiện hôn ước đem bà gả đến Mộ Dung gia.

Có thể nghĩ, đại tiểu thư sống an nhàn sung sướng vô luận như thế nào cũng đều không thể nhìn nhận sự thật này, chẳng những đánh chết cũng không chịu làm nữa điểm công việc, ngay cả việc phụng dưỡng cha mẹ chồng đều không muốn, trái lại còn kiên trì muốn hưởng thụ cuộc sống xa hoa như ở nhà mẹ đẻ. Đương nhiên, Mộ Dung gia không có cách thỏa mãn tham lam của bà ta, vì thế nên bà ta lấy việc chanh chua trào phúng tức giận mắng người làm lạc thú duy nhất trong cuộc sống.

Cho nên đến khi cha mẹ chồng cùng trưởng phu lần lượt qua đời, bà vẫn như cũ không thay đổi bản tính tham hưởng thụ, cường ngạnh mệnh lệnh em chồng phải thỏa mãn đủ loại yêu cầu xa xỉ của bà.

“Cái ta muốn đâu?” Em chồng, cháu vừa mới bước vào cửa nhà, Mộ Dung đại phu nhân liền cắt vấn

“Đại tẩu, qua hai ngày nữa là có thể mua.” Mộ Dung Vãn Thiên ăn nói khép nép trả lời.

“Qua hai ngày nữa! Qua hai ngày nữa! Ngày hôm qua ngươi cũng nói như vậy, chẳng lẽ ngươi cũng chỉ có một câu như vậy trả lời ta cho có lệ sao?” Bản tính nóng nảy không nhẫn nại của Mộ Dung đại phu nhân lập tức phát hỏa: “Đừng quên, không có đồ cưới ta mang đến, Mộ Dung gia các người có thể duy trì đến hôm nay sao?”

Là chính bà đã quên sao?

Đồ cưới của bà ta mang đến trong vòng hai năm khi bà gả đến đã bị bản thân bà ta vui vẻ chi tiêu hết! Mộ Dung gia ngay cả một phân tiền cũng không hề dùng đến, bắt đầu từ năm thứ ba, Mộ Dung gia còn phải khổ sở kiếm tiền đến hiếu kính bà ta, thỏa mãn tham lam hưởng thụ của bà. Kỳ thực chính bà ta hẳn phải rõ ràng nhất, bởi vì đồ cưới bà ta mang đến đều do chính bà ta nắm giữ ở trong tay, người khác muốn đụng cũng không thể đụng đến.

Xem ra bà ta đang dùng sức đem tất cả quên hết!!!

“Đại tẩu...” Mộ Dung Vãn Thiên bất đắc dĩ cười khổ.

“Sao? Không phục hả?” Mộ Dung đại phu nhân hùng hổ phun ra miệng đầy nước miếng.

“Không dám, đại tẩu, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì? Muốn nói với ta cái gì lời nói đại nghịch bất đạo sao? Cũng đừng quên, trưởng tẩu như mẹ, không nghe lời ta chính là bất hiếu!” Đúng rồi, trưởng tẩu như mẹ, đây là lý do của Mộ Dung đại phu nhân dựa vào, bởi vì bà ta là đại tẩu, mà Mộ Dung Vãn Thiên chỉ là em chồng! Xem như ông không gặp may đi, cho nên Mộ Dung Vãn Thiên phải “hiếu thuận” bà ta giống như hiếu thuận mẹ ruột, trong lúc rảnh rỗi thuận tiện làm nơi cho bà ta trút giận.

“Không, đại tẩu, ta chỉ là muốn...”

“Cái gì cũng không cần nghĩ, ta gọi ngươi làm cái gì, ngươi làm cái đó là được rồi!”

“Nhưng ...”

“Khốn kiếp, dám cãi lại ta sao? Tên này...” Bà ta bắt đầu khóc lóc kêu than

Thấy Mộ Dung đại phu nhân lại bắt đầu mưa rền gió dữ, quét ngang thiên hạ, ánh mắt của Mộ Dung Vũ Đoạn không khỏi hơi gay gắt một chút, chợt hướng người em họ đang đứng lặng bên người Mộ Dung đại phu nhân nháy mắt, ám chỉ hẳn mau nghĩ cách trấn an Mộ Dung đại phu nhân.

Mộ Dung đại phu nhân có hai con, bà cũng không giống mọi người sủng ái trưởng tử một cách bình thường, mà lại đặc biệt thiên vị thứ tử Mộ Dung Nguyệt Phong, đơn giản là trưởng tử của bà ta tướng mạo bình thường, mà thứ tử Nguyệt Phong lại có một dáng vẻ tuấn mỹ mê người, cùng với cái miệng ngọt ngào như mật suốt ngày hoa ngôn xảo ngữ, luôn lời ngon tiếng ngọt, ba hoa chích chòe luôn khiến lão nương yêu thích. Bởi vậy, Mộ Dung đại phu nhân luôn thiên vị cưng chiều thứ tử, làm tất cả mọi người sống mà luôn bận rộn, mọi thời điểm đều vất vả, chỉ có Mộ Dung Nguyệt Phong có thể nhàn nhã không có việc gì cùng Mộ Dung đại phu nhân chờ ăn chờ uống, không làm việc gì, ngay cả nâng tay cũng không thêm, hẳn chỉ quang minh làm đại thiếu gia chờ phục vụ. Trách nhiệm duy nhất của hắn là khi Mộ Dung đại phu nhân mất hứng hắn ở bên làm cho bà vui vẻ, làm bà cười.

Nhưng hắn hiện tại một chút cũng không muốn trấn an mẫu thân, bởi vì chần chệch mới mà Mộ Dung đại phu nhân yêu cầu kỳ thực hắn cũng muốn, không chiếm được thứ hắn muốn, chính hắn cũng rất không vui, làm sao có tâm tình đi trấn an người khác. Cho nên hắn làm bộ không thấy ý của người anh họ bảo.

Mộ Dung Vũ Đoạn lại chớp mi, trong lòng thầm than, nếu em họ không muốn nhúng tay, như vậy hắn liền chỉ còn lại một cái biện pháp...

“Bá mẫu, tình trạng trong nhà người cũng không phải không rõ, chúng tôi đã đem hết toàn lực nghĩ cách, người...”

Bang!!!

Thanh âm một cái tát vang dội, là Mộ Dung đại phu nhân giận tím mặt rít gào: “Người là thằng nhóc vô lễ, dám chống đối ta, người cho rằng nhà này không dựa vào phụ tử các người thì không thể sao? Người...”

Tia chớp thêm tiếng sấm, rầm rập, rầm rập...

Trên gương mặt nóng rát đau đớn, cảm thấy cũng là một mảnh thần nhiên, Mộ Dung Vũ Đoạn bình tĩnh an tường nghe Mộ Dung đại phu nhân giáo huấn, vẻ mặt không có nửa điểm giận. Ít nhất, hắn đem lửa đạn từ người cha hắn chuyển qua bên người hắn.

Mộ Dung đại phu nhân tiếp tục la hét phát tiết oán khí cùng bất mãn trong lòng, không đếm xỉa đến Mộ Dung Nguyệt Phong ở trong lòng mắng bọn họ xứng đáng, những người khác cúi đầu yên lặng nghe giáo huấn, không ai chú ý đến một bóng dáng áo trắng quỳ mị đang đứng bên ngoài cửa sổ...

Suốt một khắc chung sau (15'), Mộ Dung đại phu nhân mới thở phò dừng lại tiếng rít gào văng nước miếng khắp nơi, bỏ lại cho bọn họ ba ngày thời hạn, lập tức bà ta cùng Mộ Dung Nguyệt Phong trở về phòng nghỉ tạm.

Nhìn bóng lưng kiêu căng của Mộ Dung đại phu nhân, Mộ Dung Vãn Thiên không khỏi thở dài thật sâu.

“Bá mẫu người lại đang ép ta”

“Liên thuận bá mẫu đắc ý đi!” Mộ Dung Vũ Đoạn vô tình nói.

“Vậy sao được!” Mộ Dung Vãn Thiên quả quyết cự tuyệt. “Cha không phải vì tham tài phú Chu gia, mà lúc trước Chu viên ngoại vừa ý con, bá mẫu người chính mồm đồng ý việc hôn nhân này cho con, còn lập hôn ước thư, sao có thể nói sửa liên sửa chứ? Loại này thất tín này vì phụ tuyệt không làm!!!”

Thanh minh hai năm trước, hắn thay phụ thân về nhà tảo mộ, trên đường trở về, từ tay thổ phỉ cứu đại phú thương Tô Châu Chu lão gia một mạng. Sau đó, Chu đại phú luôn miệng nói là vì báo đáp ơn cứu mạng, kỳ thực là muốn lợi dụng Mộ Dung Vũ Đoạn! Có Mộ Dung Vũ Đoạn làm hộ vệ, sau này ông ta ra bên ngoài làm việc sẽ không phải lo lắng an toàn. Ông ta bỏ số tiền lớn thuê hộ vệ hoàn toàn chính là phế vật lãng phí lương thực. Vì thế, Chu đại phú hướng Mộ Dung Vãn Thiên nhắc tới kết thân, vốn tưởng rằng Mộ Dung Vãn Thiên sẽ đáp ứng, ai ngờ... Mộ Dung Vãn Thiên một ngụm cự tuyệt. Thi ân bất cầu báo, đây là gia huấn của Mộ Dung gia. Ngoài ra, ông cũng không muốn trèo cao, bầu vịu phú thương, bởi vậy việc hôn nhân này ông không chút nào lo lắng.

Nhưng mà, Mộ Dung đại phu nhân lại hưng phấn thực sự, nghĩ đến làm thân gia với phú thương, sau này bà ta có thể hưởng thụ, vì thế lợi dụng lúc cha con Mộ Dung Vãn Thiên lên thuyền bắt cá, bà ta vội vội

vàng vàng đáp ứng hôn sự! Chỉ sợ Chu viên ngoại đổi ý, lại sợ Mộ Dung Vãn Thiên không tiếp nhận, còn cố ý lập hôn ước thư, giấy trắng mực đen, Mộ Dung Vãn Thiên muốn không thừa nhận cũng không được.

Nhưng là...

“Nương a, tại sao mẹ lại ngốc như vậy a!”

Cùng chư vị bằng hữu đến trong thành ăn chơi phóng túng, Mộ Dung Nguyệt Phong hai ba ngày không về. Vừa về đến nhà mới biết mẫu thân thay anh họ cùng Chu tiểu thư định ra việc hôn nhân, hắn liền tức giận đến mức giơ chân, nếu Mộ Dung đại phu nhân không phải mẹ ruột hắn, hắn đã sớm một cước đá bay ra ngoài.

“Ta làm sao vậy?” Bị nhi tử chỉ mặt mắng mình ngốc, Mộ Dung đại phu nhân không hiểu.

“Muốn cho anh họ cưới con gái của Chu viên ngoại, không bằng để cho con cưới mới đúng a!”

“Ách?”

“Nghĩ lại đi, chỉ cần con cưới con gái của Chu viên ngoại, chúng ta có thể cùng nàng ấy ở riêng, đồ cưới của tiểu thư Chu gia, chúng ta cứ thoải mái hưởng dụng, Nhị thúc và anh họ thì cứ để cho họ tiếp tục đánh cá đi!!!”

“Đúng a!” Như người bừng tỉnh cơn mộng, Mộ Dung đại phu nhân nhất thời giật mình: “Vậy hiện tại làm sao đây?”

“Bức!” Mộ Dung Nguyệt Phong không cần nghĩ ngợi nói: “Nương đem toàn lực đi bức nhị thúc gật đầu, đồng ý sửa lại hôn ước để cho con cưới tiểu thư Chu gia, bằng không hắn cùng anh họ ra ở riêng, đến lúc đó chúng ta phải trông mắt nhìn bọn họ sống an nhàn sung sướng, mà chúng ta chỉ có thể ở trong này tiếp tục chịu đựng!”

Người ta an nhàn sống qua ngày, còn bà chỉ có thể ở nơi này chờ chết?

Không!!!

Mộ Dung đại phu nhân hít một hơi thật sâu, chợt mãnh liệt gật đầu: “Không thành vấn đề, ta sẽ dùng sức bức, không từ thủ đoạn bức, thẳng đến lúc Nhị thúc người gật đầu mới thôi!”

“Vậy là được rồi, Nương! Đến lúc đó ta cưới tiểu thư Chu gia, chúng ta có thể an nhàn sung sướng qua ngày!”

“Sau đó, bỏ lại Nhị thúc người cùng bọn họ ở nơi này chịu khổ đi!”

Nói tới đây, hai mẹ con dào dạt đắc ý cười gian tà. Bắt đầu từ hôm đó, vì muốn đạt được mục đích, Mộ Dung đại phu nhân lại trầm trọng thêm đưa ra đủ thứ mọi loại yêu cầu vượt quá năng lực của Mộ Dung Vãn Thiên, vì là muốn bức Mộ Dung Vãn Thiên đồng ý sửa lại cho Mộ Dung Nguyệt Phong cưới tiểu thư Chu gia, Nhưng là Mộ Dung Vãn Thiên vẫn thủy chung không chịu gật đầu, bởi vì....

Phải tuân thủ chữ tín, đây chính là một trong những gia huấn của Mộ Dung gia.

Tuy rằng, Mộ Dung Vãn Thiên cũng rất không muốn nhi tử cưới tiểu thư Chu gia làm vợ, Mộ Dung gia đã có một Đại phu nhân như vậy, lại thêm một tiểu thư đồng danh được nuông chiều từ bé, trái áp bức, phải nô dịch, chỉ sợ bọn họ một ngày sẽ càng khó qua, đến lúc đó mọi người đành phải xếp hàng bỏ đi thôi!!!

“Nhưng mà, cha, nếu cha không gật đầu đồng ý, chỉ sợ Bá mẫu sẽ không chịu để yên!”

“Ừ! Vậy đành phải cho người nhanh chóng thành thân cùng tiểu thư Chu gia, để cho Bá mẫu người chết tâm đi!”

“Chuyện này...” Nghe vậy, đôi mày Mộ Dung Vũ Đoạn chau lại thành hàng: “Không tốt lắm đâu!”

Không chỉ Mộ Dung Vãn Thiên không muốn, Mộ Dung Vũ Đoạn cũng không muốn kết hôn với thiên kim tiểu thư nũng nịu nhà giàu về nhà để phải hiếu kính nàng y như mẹ ruột, cho nên mỗi lần Chu gia tới hỏi khi nào có thể thành thân thì hắn luôn tìm cách lấy cớ thoái thác.

Mộ Dung đại phu nhân là một ví dụ, một mình bà ta đã làm cho bọn họ phải khổ sở rồi!

“Bằng không con nói chúng ta phải làm sao bây giờ?” Mộ Dung Vấn Thiên bắt đắc dĩ hỏi lại

Mộ Dung Vũ Đoạn khẽ mở cánh môi, lại không thể nói gì, phụ tử hai người chỉ biết nhìn nhau thở dài.

Mộ Dung gia đã nghèo túng đến như vậy, trời lại còn không buông tha cho họ, lại mang đến cho họ rắc rối khảo nghiệm tính nhẫn nại của bọn họ. Ông trời đến tốt cùng khi nào mới chịu buông tha cho họ đây?

Ở thành Tô Châu nổi tiếng là tơ lụa, thương nhân buôn tơ lụa đương nhiên không ít, tính ra không dưới hơn mười vị, nhưng ai so ra cũng thua kém đại phú thương Chu đại viên ngoại, ông ta không chỉ có chiếm tới tám phần mua bán tơ lụa ở Tô Châu, hằng năm tơ lụa tiến cống cho triều đình cũng là do Chu gia phụ trách. Bởi vậy, ông ta không chỉ có quyền mà còn có thế. Một phú thương vừa có tiền vừa có thế như vậy, cuộc sống tất nhiên sung sướng, thí dụ như thê thiếp ông ta cũng có tới mười mấy người, con cái thì vô số kể, hơn nữa nam thì tuần mỹ, nữ thì lại diễm lệ.

Bất quá, ở trong mắt Chu đại phú, chỉ con trai mới là bảo vật, còn con gái chỉ là vật để lợi dụng thôi, lúc nào cũng có thể vì lợi ích mà đem đi trao đổi. Bởi vậy, con gái của ông ta muốn tương lai, có được hạnh phúc, bất cứ giá nào cũng phải cố gắng chiến đấu giành lấy.

Thí dụ như Ngũ tiểu thư Chu gia, giờ phút này đang vì hạnh phúc tương lai của mình “Chiến đấu hăng hái không ngừng”...

“A...A... Phong ca, mau một chút, mau một chút nữa...!”

“Phù... Phù... Thái nhi, nàng.. Nàng thật là một tiểu yêu...”

“Khả... Nhưng là Phong ca vốn... Vốn thích ta như vậy, không phải sao?”

“Nói rất... rất đúng!” Thật lâu sau, trong khuê phòng của Chu Thái Nhi uyển chuyển tiếng rên rỉ cùng tiếng ồ ồ thở dốc rồi cục cũng yên lặng lại, nữ nhân thoã mãn gối đầu lên ngực nam nhân, suy nghĩ đang muốn hảo hảo bồi bổ tinh thần một chút, nghĩ rằng tỉnh ngủ rồi có thể tiếp tục chiến đấu một trận nữa. Nam nhân lại cất tiếng nói:

“Thái Nhi, nàng thật sự tình nguyện gả cho ta?”

“Vô nghĩa, chúng ta đã đi đến bước này, chàng còn tưởng rằng có thể làm sao?” Chu Thái Nhi hờn dỗi liếc hắt một chút.

Tục ngữ nói đúng, con người thích xinh đẹp, nàng ta căn bản không muốn gả cho Mộ Dung Vũ Đoạn dung mạo bình thường lại trầm mặc ít nói, cho nên khi Mộ Dung Nguyệt Phong tìm tới nàng, nàng liền cam tâm tình nguyện bên hắn.

Với Mộ Dung Nguyệt Phong tuần mỹ lại giỏi ăn nói chiều chuộng nàng mới xứng đôi với thiên kim tiểu thư nàng mà thôi!

“Vậy nàng liền mau chóng hoài thai đứa nhỏ, ta mới có biện pháp ứng phó với Nhị thúc!” Mắt Mộ Dung Nguyệt Phong loé lên tia giả dối: “Phải biết rằng, nàng là vị hôn thê của anh họ ta, muốn cho nàng có thể gả cho ta, phải có lý do đủ thuyết phục Nhị thúc ta mới được!!!”

“Có nương người giúp chàng không phải được rồi sao?”

“Nói đơn giản, những sự việc khác không thành vấn đề, Nhị thúc ta đều nghe lời nương ta. Nhưng nói về việc loại nhảm chán giữ chữ tín này, Nhị thúc sẽ biến thành người ai khuyên cũng không được, bảo thủ vô cùng. Nàng cùng anh họ đính thân, thì phải gả cho anh họ, ngay cả mẹ ta cũng nói không được!”

“Nếu ta có đứa nhỏ, thì có gì khác nhau chứ?”

“Vô nghĩa, có hài tử của ta, nàng không lấy ta thì còn có thể gả cho ai?”

“Vậy nếu Nhị thúc chàng vẫn kiên trì muốn ta gả cho anh họ của chàng như cũ thì sao?”

“Chuyện này...” Chân mày Mộ Dung Nguyệt Phong dựng thẳng lên, hắt lại không hề nghĩ đến điểm này. Nhị thúc sẽ vì giữ một chữ “Tín” mà để cho anh họ đội nón xanh sao?

Sẽ!!!

“Vậy đành phải cho nàng biểu diễn một vở diễn rồi, phải sống chết khóc lóc nói muốn gả cho cha của đứa nhỏ đi!”

“Ta mới không cần!” Sắc mặt Chu Thái Nhi lập tức hoảng sợ “Cha ta lại đích thân đánh chết ta, sau đó sửa cho muội muội ta gả cho anh họ của chàng!”

Đáng giận, hắn cũng không nghĩ đến điểm này!!!

Hai hàng chân mày của Mộ Dung Nguyệt Phong nhíu chặt, hắn khổ cực bởi nàng ta mấy tháng a, thật vất vả mới có thể đem nàng lên giường, nay lại có thể thất bại trong gang tấc sao?

Lúc này, ở trong bóng đêm, có bóng người ở ngoài cửa sổ, Mộ Dung Nguyệt Phong lại không hề phát giác, chỉ lo vùi đầu suy nghĩ.

Nghe Chu Thái Nhi nói, danh sách đồ cưới của nàng ta đã sớm liệt ra, chẳng những có toà nhà lớn tráng lệ, ba rương châu báu lớn, vô số tiền bạc cùng nha hoàn hồi môn, thậm chí còn có một cửa hàng buôn bán, đồ cưới nhiều như thế, bất luận thế nào cũng không thể để cho anh họ hưởng được, nhưng Nhị thúc lại không chịu gật đầu....

Hắn đến tột cùng nên làm như thế nào mới có thể để cho Nhị thúc chịu đổi để hắn thay anh họ cưới Chu Thái Nhi đây?

Bóng người ẩn hiện thoáng qua bên ngoài khuê phòng của Chu tiểu thư, lại chuyển qua xuất hiện ở ngoài phòng của Mộ Dung Vũ Đoạn. Bóng hình nhỏ nhắn xinh đẹp đứng ngoài cửa sổ, yên lặng nhìn chăm chú vào Mộ Dung Vũ Đoạn đang ngồi ngay ngắn trước án thư. Đồng dạng, Mộ Dung Vũ Đoạn cũng không hề nhận thấy có người nhìn trộm, hầy còn chuyên tâm đọc thư. Không biết qua bao lâu, đột nhiên Mộ Dung Vũ Đoạn ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa phòng, chỉ chốc lát sau, trên cửa liền vang lên hai tiếng nhỏ đập cửa.

“Tiểu muội, là em sao?”

Mộ Dung Vũ Đoạn mở cửa, phát hiện ngoài cửa là muội muội duy nhất của hắn Mộ Dung Tuyết. Có chút ngoài ý muốn, cũng không phải thực ngoài ý muốn, hắn nghe thấy tiếng bước chân của muội muội, lại khó hiểu muội muội vì sao trễ đến thế này còn đến tìm hắn.

“Có chuyện gì sao?”

Mộ Dung Tuyết cùng ca ca giống nhau, dung mạo thập phần tầm thường, nhưng cá tính của nàng cùng ca ca hoàn toàn bất đồng, hoạt bát cười tươi lại không mất ôn nhu tinh khiết, thập phần vui vẻ, tuy rằng ngẫu nhiên có chút bướng bỉnh, nhưng đều không ảnh hưởng đến toàn cục, chút bướng bỉnh sẽ chỉ làm người ta cười một tiếng, tuyệt sẽ không làm người hờn giận.

Mộ Dung Vũ Đoạn cùng phụ thân đồng dạng luôn lo lắng nhất là việc hôn nhân của nàng, nàng đã sắp mười chín tuổi, nhưng không có đối tượng thích hợp đến cửa để cầu thân. Bởi vì hiện tại Mộ Dung gia chỉ là ngư dân bình thường. Kỳ thực yêu cầu của Mộ Dung Vấn Thiên cũng không nhiều, chỉ cần siêng năng lao động lại có thể đọc chữ, nhưng người làm nghề đánh cá có ai lại có thể đọc được sách chữ chứ?

“Muội nghe nương nói, nếu Chu gia lại đến hỏi, ca sẽ cùng họ định ra hôn kỳ, có phải thật vậy không?”

“Ừm” Mộ Dung Vũ Đoạn gật đầu: “Có gì không ổn sao?”

“Muội không muốn!” Cái miệng nhỏ nhắn của Mộ Dung Tuyết lên tiếng: “Muội không muốn lại có thêm một tẩu tẩu giống như bá mẫu kiều căng ngang ngược ương ngạnh ở trong nhà!”

Tuy rằng trong lòng cũng thực bất đắc dĩ, nhưng Mộ Dung Vũ Đoạn vẫn sờ sờ đầu muội muội trấn an.

“Có lẽ nàng sẽ không giống như bá mẫu, cho nàng một cơ hội được không?”

“Nhưng người trong thành đều nói, tiểu thư Chu gia ai nấy đều xinh đẹp tuyệt trần, nhưng lại điêu ngoa vô đối, lại cực kỳ bá đạo, nói không chừng so với bá mẫu càng đáng sợ hơn!!!”

“Tin vật chưa chắc là thực!”

“Vậy nếu nàng giống như bá mẫu thì sao?”

Mộ Dung Vũ Đoạn trầm mặc một lát.

“Tiểu muội, hôn ước đã định, chúng ta không thể hủy hôn, có lẽ muội đã biết.”

“Đáng giận, đều là do bá mẫu làm hại!” Mộ Dung Tuyết không cam lòng nói: “Nếu lại rước về một đại tẩu giống y như bá mẫu chanh chua lải nhải không ngừng, muội tình nguyện để đại ca cưới một người câm điếc còn hơn!”

“Tiểu muội...” Mộ Dung Vũ Đoạn muốn nói lại thôi, nhẹ nhàng thở dài.

“Thật sự không có biện pháp sao?” Mộ Dung Tuyết không cam lòng hỏi, hai mắt mang vẻ chờ mong nhìn ca ca

“Được rồi, được rồi! Ta sẽ chuẩn bị tâm lý thực tốt, sau đó nhẫn nại, có thể chứ?” Còn nói thêm vài câu, Mộ Dung Tuyết liền rời đi, bỏ lại Mộ Dung Vũ Đoạn một mình nhìn lên bầu trời đêm, thở dài thật sâu, không nói gì... Thật lâu... Thật lâu sau...

Mà bóng dáng kia cũng đứng yên nhìn trời, thật lâu ... Thật lâu sau...

Sau mùa xuân là mùa cá bạc, hằng năm từ tháng năm đến tháng bảy là mùa cá tôm nhiều nhất ở Thái Hồ, tại thời gian này, các ngư dân đều đặc biệt bận rộn, luôn rời khỏi nhà sớm, đến chiều tối mới về, về nhà thì dùng qua bữa tối xong liền trực tiếp trở về phòng ngủ, miễn cho sáng hôm sau lại không thể dậy nổi.

Bất quá ngày hôm đó sau khi ăn sáng xong, Mộ Dung Vãn Thiên cùng Mộ Dung Vũ Đoạn đều không rời nhà, bởi vì Mộ Dung đại phu nhân không cho bọn họ rời nhà, bọn họ đành phải cho Đỗ Khiếu Phong cùng Đỗ Khiếu Vân đi trước chuẩn bị thuyền đánh cá, sau đó âm thầm hy vọng hôm nay đầu lưới của Mộ Dung đại phu nhân không quá dài. Cá bạc cùng tôm sẽ không từ trong hồ tự mình bơi vào bờ cho họ, là phải đi lao động mới kiếm về được.

“Tối hôm qua quản gia của Chu phủ tới làm gì?” Câu đầu tiên của Mộ Dung đại phu nhân đã là chất vấn

“Tối hỏi hôn kỳ!” Mộ Dung Vãn Thiên trấn định trả lời.

“Hôn kỳ?” Mộ Dung đại phu nhân đột nhiên cất cao giọng, lộ ra kinh hoảng rõ ràng: “Người người người người... Định rồi?”

“Chưa, hần đi trước thỉnh thầy bói xem ngày tốt, đêm nay cho mang đến để chúng ta chọn một ngày!”

May mắn!

Mộ Dung đại phu nhân âm thầm nhẹ nhàng thở ra: “Tốt lắm!” thiếu chút nữa là bị hù chết. “Đêm nay thuận tiện nói với hần một tiếng, chú rể là Nguyệt Phong!” Không nói không được, bằng không nếu lúc thành thân Chu đại phú lại không cho con trai bà đến đón dâu, mọi người liền cười chê.

“Không! Đại tẩu, lúc trước đính hôn ước kia nói là cho Vũ Đoạn, phải là do Vũ Đoạn thành thân!”

“Ta đính hôn ước, đương nhiên là do con ta thành thân!” Rõ ràng là ngụy biện, Mộ Dung đại phu nhân lại đưa ra vẻ mặt đúng lý hợp tình.

Lời bà ta nói là thiên lý!!!

Mộ Dung Vãn Thiên không biết nên nói hay cười.

“Trên hôn ước là ghi tên Vũ Đoạn a!”

Mộ Dung đại phu nhân hơi chùn một chút: “Cho nên... cho nên kêu người đem chuyện này nói cho hần một tiếng a!” Hiện tại không phải là đúng ý hợp tình, mà là bức ép.

Mộ Dung Vãn Thiên lắc đầu: “Không! Loại chuyện lật lọng này Mộ Dung gia ta không thể làm được!” Sắc mặt Mộ Dung đại phu nhân trầm xuống: “Không thể làm cũng phải làm!”

Bức ép không được, lại đổi thành bão nổi

“Không!”

“Trưởng tẩu như mẹ, người dám nghịch ý ta?”

Lại tới nữa!!!

“Đại tẩu, bất cứ chuyện gì ta cũng có thể nghe tẩu, nhưng ta không thể làm cái loại chuyện thất tín bội ước!!!” “Không phải là không chịu, mà mà không thể!”

“Người...”

Mắt thấy Mộ Dung Vãn Thiên đánh chết cũng không chịu đáp ứng, mà nay đã đến lúc định hôn kỳ, Mộ Dung đại phu nhân nhất thời vừa tức vừa vội, giơ tay định tát xuống, Mộ Dung Vũ Đoạn thấy tình thế không đúng, đang định tiến lên thay phụ thân nhận cái tát kia, thì ngay lúc đó...

“Cha! Cha! Cha!” Mộ Dung Tuyết đem đồ ăn sáng đi theo mẫu thân từ quán cơm đằng trước đi vào, gọi lớn, phía sau còn có Mộ Dung Nguyệt Phong đã mấy ngày không về nhà. Cái tát của Mộ Dung đại phu nhân còn đang đứng giữa không trung, Mộ Dung Vãn Thiên cùng Mộ Dung Vũ Đoạn nghi hoặc quay đầu xem!

“Cha! Cha! Đằng trước có một cô nương cầm diệp tuyệt đẹp vừa đến, nàng... nàng...” Mộ Dung tuyết làm như không biết giải thích như thế nào mới tốt, liền trực tiếp giơ tay ra, chỉ cái gì đó bên trong lòng bàn tay nói: “Nàng đưa cho con thứ này, cha xem, có phải hay không... có phải hay không...”

“Thương Long Bội!” Mới liếc mắt một cái, Mộ Dung Vãn Thiên liền kinh hô đoạt lấy đem đến mắt nhìn kỹ: “Đúng vậy, cái này đúng là vật gia truyền chí bảo của Mộ Dung gia, Thương Long Bội!”

“Vây...Vây... Vị cô nương cầm diệp kia không phải...” không biết vì sao, Mộ Dung Tuyết rất hưng phấn.

“Nàng là vị hôn thê của anh họ, con cháu Mặc gia, Mặc Nghiễn Tâm!” Mộ Dung Vãn Thiên nghiêm túc gật đầu “Mau, còn không mau đi thỉnh nàng vào...” Đột nhiên một chút “à này, con nói nàng ta...”

“Cầm diệp, nàng là một người cầm diệp” Mộ Dung Tuyết nói, giọng điệu khoái trá. “Nàng vẫn không hề nói một câu nào, hại ta cùng nương hỏi cả buổi đều là hỏi không ra, chẳng đến lúc nàng xuất ra Thương Long Bội, ta mới đoán được nàng có thể là ai!”

Mộ Dung Vãn Thiên giật mình sửng sốt một chút, lại ra lệnh nói “Bất luận thế nào, mời cô nương ấy vào nhà trước đã!!!”

Ngay lúc ánh mắt của Mộ Dung Vãn Thiên cùng Mộ Dung Vũ Đoạn đang nhìn theo Mộ Dung Tuyết đi ra ngoài phòng, Mộ Dung Nguyệt Phong ngược lại bước nhanh đi về bên cạnh mẫu thân, nói nhỏ bên tai Mộ Dung đại phu nhân. Chỉ chốc lát sau, hai mắt Mộ Dung đại phu nhân liền tỏa sáng, mặt mày hớn hở gật đầu. Rất nhanh, Mộ Dung Tuyết dẫn một cô nương khoảng mười bảy mười tám tuổi đi đến trước mặt, mà phụ tử Mộ Dung gia vừa thấy vị cô nương kia, lúc này trâm miệng một lời kêu lên.

“Là nàng!!!”

Xuất hiện ở trước mắt bọn họ, đúng là vị cô nương luôn đứng yên nhìn về Thái Hồ, Mộ Dung Vãn Thiên từng hoài nghi nàng có thể muốn tự vẫn hay không.

Thì ra nàng lại chính là Mặc Nghiễn Tâm!!!

“Cô nương...” Mộ Dung Vãn Thiên cẩn thận hỏi “Là con cháu Mặc gia Mặc Nghiễn Tâm?”

Cô gái thanh lệ đậm mặc khế liếc mắt nhìn ông một cái, gật đầu.

“Như vậy cô nương tới là muốn thực hiện hôn ước?” Mộ

Dung Vãn Thiên hỏi lại

Cô gái thanh lệ như cũ lạnh nhạt gật đầu.

“Thực sự là vất vả cho cô nương, nhưng thật xin lỗi...” Mộ Dung Vãn Thiên áy náy nói “Cháu của ta ở bốn năm trước đã...”

“Chậm đã!” Mộ Dung đại phu nhân đột nhiên quát to một tiếng.

Mộ Dung Vãn Thiên nhú nhú mày, ngoái đầu nhìn lại “Đại tẩu!?” Bà ta lại muốn làm gì?

Mộ Dung đại phu nhân đi đến bên cạnh Mộ Dung Vãn Thiên, cầm lấy một vật thể đen như mực, đen đến tỏa sáng vòng tay nhét vào trong tay Mộ Dung Vãn Thiên “Cái này sớm nên giao cho các người!”

“Dạ Phượng xuyên?” Mộ Dung Vãn Thiên kinh ngạc trừng mắt nhìn vòng tay trong tay “Nhưng đây là...”

“Đừng nóng vội, để ta hỏi người một chút trước” Mộ Dung đại phu nhân mang một bộ dáng đã định liệu trước “Lúc trước công công là vì ai đánh hạ hôn ước?” (Công công= cha chồng)

“Đại ca, hoặc trưởng tôn của Mộ Dung gia”

“Nếu là trưởng tôn của Mộ Dung gia, có thể chỉ tên nói họ?”

Ngay cả cái rắm đều không có bính đi ra, sao có thể chỉ tên nói họ?

“Không có”

“Như vậy, con lớn nhất đã đoán mệnh của ta là trưởng tôn của Mộ Dung gia, chuyện này đúng chứ!”

“Đích xác, cho nên cái này...” Mộ Dung Vãn Thiên cuối đầu xem vòng tay ở trong tay “Tín vật đánh thân vòng tay Dạ Phượng mới có thể ở trong tay của đại tẩu”

“Nhưng con lớn nhất của ta đã đoán mệnh mất đi, cho nên xin hỏi trưởng tôn hiện tại của Mộ Dung gia là ai?”

Mộ Dung Vãn Thiên ngẩn ngơ, theo bản năng nhìn về phía con trai của mình “Phải...”

Mộ Dung đại phu nhân vừa lòng nở nụ cười “Đúng vậy, là Vũ Đoạn”

Mộ Dung Vãn Thiên nhất thời ngậm miệng.

“Đúng vậy, cha” Mộ Dung Tuyết hưng phấn phụ họa nói: “Nếu không có chỉ tên nói họ, hiện tại đại ca chính là trưởng tôn của Mộ Dung gia, không phải nên là đại ca thực hiện hôn ước sao?”

Chỉ cần không phải là thiên kim Chu gia điều ngoa, tiểu thư bá đạo gả lại đây làm tẩu tử của nàng, đừng nói là cảm kích, cho dù Mặc Nghiên Tâm là kẻ què cùng điếc, lại xấu xí vô cùng, bọn họ cũng vô cùng cao hứng kêu Mặc Nghiên Tâm một tiếng đại tẩu.

“Nên!” Mộ Dung Vãn Thiên bật thốt lên, tuy lại nhú mày “Nhưng Chu gia...”

“Cha a...” Mộ Dung Tuyết không kiên nhẫn nhướn mắt “Hôn ước của Mặc gia là có trước, hôn ước của Chu gia có sau, ngài nói, là ưu tiên hôn ước của ai?”

“Đương nhiên là Mặc gia!” Mộ Dung Vãn Thiên lại thốt lên “Vậy còn Chu gia...”

“Giao cho ta đi!” Mộ Dung đại phu nhân khẩn cấp đứng ra nhận “Trách nhiệm”.

“Chu viên ngoại cũng nói rõ, chung quy là việc hôn nhân này, hẳn chỉ cần con rể có thể bảo hộ ông ta rời khỏi nhà làm việc, hoặc là ra mặt khi có người đến tìm Chu gia sinh chuyện, một khi đã như vậy thì Nguyệt Phong cũng biết nha!”

Trước đây, thiếu đi một cái cớ cho phải, bà ta thật sự không nắm chắc có thể thuyết phục Chu Đại Phú, đành phải bắt buộc Mộ Dung Vãn Thiên đi từ hôn. Nhưng giờ phút này, đã có lý do danh chính ngôn thuận, bà ta có thể thập phần nắm chắc. Muốn Mộ Dung Vũ Đoạn làm con rể? Đáng tiếc người ta đã sớm có hôn ước. Muốn con rể bảo hộ hẳn? Cam đoan võ công của con trai bà so với Mộ Dung Vũ Đoạn cũng rất cao cường.

“Chu gia cũng đồng ý giải quyết sao?”

“Không đồng ý cũng không được, dù sao Vũ Đoạn đã sớm có hôn ước nha!”

Mộ Dung Vãn Thiên cũng không do dự lâu, rất nhanh liền gật đầu đồng ý “Được rồi, vậy giao cho đại tẩu!” Nếu là do đại tẩu quyết định hôn ước, thì nên do bà ta đến giải quyết đi!

Sau đó, ông chuyển sự chú ý sang Mộ Dung Vũ Đoạn, phụ tử hai bên đồng thời nhìn thấy thần sắc thoải mái trong mắt nhau, Mộ Dung Tuyết lại nhịn không được nhảy dựng lên hoan hô, Mộ Dung đại phu nhân

đã muốn bắt đầu mơ về giấc mơ tương lai xa hoa hưởng thụ, Mộ Dung Nguyệt Phong nhất thời mỉm cười, còn có vài phần biến hóa kỳ lạ.

Nếu ở lúc bình thường, nhìn thấy Mặc Nghiễn Tâm tuyệt sắc mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành, đánh chết hắn cũng sẽ không bỏ qua, nhưng ở giờ khắc này, giữa mỹ nữ và tài phú, hắn không thể không lựa chọn tài phú, có tài phú, hắn có thể muốn làm gì thì làm, ta cần ta cứ lấy.

Cuối cùng, hừ hừ hừ, Mặc Nghiễn Tâm sẽ lại thuộc về hắn!!!

Nghĩ đến đây, Mộ Dung Nguyệt Phong không khỏi cười đến cạn rở, nhưng bất quá một lát, hắn chợt nhớ tới cái gì liền thu lại vẻ cười đắc ý, lại bắt đầu thì thầm với Mộ Dung đại phu nhân. Mộ Dung đại phu nhân vừa nghe vừa gật đầu, nghe xong lập tức lớn tiếng khụ khụ vài tiếng, lấy sự chú ý của mọi người: “Đúng rồi, Vấn Thiên, con ta và con người đều phải thành thân, như vậy...” Bà ta lại tăng hăng “Hay thừa cơ hội này, chúng ta ở riêng đi!”

Ở riêng?

Mộ Dung Vấn Thiên chần chờ một chút “Nhất định phải vậy sao?” Nếu ở riêng, như ý Mộ Dung đại phu nhân, thì nếu họ có gặp phải chuyện gì ông sẽ không thể dễ dàng ứng cứu họ như vậy.

“Nhất định!” Nghĩ đến Mộ Dung Vấn Thiên không muốn ở riêng, là muốn chia sẻ đồ cưới của tiểu thư Chu gia, khẩu khí của Mộ Dung đại phu nhân trở nên hung ác, giống như lúc nào cũng đều có khả năng một ngụm cắn người.

Mộ Dung Vấn Thiên lập tức nghe ra ý tứ trong đó: “Được rồi, nếu đại tẩu kiên trì thì liền tách ra ở riêng đi!!!” Ông bất đắc dĩ nói.

Mộ Dung đại phu nhân như vậy mới vừa lòng cười: “Nói miệng không bằng chứng, chúng ta lập bằng chứng đi, tương lai ai cũng không thể hối hận!”

Trong chốc lát sau, trước mặt Mộ Dung Vấn Thiên đã chuẩn bị đầy đủ văn chương cùng hai tờ giấy trắng.

“Được! ta nói, người viết. Đầu tiên...” Mộ Dung đại phu nhân nhanh chóng liếc qua nhìn Mộ Dung Nguyệt Phong một chút. “Người, cùng ta chia ra ở riêng, bất luận sau này bên nào có gặp bất cứ phiền phức khó khăn gì, thì phải tự suy nghĩ tìm cách giải quyết, phải hứa không đi tìm đối phương quấy rối, ngày thường cũng không cần lui tới lẫn nhau, cho dù là gặp nhau trên đường cũng không cần phải chào hỏi...”

Mộ Dung Vấn Thiên nhú mày, nhẹ nhàng thở dài, dựa theo lời nói của Mộ Dung đại phu nhân mà viết.

“Thứ hai...” Kế tiếp, Mộ Dung đại phu nhân lại tiếp tục nói thêm một tràng dài, mà trọng điểm quan trọng nhất chính là sau khi ở riêng, hai bên tốt nhất cả đời không qua lại với nhau.

Vì thế, Mộ Dung Vấn Thiên rốt cục cũng hiểu rõ dụng ý của đại tẩu, nàng không cho phép bọn họ đi chia sẻ đồ cưới của tiểu thư Chu gia.

“Về phần ở riêng như thế nào ...” Mộ Dung đại phu nhân chán ghét giương mắt nhìn phòng ở cũ kỹ chung quanh “Tiền mặt thì cho ta, phòng ở cùng quán cơm và thuyền đánh cá thì cho người!”

Mộ Dung Vấn Thiên lại thở dài, sau đó hướng mắt về phía Mộ Dung Vũ Đoạn, người sau liền hiểu ý, lập tức trở về phòng lấy là một hộp sắt đưa đến trước mặt Mộ Dung đại phu nhân. Đó là số tiền mà ông cất dấu phòng xảy ra sự cố, bằng không nếu ai có bệnh cấp tính gì thì ngay cả tiền thỉnh đại phu đều không có thì chỉ có thể nằm chờ chết.

Mộ Dung đại phu nhân mở ra thì thấy bên trong chỉ có hơn một trăm lượng, thật không đủ nhét kẽ răng, bất quá có còn hơn không, vì thế bà ta liền lấy đi một trăm lượng nguyên, còn lại không đến năm lượng bạc vụn ở hộp sắt, đưa lại cho Mộ Dung Vấn Thiên.

“Còn lại liền đưa cho người đi!” Bà ta lấy giọng bố thí nói.

“Như vậy...” Mộ Dung Vấn Thiên chần chờ một chút “Từ Đường tổ tông Kim Lăng thì sao?”

Vừa nghĩ đến khu nhà rách nát cũ kỹ, Mộ Dung đại phu nhân nhin không được chán ghét nhú mày “Nếu Vũ Đoạn là trưởng tôn, hãy cấp cho Vũ Đoạn đi!” Mộ Dung Vấn Thiên âm thầm nhẹ nhàng thở ra, may

mắn là cho Vũ Đoạn, chứ nếu cho Nguyệt Phong thì gian tổ ốc kia chỉ có một con đường duy nhất là bị bán đi.

Tất cả mọi thứ đã định, cũng đã lưu lại bằng giấy trắng mực đen, cha con Mộ Dung Vấn Thiên cùng Mộ Dung Vũ Đoạn cùng Mộ Dung đại Phu nhân và Mộ Dung Nguyệt Phong hai bên liền ký tên lên giấy, sau ấn hạ dấu tay, rồi chia ra hai bên cùng giữ.

Đến lúc này, việc phân chia ở riêng chính thức kết thúc.

Sau giờ ngộ ngày hôm đó, Mộ Dung đại phu nhân liền tự mình đi đến phủ Chu gia thương lượng vấn đề thay đổi chú rể, cũng quyết định vấn đề hôn kỳ! Mười ngày sau đó, Mộ Dung đại phu nhân cùng Mộ Dung Nguyệt Phong cùng nhau dọn đến trong nhà mới.

“Cảm ơn a, bọn họ rốt cục đã đi rồi!” Mộ Dung Tuyết biểu tình khoa trương cảm tạ ân huệ của trời.

“Thiên hạ rốt cục cũng thái bình!” Huynh đệ Đỗ Khiếu Phong giơ một tay lau mắt cùng một tay lau nước mũi, cảm động đến rơi nước mắt.

“Như vậy kế tiếp nên chuẩn bị cho hôn sự của Vũ nhi?” Thê tử của Mộ Dung Vấn Thiên là Đỗ Cẩm Nương cũng rất vui vẻ, đặc biệt là bà vui vẻ xem con dâu tương lai.

Tuy rằng Mặc Nghiễn Tâm là một người cầm điếu, lại thần nhiên lạnh lùng không thường quan tâm người khác, bộ dáng lại tinh tế nhu nhược nhìn qua cũng là không làm được nhiều việc, nhiều nhất là dọn lên bát đĩa ăn cơm mà thôi, thấy thế nào cũng không phải là một người vợ có thể lao động giúp chồng. Nhưng bởi vì nàng là một người cầm điếu, cho nên sẽ không chanh chua mắng chửi người, tuy rằng quần áo nàng mặc trên thân không phải là chất liệu thượng đẳng, cũng không mang bất cứ trang sức châu báu gì, ngay cả hoa tai đơn giản nhất đều không có, hẳn không phải cái loại ái mộ hư vinh, tham lam hưởng thụ, chỉ cần có hai điểm này, Đỗ Cẩm Nương cũng đã rất vừa lòng.

Bà đối với con dâu không yêu cầu nhiều lắm, chỉ cần không giống với Mộ Dung đại phu nhân là được rồi.

“Này thôi...” Mộ Dung Vấn Thiên chuyển sự chú ý sang Mặc Nghiễn Tâm “Ách, Mặc cô nương, nàng có bằng lòng hay không?” Bởi vì thái độ của Mặc Nghiễn Tâm thực sự rất lạnh nhạt, ông không thể không hỏi.

Tuy rằng đã có hôn ước, nhưng Mộ Dung gia tuyệt đối sẽ không làm chuyện miễn cưỡng người khác.

Lặng im một hồi lâu, Mặc Nghiễn Tâm mới từ từ giơ cao tầm mắt nhìn về phía Mộ Dung Vũ Đoạn, lại một lần nữa, ở trong lúc bốn mắt giao nhau, đôi má lúm đồng tiền đậm mạc xẹt qua một chút thần sắc mơ hồ. Một hồi sau, nàng hạ mắt xuống, gật đầu.

“Nhưng là, giả đến nhà của ta sẽ thực là vất vả...”

Lại gật đầu.

“Ăn là cơm rau dưa, mặc là trang phục vải thô...”

Lại gật đầu.

“Còn phải làm việc...”

Tiếp tục gật đầu. “Trừ bỏ lễ mừng năm mới, cũng không có nghỉ ngơi...”

Vẫn là gật đầu.

“...”

Quả nhiên là cầm điếu.

2. Chương 2

Một trong số đồ cưới của Chu Thái Nhi là một toà nhà trướng lệ ở sát bên Chu Phủ, là vì để tiện giải quyết phiên toái của Chu phủ! Thí dụ như có tên cướp đuôi mù nào chạy tới quấy rối, Chu đại phú chỉ cần lớn giọng hét lớn một tiếng, con rể có thể lập tức chạy đến ứng cứu. Không phải vì nữ nhi, không phải vì con rể, mà là vì chính ông ta .

Mà trường hợp oanh oanh liệt liệt[1] đón dâu, cũng là vì mặt mũi của chính ông ta, nói như thế nào hẳn cũng là nhà giàu nhất ở Tô Châu, gã nữ nhi làm sao có thể keo kiệt được chứ, cũng không thể để cho người ta chê cười.

Tuy nhiên, một bên là Tô Châu đại phú, một bên là ngư dân Thái Hồ, nói thế nào cũng là không xứng đôi!

“Nghe nói con rể của Chu viên ngoại là một người đánh cá, có phải thật không?”

“Nói đúng cũng phải, mà nói không cũng không sai”

“Là sao?”

“Nghe nói thông gia của Chu viên ngoại vốn là một Võ lâm thế gia nổi tiếng trên giang hồ, bởi vì chán ghét chốn võ lâm chém giết, vì thế dứt khoát rời khỏi giang hồ, ẩn cư ở Thái Hồ đạm mạc qua ngày!”

“Thì ra là thế, một bên là Võ lâm thế gia, một bên là Tô Châu đại phú, có thể coi là môn đăng hộ đối!”

Thế nào, nói hai ba câu, bây giờ lại trở thành môn đăng hộ đối rồi!!!

Mà ở bên kia, Mộ Dung gia cũng ở trong ngày này cưới cô dâu qua cửa, không tốn kiệu, không gõ trống khua chiêng, cũng không có tân khách chúc mừng, không có náo nhiệt, chẳng qua là đem phòng ở cũ kỹ hẻo lánh dọn dẹp một phen, sau khi chú rể cùng tân nương bái đường, người trong nhà nấu một bữa ăn ngon để ăn uống mừng thôi.

Trong trường hợp thiếu thốn chưa xót lòng người, nhưng mà tất cả mọi người đều cao hứng, vui vẻ.

“Tốt lắm, mau vào đi thôi, tân nương tử còn đang chờ đó!” Đỗ Cẩm Nương thúc giục nhi tử vào động phòng.

“Vâng... Nương!” Mộ Dung Vũ Đoạn xoay người về phòng, bỗng bị gọi lại

“Này...” Mộ Dung Vãn Thiên đặt ly rượu xuống “Người nghỉ ngơi vài ngày đi, ta mang Đỗ Khiếu Phong cùng Đỗ Khiếu Vân lên thuyền là được rồi!”

“Nhưng...”

“Không cần nhiều lời, cứ quyết định như vậy đi! Được rồi, mau vào đi thôi!”

Mộ Dung Vũ Đoạn do dự một lúc, rốt cục gật gật đầu, rồi sau đó bước đi về phía sương phòng. Ban đầu, Mộ Dung đại phu nhân là ở trong một gian phòng lớn nhất. Nay bà ta đã chuyển đi, Mộ Dung Vãn Thiên liền quyết định đem gian phòng của bà ta làm tân phòng cho Mộ Dung Vũ Đoạn. Như vậy, chỉ cần sửa sang lại chút ít, rồi đem án thư của Mộ Dung Vũ Đoạn đem vào là được. Ở cửa phòng, Mộ Dung Vũ Đoạn tạm dừng một chút, rồi chột đẩy cửa tiến vào.

Nến đỏ rực rỡ, tân nương tử vẫn như cũ lẳng lặng ngồi ngay ngắn tại mép giường chờ đợi, hần xoay người đóng cửa lại, sau đó bước về phía nương tử, xốc lên khăn voan, chỉ một thoáng hô hấp như ngừng lại.

Nàng vẫn là một người thoát tục tuyệt sắc, nhưng trong giờ khắc này, nàng lại càng không giống như người ở trong phàm trần.

Một hồi lâu sau, hần mới hồi phục tinh thần lại. “Đói bụng chưa? Có muốn ăn gì không?” Hần vừa hỏi, vừa sẵn sàng giúp nàng gỡ mũ phượng xuống, đem suối tóc đen dài tựa mây buông xoã xuống.

Như lần đầu tiên nhìn thấy nàng, mái tóc dài của nàng chưa từng búi lên, cũng không lấy dây buộc lại, luôn tùy ý để nó buông dài xuống, hoặc theo gió tung bay, hoặc là chảy xuôi trên chiếc lưng mảnh khảnh của nàng, nhìn qua thì phiêu dật mỹ lệ thoát tục, nhưng...

Như vậy thực là rất dễ dàng rồi không phải sao?

Mặc Nghiễn Tâm thản nhiên đưa mắt liếc hắt một cái, cũng không làm gì đáp lại, đứng dậy ngồi vào bên bàn. Mộ Dung Vũ Đoạn không khỏi giật mình, đi theo sau, cũng ngồi xuống, rót đầy hai ly rượu đưa cho nàng một ly còn mình bưng lên một ly.

“Đây là...” Hắt muốn nói đây là rượu giao bôi, ai ngờ lời nói vừa mới ở trong đầu, chỉ thấy nàng một ngụm uống cạn ly rượu, hắt không khỏi ngẩn ngơ, đột nhiên cảm thấy tân nương tử của mình giống như có điểm... Một khắc chung sau, ánh mắt Mộ Dung Vũ Đoạn nhíu lại, hắt nhìn tân nương tử của hắt vẫn như cũ vùi đầu không ngừng ăn cơm, đây bàn là đồ ăn ngọt chết người, nàng lại ăn ngon giống như quỷ chết đói đầu thai, hắt không khỏi bắt đầu hoài nghi...

Nàng có thật là đói như vậy không?

Hay vẫn là đang muốn trốn tránh qua đêm cùng hắt?

“Mặc Nghiễn Tâm, mệt mỏi chưa? Nên đi nghỉ tạm!”

Nàng tiếp tục ăn

“Mặc Nghiễn Tâm, trễ rồi...”

Nàng còn ăn tiếp

“Mặc Nghiễn Tâm...”

Nàng mãi miết ăn.

“...”

Được rồi, là nàng đang trốn tránh, như vậy thì hãy để vài ngày rồi nói sau. Dù sao, bọn hắt vẫn là người xa lạ, nàng có sợ cũng là chuyện đương nhiên.

“Mặc Nghiễn Tâm, nàng không cần lo lắng, ta...” Trong miệng hắt vừa nói chuyện, tay cũng trấn an vỗ vỗ lên tay nàng, ai ngờ ngay lúc ngón tay hắt đụng đến nàng, nàng đột nhiên ngước mắt qua nhìn hắt, ánh mắt kia đúng là...

Nhưng ánh mắt kia chỉ là hiện trong nháy mắt, rất nhanh lại khôi phục vẻ đạm mạc không hề có nửa điểm khác thường nhìn hắt, mà hắt cũng nhìn nàng, hơn nửa ngày, hai người chính là xem qua xem lại đi, sau đó khó có gọi lên ý cười Mộ Dung Vũ Đoạn đột nhiên mỉm cười.

“Mặc Nghiễn Tâm, nàng thật đáng yêu!”

Chỉ một thoáng, hai má của Mặc Nghiễn Tâm hiện lên ánh hồng, nàng vẫn như cũ mặt không chút thay đổi nhưng lại đỏ mặt.

Ý cười trên mặt Mộ Dung Vũ Đoạn càng sâu. Hiện tại, hắt biết nàng một mình đứng im lặng bên Thái Hồ “suy nghĩ” là những thứ gì.

“Chúng ta nghỉ ngơi đi!” Hắt nói.

Nghe vậy, Mặc Nghiễn Tâm yên lặng buông đũa xuống, yên lặng cởi trang phục tân nương ra, yên lặng trở về nằm bên giường, Mộ Dung Vũ Đoạn đi theo cũng cởi ra trang phục chú rể, tiếp tục nằm bên cạnh nàng.

“Mặc Nghiễn Tâm, nàng... Sợ không?”

Nàng nhanh chóng liếc mắt nhìn hắt, lắc đầu. Không biết vì sao, nàng thoáng nhìn tuy rằng vẫn đạm mạc như vậy, không hề biểu hiện gì, hắt lại cảm thấy như nàng hỏi lại hắt: Có cái gì phải sợ? Hắt cũng không phải nữ nhân, làm sao lại có thể biết trong đêm đầu tiên nữ nhân sợ cái gì chứ? Là sợ đau? Hay là sợ lần đầu nam nữ loã thân?

Bất luận là cái gì, nàng giống như không còn sợ, càng không thêm để ý, bộ dáng kia lạnh nhạt, tựa như đang nói: Đến đây đi, đến đây đi, mặc kệ người muốn làm gì, đến đây đi!

Được rồi, cho dù nàng thực sự không còn sợ, cũng không cần phải biểu hiện như vậy... thoải mái như vậy... chứ?

“Khụ khụ... Vậy...A ... được!”

Vì thế, Mộ Dung Vũ Đoạn vươn tay hạ màn giường xuống, để một khắc xuân tiêu đáng ngàn vàng kia tất cả đều bị nhốt bên trong.

Nếu nàng không sợ, vậy tối nay làm nàng đau trước, về sau sẽ không phải đau đớn nữa...

Cứ vậy đi?

Mộ Dung Vãn Thiên sẵn sóc nhi tử vừa kết hôn, cho nhi tử nghỉ ngơi vài ngày, bồi thê tử mới cưới, hai người cũng có cơ hội nhận thức lẫn nhau, đây là hảo ý của người làm cha. Nhưng mà, có đôi khi loại sự tình này không phải do nam nhân quyết định, mà là nữ nhân... Vừa mở mắt, Mộ Dung Vũ Đoạn liền nhận thấy được một sự việc, tân hôn thê tử của hắn không có ở trên giường. Hoang mang ngồi dậy, hắn vén màn lên, trái phải nhìn quanh, không có người. Trời chưa sáng, nàng đã đi đâu?

Hắn nghi hoặc nhìn xuống giường, khoé mắt thoáng nhìn lạc hồng trên giường, hình như so với tưởng tượng của hắn còn nhiều hơn một chút, mà không khỏi nhướng lên.

Không phải là nàng bị dọa chạy đi chứ?

Ngay sau đó, nhìn thấy xiêm y chỉnh tề nằm ở một bên, còn có bồn nước nóng tỏa hơi, hắn lập tức liền phủ định suy đoán của mình.

Nàng không có bị dọa chạy.

Nhưng mà nàng đã đi đâu?

Lòng đầy nghi vấn không thể giải, vì thế hắn nhanh chóng rửa mặt, lau khô, mặc vào bộ quần áo nàng chuẩn bị giúp hắn, sau đó rời tân phòng đi tìm nàng.

Bất quá, vẫn chưa tìm được thê tử, hắn liền kỳ quái phát hiện mẫu thân ở phòng bếp ôm đầu nhìn.

“Nương, người...”

“Suyt...” Đỗ Cầm Nương dùng sức lôi kéo hắn, ý bảo hắn chớ lên tiếng, lại chỉ tay vào phòng bếp. Hắn hồ nghi bước vào phòng bếp, hai mắt lập tức kinh ngạc trừng lớn. Chỉ thấy thê tử hắn tinh tế phiêu dật, thanh tú thoát tục, giống như thiên nữ không cần thận bước khỏi đám mây rớt xuống phạm trần. Nhưng không giống tiên nữ đó là... Ba bếp lò đều đỏ lửa, một cái nấu cơm, một cái nấu canh, còn có một cái đang xào rau. Tay này xem bếp, tay kia đảo đồ ăn, còn có thái đồ ăn...

Nàng rốt cục là có mấy cái tay?

Không lâu sau, Mộ Dung Tuyết cũng đi vào phòng bếp, trợn mắt há mồm nhìn, sau đó là Mộ Dung Vãn Thiên, cứng họng đứng nhìn, cuối cùng là Đỗ Khiếu Phong cùng Đỗ Khiếu Vân, bọn họ liếc nhìn chảy nước miếng, bởi vì Mặc Nghiễn Tâm làm đồ ăn rất ngon, mùi hương thơm nồng đậm tỏa ra vô tình công kích cái mũi của bọn họ.

Sau bữa canh giờ, đồ ăn sáng bày ra trên bàn, mọi người vội vàng ăn như lang hổ đói, ngay cả một câu tán thưởng đều không rảnh thốt lên.

Đỗ Cầm Nương không thừa nhận cũng không được, bà đã nấu cơm ba mươi năm cũng kém cô con dâu mới này.

Sau đó, Mộ Dung Vãn Thiên chuẩn bị xuất môn, Mộ Dung Vũ Đoạn cũng đi theo phía sau.

“Vũ Đoạn, tối qua không phải nói cho con nghỉ ngơi vài ngày sao?”

“Không, cha, con không nghỉ sẽ nghỉ ngơi, bởi vì...” Hắn ngoái đầu lại nhìn thật sâu thê tử đang nhanh nhẹn vội vàng thu thập chén đĩa, chợt bước đi ra cửa “Ta muốn làm kiếm nhiều tiền, thay Mặc Nghiễn Tâm mua ít đồ trang sức” Mộ Dung Vãn Thiên giật mình, tiện đà bật cười, không nói gì, cùng dẫn hai huynh đệ Đỗ Khiếu Phong cùng Đỗ Khiếu Vân theo sau bước nhanh mà đi.

Xem ra nhi tử của hắn rất thương yêu thê tử nha!

Cũng khó trách, nguyên tưởng rằng là một thê tử tâm địa lạnh lùng hẳn nhiên sẽ khó ở chung với nhau, bọn họ mỗi người đều sớm chuẩn bị tâm lý thực tốt, không thể ở cô dâu mới ôm kỳ vọng quá lớn, chỉ cần nàng không giống Mộ Dung đại phu nhân đã man ương ngạnh như vậy thì bọn họ đã vui rồi.

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người! Nàng không hề để ý hôn lễ qua loa sơ sài, nếu là ở Chu gia tiểu thư, tám phần là nàng sẽ náo loạn không chịu bái đường, hơn nữa vừa qua đêm tân hôn, sáng sớm trời vẫn còn tối, nàng liền rời giường bắt đầu bận rộn, chuẩn bị đồ ăn sáng.

Ngay tại lúc cô dâu mới thi triển “Thiên thủ quan âm” kỹ năng đặc biệt, một mình bận rộn trong bếp, thì bọn họ nhìn...nhìn... đột nhiên hiểu...

Bọn họ sai lầm rồi!

Nàng chẳng những không phải loại phụ nữ hung hãn ác phụ họ căm ghét, mặc dù là tâm địa, thái độ lại lạnh nhạt, nhưng nàng nhất định là một người vợ tốt chăm chỉ tận tảo! Nhận ra như vậy lại khiến bọn họ sinh ra áy náy. Hôn lễ rất đơn sơ, lại không có sính lễ, thậm chí ngay cả trang sức cho tân nương cũng đều không có, quả thực là uỷ khuất cho nàng, thực là rất xin lỗi nàng!!!

Cho nên, Mộ Dung Vũ Đoạn mới có thể bỏ qua cơ hội nghỉ ngơi hiếm có này, muốn mau chóng kiếm tiền mua cho nàng ít trang sức, không phải là bồi thường, mà là tâm ý của hắn, cảm kích nàng không chê hắn bình thường, không chê hắn không biết ăn nói, càng cảm kích nàng không ngại gia cảnh hắn nghèo khó, dứt khoát gả đến Mộ Dung gia chịu khổ.

Tuy nhiên, Mặc Nghiễn Tâm làm cho bọn họ phải ngạc nhiên không chỉ có như thế mà thôi...

Chiều tối, thuyền đánh cá trở về, phụ tử Mộ Dung gia cùng Huynh đệ Đỗ Khiếu Phong một mình cưỡi bộ về nhà. Ngay tại cửa nhà, kinh ngạc nhìn thấy Mộ Dung Tuyết lại không có giặt quần áo, hoặc là ở phòng bếp phụ giúp mà lại đang ở đó kiên nhẫn chờ đợi, vừa thấy bọn họ về đến, lập tức nhảy nhót chạy đến.

“Đại ca! Đại ca! Tàu tử thực sự rất lợi hại!”

“Lại làm sao vậy?”

“Buổi sáng sau khi mọi người xuất môn không lâu, con cùng nương cũng đến cửa hàng chuẩn bị, đại tẩu lại rất nhanh nhẹn, quét tước phòng ở xong cũng đi theo chúng ta đến giúp đỡ...” Mộ Dung Tuyết một bên hưng phấn nói, một bên đi theo mọi người vào nhà, còn ân cần châm trà cho mọi người.

“Có thể hôm nay thời tiết tốt, giữa trưa khách đến dùng cơm cũng thật không ít, con cùng nương rất cao hứng, nhưng lại có một bàn khách đập phá dội cho chúng ta một gáo nước lạnh...”

“Hừm, bọn họ làm sao vậy?”

“Nghe giọng của họ là người phương Bắc, mới ăn có hai món liền lớn giọng nói đồ ăn nương làm một chút hương vị đều không có” Mộ Dung Tuyết căm giận nói “Còn bảo chúng ta...”

“Vậy phiền toái rồi!” Mộ Dung Vấn Thiên nhíu mày “Người phương Bắc ăn quan trọng nhất là khẩu vị, khó trách bọn họ nói nương con làm đồ ăn không có hương vị, khi nấu tôm cá Thái Hồ nếu không cẩn thận chế biến khó tạo ra mỹ vị, này... Xử lý không tốt nha!”

“Nói thì đúng, cho nên con và nương thực đau đầu lắm, ở trong phòng bếp cứ không biết phải làm sao cho tốt, không nghĩ tới đại tẩu lại làm xong một bàn thức ăn muốn con mang ra ngoài. Trước khi đem lên phía trước, con tò mò thôi, liền ăn vụng một miếng cá bạc...” Mộ Dung Tuyết ngượng ngùng le lưỡi “Thì ra đại tẩu bỏ thêm rất nhiều tỏi băm nhuyễn, hơn nữa thêm vào vừa đúng, mùi tỏi thơm nồng, cũng không hề áp đảo mùi vị của cá bạc, kết quả khách của bàn đó ăn một lần liền khen không ngớt miệng, lúc tính tiền còn cho chúng ta thêm...”

Nàng đưa ra một ngón tay “Một lượng bạc nha!”

“Một lượng? Cả một lượng?” Huynh đệ Đỗ Khiếu Phong trằm miệng một lời kinh hô “Nhiều như vậy?”

“Ừ!” Mộ Dung Tuyết mãnh liệt gật đầu “Sau đó, lại có một bàn khách người Tứ Xuyên, lúc này đại tẩu lại nấu tôm, lại cho thêm ở trên mặt...”

“Hạt tiêu!” Mộ Dung Vũ Đoạn thốt ra

“Đại ca quả nhiên thông minh!” Mộ Dung Tuyết cười tươi “Sau đó là khách đến từ Hồ Nam, đại tẩu lại nấu toàn là cá trắng...”

“Thật lợi hại!” Mộ Dung Văn Thiên tán thưởng.

“Đúng vậy, đúng vậy! Thật đúng là lợi hại!!!” Mộ Dung Tuyết mặt mày hớn hở “Hôm nay chúng ta tổng cộng nhận được hơn mười hai lượng tiền khách hài lòng cho thêm.”

Phụ tử Mộ Dung Vũ Đoạn ngạc nhiên nhìn nhau, so với bọn họ vất vả cả một ngày kiếm được còn nhiều hơn.!

“Còn nữa, bởi vì buôn bán được, cửa hàng vừa vắng khách, chờ chúng ta dọn dẹp xong, sẽ không có bao nhiêu thời gian giặt quần áo, cũng không dự đoán được...” Mộ Dung Tuyết thán phục thở dài “Xem tay của tẩu tử kia trắng nõn như đậu hủ, con nghĩ tẩu ấy chỉ biết nấu ăn thôi, không nghĩ tới tẩu ấy giặt quần áo so với con và nương đều là thuần thực hơn, động tác lại mau lẹ, con giặt được một món, tẩu ấy đã giặt được ba món, kết quả mới một lát thôi tất cả quần áo đều được giặt sạch, chúng ta còn không rảnh ngồi uống ly trà lại đi làm bữa tối rồi!”

Thật đúng là! Rõ ràng là nhìn qua tựa như tiên nữ xuống thế, lạnh lùng thản nhiên không thích quan tâm người khác, lại làm việc nhanh hơn so với bất kì ai, một đôi tay mềm đẹp nhưng khi làm việc không ai ngăn nổi nàng. Nàng thực có thể quá giỏi hay không!!!?

Nhưng mà, không lâu sau thì họ phát hiện, cô dâu mới thực siêng năng, có những thời điểm làm người ta không biết nên khóc hay cười. Thí dụ như giờ phút này, tất cả mọi người đã ăn no muốn buông đũa xuống, Mặc Nghiễn Tâm lại vẫn còn ôm đũa vui đùa vào bàn ăn, chiếc đũa cứ gấp đồ ăn đưa lên miệng, giống như không đem đồ ăn ăn sạch sẽ là không thể được.

Xem nàng tinh tế như vậy, không nghĩ tới sức ăn của nàng lại lớn như vậy, thật giống như heo, không hiểu thức ăn nàng ăn vào trong bụng rốt cục là đi đến nơi nào?

Còn đang ăn.

Mộ Dung Văn Thiên trợn mắt há mồm.

Lại ăn.

Đỗ Cẩm Nương cứng họng.

Vẫn ăn.

Huỳnh đệ Đỗ Khiếu Phong liếc mình nuốt nước miếng.

Tiếp tục ăn.

Mộ Dung Tuyết che miệng, giống như muốn ói ra.

Chỉ có một mình Mộ Dung Vũ Đoạn, giống như đang suy nghĩ điều gì nhìn chăm chú vào nàng một hồi lâu. Sau đó, Tay nhẹ nhàng đặt lên chiếc đũa nàng đang cầm trên tay “Mặc Nghiễn Tâm?”

Cũng như vậy, trong nháy mắt ngay lúc hấn đụng vào nàng, nàng đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn hắn, trong miệng vẫn còn đầy đồ ăn dầu mỡ, bộ dáng trông thật là buồn cười, mà ánh mắt lại...

“Ăn no chưa?” Mộ Dung Vũ Đoạn nhẹ nhàng hỏi, mơ hồ lộ ra ý cười.

Yên lặng một chút, Mặc Nghiễn Tâm gật gật đầu, sau đó nhanh nhẹn buông đũa, đứng dậy, bắt đầu thu dọn bàn ăn, trong miệng vẫn còn tiếp tục ăn.

Mộ Dung Vũ Đoạn nhin không được, bật cười “Mặc Nghiễn Tâm, nàng thực sự rất đáng yêu!”

Hai gò má của Mặc Nghiễn Tâm lại khê ửng lên đỏ hồng, im lặng thẹn thùng thu dọn bát đi về phía phòng bếp dọn rửa.

Nàng vừa đi, Mộ Dung Tuyết liền lập tức hỏi tới “Đại ca, đại tẩu đúng thật là siêng năng nha, nhưng tẩu ấy luôn lạnh lùng thản nhiên không thích quan tâm người khác như vậy, có đôi khi nói chuyện cùng tẩu ấy, tẩu luôn lơ chúng ta đi, sao lại đáng yêu?”

Khóe miệng lại mỉm cười, Mộ Dung Vũ Đoạn lắc đầu “Không, nàng cũng không phải là cố ý không quan tâm người khác, mà là...”

Chỉ chốc lát sau, tiếng cười liên tiếp tuôn ra.

“Không thể nào?”

“Thật sự?”

“Đại tẩu thật là...”

“Ừ, giờ hiện tại chúng ta biết nên làm như thế nào nàng mới có thể quan tâm đến chúng ta!!” Một lát sau thì tất cả mọi người đều tự trở về phòng nghỉ ngơi. Mà Mộ Dung Vũ Đoạn vốn thích đọc sách, cũng chỉ có lúc này mới có thể đọc sách.

“Ta muốn xem sách một chút, nàng ngủ trước đi!”

Mặc Nghiễn Tâm nhìn hắn một chút, trên mặt vẫn không có một chút biểu cảm nào, lại rót ly trà đưa đến trước thư án, sau đó nàng cầm rổ may ngồi vào phía trước cửa sổ, hắn đọc sách, nàng may vá.

Ngẫu nhiên, hắn luôn lơ đãng liếc mắt nhìn xem nàng, sau đó, nàng cũng sẽ ngẩng đầu nhìn hắn, cũng không ai lên tiếng, hai người chỉ nhìn nhau một lát, sau đó lại quay về với công việc của mình hắn lại đọc sách của hắn, nàng lại may vá của nàng. Lại có lúc, nàng lại ngẩng đầu nhìn hắn trước mà hắn lại bất giác đưa ánh mắt từ trang sách chuyển qua nhìn nàng, hai người nhìn nhau một lát, vẫn như cũ không ai nói gì, sau đó hai người lại tiếp tục trở lại việc của mình, người đọc sách cứ đọc sách, người may vá thì cứ tiếp tục may vá.

Hắn từ đầu đến cuối không nói gì, nàng cũng không có bất cứ phản ứng đặc biệt nào.

Vợ chồng tân hôn im lặng như thế, bình thản như thế, tựa như là cặp phu thê cao niên đã thành thân mười hay hai mươi năm, chuyện này thực sự là có chút kỳ quái.

Mới là ngày thứ hai sau tân hôn, hắn không nên đọc sách, nàng cũng không nên may vá. Nhưng mà, không khí giữa bọn họ trong lúc này cứ tự nhiên như vậy, trong không khí lại tràn ngập bình thản cùng yên tĩnh an ổn, tuy rằng không có không khí vui mừng của tân hôn, lại tràn ngập một cảm giác áp áp không màn danh lợi.

“Trống đã điểm canh một, chúng ta ngủ đi!” Rót cục, hắn hạ cuốn sách xuống, sau đó thực tự nhiên đỡ thê tử lên giường, tự nhiên nghiêng người qua, rất tự nhiên vòng tay ôm thân thể mềm mại của nàng, lại rất tự nhiên cúi đầu hôn lên đôi môi anh đào của nàng, rất tự nhiên thuận tiện cởi bỏ nội sam của nàng, cuối cùng, rất tự nhiên...

Nhiệm vụ đêm tân hôn, bọn họ lại hoàn thành thêm một lần, chỉ là lần này sẽ không có đau đớn.

Sau đó, giống như lúc chưa lập gia đình, theo thói quen nàng định quay nghiêng người qua ngủ, hắn lại thực tự nhiên đưa tay ôm lấy eo của nàng, đem nàng kéo về phía hắn, làm cho lưng của nàng dán vào trước ngực của hắn. Sau đó, hai người yên ổn nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Mới cưới được vài ngày, Mộ Dung Vũ Đoạn liền cảm thấy Mặc Nghiễn Tâm là một người thê tử rất thích hợp với hắn, bởi vì hắn không thích nói chuyện, mà nàng lại đúng là một người câm điếc. Tuy rằng hai người không có cách nào giống một cặp vợ chồng bình thường dùng nói chuyện cùng nhau để thông hiểu lẫn nhau. Nhưng không biết vì sao, hắn luôn có thể theo ánh mắt cùng động tác của nàng đoán ra được ý của nàng, mà nàng cũng tựa hồ như không cần hắn nói với nàng, nàng cũng có thể hiểu được hắn cần gì. Bọn họ trong lúc ở chung với nhau tựa hồ như không cần nói lời nào.

Nhưng mà, Đỗ Cẩm Nương lại không suy nghĩ như vậy, Nhi tử cùng vợ ở trong phòng như thế nào, bà không rõ ràng lắm, cũng không hỏi nhiều. Nhưng khi bọn hắn ở ngoài, bà là người câm điếc không nói, nhưng nhi tử thể nhưng lại không cùng vợ nói chuyện mấy câu, cái này hơi quá đáng.

Nhìn họ thờ ơ lạnh nhạt nửa tháng sau, bà rốt cục không nhịn được nữa.

“Vũ nhi, đến đây, Nương có chuyện muốn nói với con!”

Ngày hôm đó, vừa ăn xong bữa tối, Mặc Nghiễn Tâm cùng Mộ Dung Tuyết đi đến phòng bếp rửa chén, Đỗ Cẩm Nương liền lôi kéo nhi tử đến phòng ngoài để “Nói chuyện!!!”

“Nương?” Mộ Dung Vũ Đoạn có điểm hoang mang, là chuyện gì không thể nói chuyện trước mặt của mọi người chứ?!

“Ta nói con Vũ nhi à, nương biết con không thích nói chuyện, nhưng ...” Đỗ Cẩm Nương vỗ vỗ tay nhi tử “Con phải suy nghĩ cho Mặc Nghiễn Tâm một chút chứ, nàng một mình gả đến nhà chúng ta, chỗ ở không quen, người cũng xa lạ, đó đúng thực là cô đơn tịch mịch, mà càng không xong là nàng cũng không nói chuyện được. Cho nên...”

Bà liếc mắt về hướng phòng trong một cái “Con phải thường xuyên trò chuyện cùng con bé, để cho con bé mau chóng quen thuộc với con, quen thuộc với chúng ta, con hiểu không?”

Mộ Dung Vũ Đoạn nghiêm túc cẩn thận nghe xong, đứng đó suy nghĩ một hồi, sau đó hỏi lại một câu: “Nói cái gì ạ?”

Vẫn hoang mang như cũ, hắn cũng không biết là hắn cùng vợ mới cưới của mình trong lúc đó cần nói cái gì nha!!!

Nói cái gì? Dám hỏi lời này? Bà giờ nắm tay lên, hướng về hướng hắn: “Đương nhiên là nói cho con bé biết một ít chuyện về nhà của chúng ta nha!!!” Đỗ Cẩm Nương nghiêng răng nghiêng lợi nói “Cố gắng làm con bé hiểu thêm về nhà của chúng ta, còn có người trong nhà, con bé mới có thể sớm một chút xem nhà chúng ta cũng y như nhà nó, đem người nhà chúng ta xem như người nhà của nó, đã hiểu chưa?”

Hai mắt nhìn chăm chăm vào nắm tay đang giơ cao trên không trung, Mộ Dung Vũ Đoạn thật cẩn thận di chuyển từng bước, tận lực tránh đi khỏi phạm vi công kích của mẫu thân, sau đó còn suy nghĩ rất nghiêm túc một lát.

“Có lẽ con... Đã hiểu!”

Ngữ khí không nắm chắc, làm người ta nghe xong một chút tin tưởng đều không có, tuy nhiên, lời này cũng tỏ ra là hắn ít nhất cũng biết được phải cùng vợ trò chuyện nhiều một chút, vậy là đủ rồi.

“Mỗi ngày đều phải nói chuyện!”

“Vâng!”

“Tốt lắm! Chúng ta vào trong thôi!”

Dứt lời, Đỗ Cẩm Nương nhấc chân bước đi, Mộ Dung Vũ Đoạn vội vàng đuổi theo muốn mở miệng hỏi...

Hắn bắt đầu muốn hỏi lại, hắn nên “Nói chuyện” cùng thê tử khi nào, nhưng ngẫm lại, có lẽ nương muốn hắn quyết định, vậy thì tự hắn quyết định đi!!!

Cũng như vậy, sau bữa tối mọi người đều nhanh chóng tự động quay về phòng nghỉ ngơi, mà Mộ Dung Vũ Đoạn cũng theo thói quen vừa về phòng đã liền ngồi vào sau thư án, mở sách ra, tĩnh tâm bắt đầu xem... Chậm đã, không thể xem! Nương hắn yêu cầu hắn cùng thê tử phải nói chuyện nhiều hơn, nhưng bọn hắn căn bản không có thời gian ở chung một chỗ, tính đi tính lại thì cũng chỉ có hiện tại, hiện tại nếu không nói thì thực sự không có cơ hội để nói chuyện.

Nhưng mà, hắn phải nói với nàng cái gì đây ???

Trong lòng thầm nghĩ, tầm mắt của hắn cũng theo bản năng, nhìn về phía trước, vừa đúng lúc thê tử của hắn đem chung trà mang đến, hai cặp mắt thực tự nhiên giao nhau, sau đó cũng không giống như lúc trước nhìn một lát sau liền tách ra, bởi vì...

Hắn biết nàng đang chờ đợi, chờ đợi hắn cùng nàng nói chuyện.

Mà nàng cũng biết hắn đang suy tư, suy tư sẽ nói gì với nàng.

Cho nên ánh mắt của bọn họ giăng co tại một chỗ, bởi vì hắn đang suy nghĩ nên nói gì, nên ngẩng đầu lên như thế nào, mà nàng lại đang chờ đợi hắn mở miệng, nói cho rõ ràng cuối cùng là có chuyện gì? Đây mới thực sự là một tình huống kỳ quái, nương nói Mặc Nghiễn Tâm không đủ quen thuộc với hắn, hắn cũng thừa nhận, hắn cùng thê tử chính xác là vẫn còn xa lạ, dù sao họ chỉ mới cưới hơn nửa tháng, nhưng... bọn họ trong thời gian này lại có thể không nói chuyện nhưng vẫn hiểu được tâm tư của đối phương, hoàn toàn thuần túy là dựa vào trực giác, mà không phải là quen biết lẫn nhau. Hắn đối với bất kỳ người nào đều không có loại trực giác này, chỉ có đối với nàng, gần như bắt đầu từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng ở ven hồ, hắn mới xuất hiện loại trực giác này, đối với suy nghĩ tâm tư của nàng hắn có thể nhận thức phán đoán ra đáp án khá chính xác, thậm chí so với nói ra còn xác thực hơn.

Lời nói trong miệng nói ra thể là nói dối, nhưng những suy nghĩ ẩn dấu trong lòng thì lại luôn chân thực.

Cho nên, hắn thực sự không cho rằng hắn còn phải lại hướng về phía thê tử “Giới thiệu” về chính mình, bọn họ đúng thực là xa lạ, nhưng lại tuyệt đối không gây trở ngại cho trực giác của họ với nhau.

Như vậy thì...

“Tiểu muội của ta năm nay mười chín tuổi, nhưng lại không có đối tượng thích hợp đến cửa để cầu thân, bởi vì...”

Đây là hắn sau khi suy nghĩ kỹ đã quyết định, nói ra phiền não trong lòng hắn, chẳng những có thể cho nàng hiểu biết về tình trạng trong nhà, cũng có thể hiểu biết về người nhà của hắn, càng có thể hiểu biết những suy tư của hắn.

Quan trọng nhất là, đây cũng là hắn muốn tỏ ra tôn trọng nàng! Hắn đang muốn trưng cầu ý kiến của nàng.

Cho nên, hắn liền muốn nói vẫn cứ nói, mà thê tử của hắn cũng yên lặng đứng đó nghe vẫn cứ nghe cứ nghe... Thỉnh chờ một chút, nàng... Thật sự có đang nghe sao? Trực giác không đúng khiến cho Mộ Dung Vũ Đoạn dừng lại, hồ nghi nhìn kỹ thê tử trước mắt, thấy nàng biểu tình hờ hững không hề thay đổi, tư thế cũng vẫn y như vậy, hơn nữa cặp mắt của nàng vẫn thủy chung dõi theo hắn, làm như đang chuyên tâm nghe hắn, nhưng là...

“Mặc Nghiễn Tâm?”

Quả nhiên, không có bất kỳ phản ứng nào.

Mộ Dung Vũ Đoạn không khỏi than nhẹ, lời nương nói cho cùng cũng không quá chính xác, hắn đã thực cố gắng muốn cho thê tử có thể hiểu biết về nhà của hắn, về người trong nhà hắn, nàng lại hoàn toàn không có hứng thú để nghe mà thôi!!!

Chợt, hắn cười nhẹ.

Nhưng đây cũng không phải là điểm đáng yêu nhất ở nàng sao!?

Vì thế, hắn duỗi tay đẩy đẩy nàng, cặp mắt nàng đang dõi theo hắn đột nhiên tĩnh lặng lại, hắn dường như không có việc gì thu mắt lại nhìn trở vào trang sách.

“Không có việc gì!!!”

Sau đó, hắn lại tiếp tục đọc sách, nàng lại ôm rổ may đến phía trước cửa sổ tiếp tục may vá.

Về sau, hắn vẫn cứ tiếp tục nói chuyện cho nàng nghe! Lời nói của mẫu thân không thể nào không nghe, nhưng nếu nàng không muốn nghe lời hắn nói, hắn cũng sẽ không tiếp tục nói tiếp. Ngày mai, lại đổi một cái đề tài khác để nói với nàng!!!

Khách khách! Xoay người, tiếp tục ngủ. Khách khách! Khách khách! Lại xoay người, tiếp tục ngủ. khách khách! Khách khách! Khách khách...

Đột nhiên trợn mắt, tưởng là tiếng động ở trong mộng lại càng rõ ràng truyền vào trong tai, Mộ Dung Vũ Đoạn không khỏi hồ nghi ngồi dậy xem.

Sáng sớm mỗi ngày sau ngày cưới, mơ mơ màng màng trong lúc ngủ mơ, hắn đều nghe thấy loại âm thanh thần bí này. Những ngày trước hắn cũng mơ màng nghe thấy âm thanh này nhưng trước khi hắn tỉnh dậy

liền đều biến mất nên hắn cứ ngỡ là trong mộng. Nhưng sáng nay cái âm thanh này cứ liên tục không ngừng chui vào tai hắn, chui vào đầu hắn, hắn thấy hắn không tỉnh táo lại là không được.

Đó thực sự là âm thanh gì?

Vén màn giường lên, hắn ra bên ngoài xem, liếc mắt một cái liền thấy thê tử của hắn đang ngồi ở bàn trang điểm, thực bình thường, sau đó... Hắn trợn tròn mắt! Thê tử của hắn đang cắt tóc! Nàng rất cục cằn thấy không thể chịu đựng được cuộc sống vất vả như vậy, nên quyết định cắt tóc xuất gia làm ni cô sao? Không, không đúng! Nàng đang chải đầu... cũng không đúng, nàng đang lúc chải đầu, lại cắt tóc...

Nàng... đến tột cùng là đang làm gì?

Kinh ngạc quan sát một lúc sau, hoang mang trong lòng hắn dần trôi đi, ý cười dần nổi lên trong đáy mắt, hắn chậm rãi khoanh chân ngồi thẳng, ung dung chăm chú nhìn thê tử đang bận rộn không thôi.

Chải chải chải... chải không nổi nữa, mắt khê nhìn xem... rồi, sau lại cầm kéo, khách khách một tiếng cắt đi, lại tiếp tục chải chải chải... lại chải không nổi nữa, lại quay mắt xem... lại rồi, lại cầm kéo đến, khách khách một tiếng cắt đi, sau đó tiếp tục chải chải chải...

A! Trời ạ, ngay cả nơi đó cũng dám cắt!

Mộ Dung Vũ Đoạn không tiếng động rên rỉ, thấy vô cùng thê thảm không dám nhìn nữa, đã nói tóc nàng thực dễ dàng rồi, nàng lại vì cái gì không búi tóc lên đầu?

Chẳng lẽ là...

Một khắc sau, thê tử rất cục đã “xử lý” xong một đầu tóc đen dài, tiện tay bỏ vào bàn trang điểm liền đi ra ngoài.

Chậm rãi nhìn, Mộ Dung Vũ Đoạn xuống giường đi đến bàn trang điểm, cúi đầu chăm chú nhìn lọn tóc đen, bắt đầu tỉa lược, lực tục đứng lên, cẩn thận xếp lại thành một lọn gọn gàng, tìm một cái khăn lụa gói lại, đem bỏ vào ngăn tủ ngay thư án. Suy nghĩ sâu xa một chút sau, hắn mặc quần áo thê tử đã giúp hắn chuẩn bị, cũng đi ra khỏi phòng.

“Nương!”

“Dọa chết người!” Đỗ Cẩm Nương vừa mở cửa phòng ra đã bị nhi tử chờ sẵn ở trước cửa phòng làm cho giật mình, kinh ngạc vỗ ngực mãnh liệt “Thằng bé này, hôm nay sao lại sớm như vậy đứng đây, còn ở đây dọa nương!”

“Thực xin lỗi nương, con...” Mộ Dung Vũ Đoạn thấp giọng nói “Là có chút việc cần nương hỗ trợ!”

“Gấp cái gì?”

“Ừm, là muốn nhờ nương...”

Hai tháng sau, Mộ Dung Vũ Đoạn rất cục cằn cũng kiếm được đủ tiền, cố ý không nói cho thê tử đi vào trong thành chọn một ít đồ trang sức, sau đó trong ngày thất tịch hôm đó, thời điểm nàng rời giường, hắn cũng rời giường theo nàng, lúc nàng ngồi vào trước bàn trang điểm, đang định lấy lược chải, hắn trước một bước cầm lấy lược.

“Ta chải tóc cho nàng!” Tuy rằng động tác hơi ngốc, cũng có chút lóng ngóng tay chân, nhưng hắn lại thực ôn nhu, rất kiên nhẫn giúp nàng chải mái tóc đen dài! Không hề dụng tới kéo, còn vuốt tóc lên cho nàng! Hắn nhờ nương dạy riêng cho hắn, sau đó “Thuận tay” đem tiền mua về một cây trâm ngọc để búi tóc cho nàng, sau lui về phía sau nhìn “Xong rồi!”

Nhìn chính mình ở trong gương một lúc lâu, nàng đứng dậy, rời khỏi phòng ra ngoài!

Nàng không có chút phản ứng nào đáp lại, nhưng hai gò má lại nhiễm một tầng mây đỏ hồng, liền bởi vì đôi má đỏ hồng, bắt đầu từ ngày hôm đó, mỗi ngày sáng sớm giúp nàng vuốt tóc cài trâm trở thành thói quen của Mộ Dung Vũ Đoạn.

Tựa như mỗi đêm về phòng sau khi dùng xong bữa tối, hắn luôn trước thử nói chút tâm sự phiền não cho nàng nghe, nếu nàng muốn nghe hắn sẽ tiếp tục nói cho nàng nghe, nếu nàng không muốn nghe, hắn liền

lại im lặng nhìn sách của hắn, nàng lại làm công việc của nàng. Cũng giống như trước khi đi vào giấc ngủ, hắn nhất định sẽ vòng cánh tay quanh eo nàng, để cho lưng nàng dán sát vào lồng ngực hắn sau đó mới bắt đầu đi vào giấc ngủ.

Động tác lơ đãng, nhưng dần dần dường thành thói quen.

Trừ lần đó ra, giữa phu thê bọn họ thực sự là bình thản, thật sự rất bình thản rất bình thản, bình thản đến mức ngay cả tương kính như tân cũng đều chưa nói tới, tựa như lời của người ta, đậm như nước, một chút hương vị đều không có.

Kỳ thực như vậy cũng không trách được bọn họ, một người lạnh lùng thản nhiên, một người trời sinh hướng nội, một người câm điếc, một kẻ trầm mặc ít lời, tóm lại một người lạnh nhạt, một người buồn tẻ, hai kẻ đều không ấm áp mà như một chén nước lạnh, không có nửa điểm nóng bỏng, lại làm sao có thể thiêu đốt được! Nhưng mà lửa cũng không nhất thiết là phải hừng hực thiêu đốt, đôi khi thiêu đốt lại không nhìn thấy được, luôn ở trong lúc không để ý, làm tắt cả đèn biến thành tro tàn thì người mới biết được đó đều là đang vụng trộm thiêu đốt...

Chú giải:

[1]“Oanh oanh liệt liệt” là tiếng tăm lừng lẫy khắp nơi

3. Chương 3

Mỗi ngày lặng lẽ trôi qua, bất tri bất giác đông chí đã qua đi, ngày mùng tám tháng chạp sắp đến. Trong lúc này, thay đổi lớn nhất là kinh doanh của quán cơm càng lúc càng tốt lên, so với buôn bán cá thì lợi nhuận tốt hơn nhiều. Mua bán tốt hơn khiến mọi người phải luôn tay luôn chân, bởi vì không chỉ có du khách qua đường đến dùng bữa, mà mọi người ở trong thành cũng đi đến để dùng bữa, chỉ cần thu tiền khách cho thêm cũng khiến cho mọi người mặt mày hớn hở.

Trù nghệ (Tài nấu nướng) của Mặc Nghiễn Tâm quả thực so với đầu bếp của cung đình chỉ có hơn không kém, đáng sợ nhất là tất cả các món đặc sản ở các vùng khác như Tứ Xuyên, Tô Châu, Quảng Đông, Quảng Tây, An Huy, Chiết Giang hay Phúc Kiến. Từ cách nấu nướng, mùi vị đến kỹ thuật lửa củi nàng đều rành mạch. Ngay cả món điểm tâm sáng là món rau trộn của nàng cũng thật khác biệt. Ngay cả những món ăn đặc sản ở những địa phương hẻo lánh nàng cũng có thể làm ra được hơn nữa khẩu vị thật đúng chuẩn, chứ không phải tùy tiện nấu bữa đem ra để đối phó người khác.

Bởi vậy, Mộ Dung Vãn Thiên quyết định chỉ dong thuyền ra khơi nửa ngày! Cá tôm bắt được toàn bộ cung cấp cho quán cơm, trước buổi trưa liền gấp gáp trở về, trực tiếp đến quán cơm hỗ trợ...

“Mọi người rốt cục đã trở lại, mau! Mau! Mau! Mau đến giúp đón tiếp khách một chút!”

“Sao? Chúng ta hình như vẫn chưa chuẩn bị xong, khách hàng đã đến rồi sao?”

“Đúng vậy, gần đây cũng không biết tại sao, khách hàng đến cửa càng lúc càng sớm, mà thời gian dọn quán cũng lại càng lúc càng trễ!”

“Đến ăn của đi, năm nay của đặc biệt lớn, gạch của cũng đặc biệt nhiều đây!”

“Ừ! Gần đây khách chọn của rất nhiều!!!”

Vì thế, mọi người bắt đầu bận rộn hẳn lên, huynh đệ Đỗ Khiếu Phong cả hai đứng ở bên ngoài đường tiếp đón khách, cha con Mộ Dung Vãn Thiên thì xử lý tôm cua cá, Mộ Dung Tuyết thì rửa thức ăn, Đỗ Cầm Nương phụ trách xắt thái thức ăn, mà đầu bếp đương nhiên chính là Mặc Nghiễn Tâm.

Thế nhưng...

“Mặc Nghiễn Tâm, con biết viết chữ không?” Đỗ Cầm Nương hỏi

Mặc Nghiễn Tâm gật đầu.

“Vậy công thức nấu ăn con viết lại thành sách cho nương nhé, nếu không...” Đỗ Cầm Nương vui mừng ngắm nghĩa bụng của Mặc Nghiễn Tâm “Sau hai ba tháng nữa con sẽ không thể làm lụng vất vả như vậy, đây chính là cháu đích tôn bảo bối của nương, trăm ngàn lần phải cẩn thận một chút nha!”

Mặc Nghiễn Tâm lại gật đầu. Đỗ Cầm Nương quay đầu: “Vũ nhi, con có thời gian thì đi tìm mua thuốc bổ giúp cho Mặc Nghiễn Tâm bồi bổ thân mình, xem con bé gầy như vậy, sợ lúc con bé sinh con sẽ thực vất vả nha!” Gầy như vậy? Cũng đúng, bắt quá sức ăn của nàng so với ai cũng lớn hơn nha!

“Vâng, nương!” Mộ Dung Vũ Đoạn xoay người đem một mâm tôm vừa bóc vỏ đưa cho Mặc Nghiễn Tâm “Nè, Nghiễn Tâm, chiên miếng cơm ăn lót dạ trước đi, nếu không đứng như thế này sẽ bị đói đó!”

Mặc Nghiễn Tâm lại gật đầu, tiếp nhận tôm đã bóc vỏ bắt đầu chiên cơm, nhưng mà cơm vừa mới làm xong, Đỗ Khiếu Phong liền gọi vào.

“Dương Châu, năm vị!” Ý là, khách muốn ăn món ăn của Dương Châu, đồ ăn cho năm người, về phần nguyên liệu, từ phòng bếp quyết định không ngoài cá bạc, cá trắng, tôm trắng, cua của Thái Hồ.

Yên lặng nhìn, Mặc Nghiễn Tâm đem cơm đã làm xong để qua một bên, bắt đầu xào rau, chợt đĩa cơm đã được làm xong được Mộ Dung Vũ Đoạn bưng đến, một miếng lại một miếng, thật cẩn thận dứt cho Mặc Nghiễn Tâm. Thấy thế, Mộ Dung Vãn Thiên cùng Đỗ Cầm Nương cùng hiểu ý cười, Mộ Dung Tuyết hâm mộ lắc đầu thở dài.

“Tốt, Tốt lắm!”

“Sao thế? Nha đầu con cũng muốn gả đi sao?” Đỗ Cầm Nương trêu chọc nói.

“Mới không phải nha, con là cảm thấy hiện tại rất vui vẻ thôi!” Mộ Dung Tuyết gắt giọng “Trước kia mặc kệ chúng ta vất vả bao nhiêu, bá mẫu đều không hài lòng, nhưng hiện tại, bá mẫu đã dọn đi, lại có thêm đại tẩu, tuy rằng vẫn bận rộn như vậy nhưng con làm việc thật vui vẻ, thật sự!!!”

“Mỗi một ngày trước kia, quả thực rất khó qua!” Đỗ Cầm Nương đồng tình gật đầu “Nhưng hiện tại...” Bà yêu thích cùng thương tiếc liếc mắt về phía Mặc Nghiễn Tâm “Nương cảm thấy, cảm thấy Mặc Nghiễn Tâm chính là phúc tinh của nhà chúng ta, từ lúc con bé gả đến nhà chúng ta, tình hình gia đình chúng ta càng lúc càng tốt, thực sự giống như là khổ tận cam lai!!!”

“Đúng vậy! Hiện tại chúng ta chẳng những không còn cần phải nghĩ đủ mọi cách để thỏa mãn đủ mọi loại yêu cầu xa vời của bá mẫu, kiếm tiền cũng nhiều hơn so với trước kia nha!” Mộ Dung Tuyết nghĩ nghĩ nói “Ít nhất là gấp đôi nha!”

“Không, gấp ba.” Đỗ Cầm Nương cười nói. “Thêm một đợt khách nữa thì sẽ còn nhiều hơn!”

“Oa!” Huỳnh đệ Đỗ Khiếu Phong cùng nhau kêu lên “Chúng ta phát tài rồi!”

“Thêm vài ngày nữa là ngày mồng tám tháng chạp, ta nghĩ năm nay chúng ta có thể nghỉ ngơi trước, quét tước phòng ở, mua đồ tết để chuẩn bị mừng năm mới!” Mộ Dung Vãn Thiên suy tư nói “Ừ, còn có thể mua thêm vài bộ đồ mới!”

Đã mười mấy năm nay, bọn họ vẫn chưa cảm nhận được cảm giác mặc quần áo mới!

“Ngày mồng tám tháng chạp đã bắt đầu nghỉ ngơi rồi sao?” Mộ Dung Tuyết cùng Huỳnh đệ Đỗ Khiếu Phong tràn đầy hy vọng, trông mong nhìn về phía Mộ Dung Vãn Thiên “Phải không? Phải không?”

Mộ Dung Vãn Thiên bắt giác mỉm cười “Được rồi, ngày mồng tám tháng chạp sẽ bắt đầu nghỉ ngơi”

Mộ Dung Tuyết nhất thời hưng phấn quay lại “Nương à, người có nghe thấy không? Ngày mồng tám tháng chạp là có thể bắt đầu nghỉ ngơi nha!”

“Đúng vậy, thật tốt phải không?” Đỗ Cầm Nương thỏa mãn nói. Bọn họ không tham, có thể an ổn qua ngày thì đó chính là phúc.

Thời gian bận rộn nháy mắt đã trôi qua, đã đến giờ thân, tuy rằng vẫn còn có khách nhưng bọn họ không thể không dọn quán, bởi vì nguyên liệu nấu ăn đều đã hết.

“Trước kia quá giờ ngộ đã không còn khách nào, hiện tại giống như nếu chúng ta không dọn quán thì khách sẽ vẫn cứ bước vào nha!”

“Thật không biết đại tẩu học từ nơi nào có được tài nấu nướng xuất sắc như vậy?”

“Bản năng trời sinh mà!” Nói xong Đỗ Cẩm Nương lấy lại cái khăn lau trên tay Mặc Nghiễn Tâm, giúp nàng ngồi vào ghế, sau đó đưa cho nàng một chén canh gà bà đã hầm “Con không cần vội, nghỉ ngơi một lúc, việc còn lại cứ để cho chúng ta làm!”

Vì thế, ngoại trừ Mặc Nghiễn Tâm ra, mọi người bắt đầu phân chia công việc hợp tác dọn dẹp sửa sang.

“Cha à, nghe nói hai vị đường tỷ (chị họ) đều quay về chỗ bá mẫu rồi!” Mộ Dung Tuyết tay thì vội vàng cạo rửa nồi đun nước, miệng lại không nhàn rỗi bắt đầu nói.

Nữ nhân thích nhất là nói chuyện phiếm nha!

Đang rửa chén Mộ Dung Vấn Thiên ngừng lại hỏi “Sao con biết?”

“Khách từ trong thành đến ăn nói mà!”

“Như vậy chắc là trượng phu của các nàng ấy đều đã qua đời đi!” Mộ Dung gia cũng không kham nổi cuộc sống xa xỉ của Mộ Dung đại phu nhân, Mộ Dung đại phu nhân đành phải tìm kiếm “Cứu trợ” vì ham tiền sinh lễ để tiêu xài, đã đem hai nữ nhi mình sinh ra đều gả cho những lão nhân đã muốn bước một chân vào quan tài làm vợ kế, việc các nàng sớm trở thành goá phụ, cũng là việc ở trong dự kiến rồi.

Trừ phi trước đó các nàng đã bị các lão già đó ngược đãi chết.

“Cho dù vậy, các nàng cũng có thể ở lại nhà chồng để thủ tiết chứ?” Đỗ Cẩm Nương không đồng ý nói.

“Các vị đường tỷ này sẽ không thêm làm quả phụ thủ tiết đâu, bằng không các nàng chạy về nhà mẹ đẻ để làm gì? Không phải vì muốn tái giá ư?”

“Cái này...” Đỗ Cẩm Nương muốn nói lại thôi há miệng thở dốc, chợt thở dài “Quên đi, đây cũng là chuyện của nhà bên kia, chúng ta không quản được!”

“Còn có ở hai ngày trước, đường tẩu đã sinh một oa nhi nha!” Mộ Dung Tuyết còn nói.

Lặng im một lát.

Đỗ Cẩm Nương đột nhiên quay đầu, vẻ mặt kinh ngạc “Nhưng mà bọn họ thành thân chưa đến nửa năm...” Dừng lại, im lặng một lát, sau đó không có chút biểu tình nào tiếp tục quay lại làm việc “A, mẹ con họ đều bình an sao?”

“Rất tốt nha!”

“Vậy là tốt rồi!”

May mắn không phải Vũ nhi cùng Chu gia tiểu thư thành thân, nếu không hẳn đã bị cấm sùng rồi!!!

“Đúng rồi, đương, cái kia...” Đỗ Khiếu Phong cùng đệ đệ liếc mắt một cái hỏi “A, chuyện này, Thiên Nhận Đường là người tốt không?”

“Thiên Nhận Đường?” Mộ Dung Vấn Thiên có chút buồn bực liếc mắt nhìn bọn họ, kỳ quái tại sao bọn họ lại đột nhiên hỏi loại vấn đề này “Ừ, giống như Bách Hiếu Hội, ở ngoài mặt, Thiên Nhận Đường là đại thương gia kinh doanh mua bán chân chính, nhưng ngầm bên trong, hẳn ta kỳ thực là một bang phái lực lâm không chuyện ác gì là không làm, tốt nhất là không nên có cơ hội gặp mặt bọn họ, nếu bất hạnh đụng phải, tránh càng xa càng tốt, không được tiếp xúc cùng họ, biết không?”

“Là bang phái lực lâm...”

“Đúng, tại sao lại đột nhiên hỏi chuyện này?”

Về mặt Đỗ Khiếu Phong kỳ lạ, không biết nên nói thế nào cho tốt, cùng Đỗ Khiếu Vân hai người huých huých khuỷu tay qua lại, cuối cùng Đỗ Khiếu Vân cúi đầu xuống, làm bộ như hấn là dân chúng qua đường vô tội, cái gì cũng không biết, Đỗ Khiếu Phong đành phải cười khổ, nói.

“Con.. Con nghe nói Nguyệt Phong biểu ca cùng Hương chủ của Thiên Nhận đường vô cùng thân thiết!”

Mộ Dung Vãn Thiên yên lặng trong chớp mắt, ngay sau đó, biểu tình âm u lạnh lùng rất dọa người!!!

“Tên tiểu tử kia không biết sống chết, sao hấn lại cùng Thiên Nhận Đường có quan hệ chứ!”

“Hình như là bắt đầu từ ba, bốn tháng trước !” Đỗ Khiếu Phong bất an nuốt nuốt nước miếng.

“Nguyệt Phong biểu ca tháp tùng Chu viên ngoại ra ngoài làm việc, trên hành trình thì gặp được Hương chủ Thiên Nhận Đường, cũng không biết tại sao, hai người ăn nhip với nhau, không lâu sau, bọn họ liền... A, liền khâu đầu kết bái thành anh em kết nghĩa!”

Kết bái thành anh em?

“Vây... Vây... Làm càn quá rồi!” Mộ Dung Vãn Thiên phần nộ gầm nhẹ, rống lên hoàn toàn không đủ, lại xoay người bỏ đi ra ngoài.

“Cha muốn đi đâu vậy?” Mộ Dung Tuyết hỏi, nàng vẫn chưa từng thấy phụ thân tức giận như vậy nha!

“Đi tìm Nguyệt Phong để hỏi cho rõ ràng mọi chuyện!” Đỗ Cầm Nương nói, hai mắt bất an nhìn bóng lưng trương phu đang rời đi.

Nguyệt Phong sẽ không gặp phải cái gì rắc rối chứ?

Lúc Mộ Dung Vãn Thiên trở về so với lúc đi cũng không lâu lắm, sắc mặt xanh lét, đỉnh đầu còn bốc khói, vừa vào cửa đã phanh cho cánh cửa một phát khiến nó đã nát càng nát hơn nữa.

“Đáng giận!”

“Làm sao vậy?” Đỗ Cầm Nương hỏi, dường như không có việc gì che đi thức ăn ở trên bàn, không cho một quyền tiếp theo của ông không cần thận phá huỷ luôn bữa ăn tối hôm nay của bọn họ.

Vất vả cả một ngày, mọi người cũng không muốn chịu đói bụng lên giường ngủ nha.

“Ta tận tình khuyên bảo tên tiểu tử đó, cho hấn hiểu được Thiên Nhận Đường không phải là một bang hội chính phái, bọn kia đều không phải người tốt, hy vọng hấn không nên theo chân bọn họ ở cùng một chỗ, để không phải hại đến chính bản thân mình. Không nghĩ đến tên tiểu tử đó...” Mộ Dung Vãn Thiên nói được một ít thì thiếu chút nữa cắn miệng “Tiểu tử đó dám nói chuyện của hấn ta không được xen vào, còn tuyên bố hấn sẽ làm Mộ Dung thế gia một lần nữa trở thành danh môn thế gia trên giang hồ, hấn...” Hai mắt đảo quanh trái phải, bắt đầu muốn tìm cái gì để trút hết giận, nhưng là nhìn tới nhìn lui chỉ thấy có một “Phương tiện” duy nhất đứng trước mặt ông là thê tử của ông...

Quên đi!

“Hấn căn bản luôn có ý nghĩ kỳ lạ!”

“Vây đại tẩu nói như thế nào?” Đỗ Cầm Nương nhíu mày lại hỏi

“Đại tẩu, bà ấy...” Mộ Dung Vãn Thiên thiếu chút nữa lại rống lên, dừng lại, hít sâu vào mấy hơi thở, miễn cưỡng kìm chế to giọng “Đưa ra bằng chứng ở riêng, muốn ta mặc kệ chuyện nhà của bà ấy!”

Đỗ Cầm Nương trầm mặc trong chốc lát, thở dài.

“Vây chàng cũng đừng xen vào chuyện nhà của bà ấy nữa đi!”

“Nhưng...”

“Chàng cũng không quản được mà!”

“Nhưng...”

“Cha, con biết là người đang lo lắng chuyện gì, nhưng...” Mộ Dung Vũ Đoạn lẳng lặng nói vào “Cha cũng biết rất rõ ràng, chuyện liên quan đến bá mẫu, chúng ta cũng không có biện pháp!”

Mộ Dung Vấn Thiên im lặng một lúc lâu, sau đó thở dài thực mạnh “Chuyện xảy ra, nhất định sẽ gặp chuyện không may!”

“Con biết, nhưng chúng ta cũng chỉ có thể chờ gặp chuyện không may, nếu không...” Mộ Dung Vũ Đoạn cười khổ “Chẳng lẽ cha có thể dùng võ lực cưỡng ép bá mẫu làm theo ý mình sao?”

“Cha...” Một chữ mà thôi, Mộ Dung Vấn Thiên im lặng, bởi vì con trai ông nói rất đúng.

“Ôi, thực sự là...Cứ bình yên sống qua ngày như vậy không phải tốt hơn sao? Đỗ Cẩm Nương lắc đầu thở dài “Cưỡng cầu danh lợi thì có ý nghĩa gì đâu?”

“Nương!” Mộ Dung Vũ Đoạn lắc đầu, ý bảo mẹ đừng nói thêm nữa, sau đó hai mắt nhìn hướng về cha hắn.

Đỗ Cẩm Nương hiểu ý, “Được, được rồi!” Kiên quyết kéo trượng phu lại ngồi xuống ghế “Ăn cơm đi!”

Từ lúc Mộ Dung Vấn Thiên trở về, Mặc Nghiễn Tâm mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm chính mình, cho đến lúc này, nàng mới lặng lẽ ngược đôi mắt lạnh lùng nhưng trong trẻo nhìn Mộ Dung Vấn Thiên, lại liếc mắt nhìn trượng phu ở bên cạnh, sau đó mới cùng mọi người cùng nhau ăn cơm.

Hàn ý thấm lạnh, gió đêm lạnh run, mùa đông Tô Châu, vẫn lạnh giống như trước.

Tuy rằng trong lòng đang bối rối, nhưng trong lễ mừng năm mới năm đó bọn họ vẫn tạm thời gác lại phiền não, tận lực làm cho chính mình vui vẻ, Nguyên Tiêu cả nhà kéo nhau vào thành xem náo nhiệt, vui vẻ hạnh phúc vượt qua một năm. Năm sau, việc kinh doanh của quán ăn lại càng thịnh vượng, bởi vì Mặc Nghiễn Tâm dùng bí quyết nấu nên món kho cùng thịt bò hương ngũ vị hương, mùi hương ngọt ngào nồng đậm độc đáo, hương vị thơm ngon vô cùng, ăn nhiều mà không ngán, làm cho người ta cứ ăn một miếng lại một miếng, muốn ngừng mà không được, cảm giác tuyệt vời, chẳng những khách đến cửa đều gọi sẵn hai bàn món kho cùng thịt bò ngũ vị hương, khách mua lấy đem về lại càng ngày càng nhiều, bọn họ căn bản là không thể làm hết việc, đành phải thuê thêm hai tiểu nhị đến giúp đỡ.

Cuối cùng, bọn họ không có thời gian để ra thuyền đánh cá, lập tức tìm người đánh cá khác mua hải sản làm nguyên liệu nấu ăn, mỗi ngày sáng sớm rời giường phải bắt đầu chuẩn bị món kho cùng thịt bò, công việc vô cùng bận rộn.

Trước tết Đoan Ngọ, Mặc Nghiễn Tâm sinh hạ một tiểu oa nhi mập mạp, mọi người lúc này mới hiểu được Mặc Nghiễn Tâm tại sao lại cố ý làm ra món kho cùng thịt bò ngũ vị hương, hiện nay cho dù nàng không ở trong bếp, thì món kho cùng thịt bò ngũ vị hương kia vẫn làm cho cửa hàng làm ăn phát đạt như cũ, còn càng lúc càng thịnh vượng hơn!

Vì thế Đỗ Cẩm Nương nhịn không được đắc ý khoe ra.

“Nương đã nói rồi, Mặc Nghiễn Tâm chính là phúc tinh của nhà chúng ta nha!”

“Đừng nhúc nhích!” Sáng sớm, sau khi Mộ Dung Vũ Đoạn vấn tóc lên cho Mặc Nghiễn Tâm xong, Mặc Nghiễn Tâm đang định đứng dậy, bỗng bị gọi lại, vì thế nàng không nhúc nhích để cho Mộ Dung Vũ Đoạn đeo lên cho nàng một đôi hoa tai trân châu.

“Xong rồi!” Mặc Nghiễn Tâm lẳng lặng nhìn bóng mình trong gương, sau một lúc lâu, nàng đứng dậy, rời đi, hai gò má vẫn như cũ ửng lên hai vầng mây hồng say lòng người.

Trên môi Mộ Dung Vũ Đoạn mang theo ý cười, đuổi kịp theo sau.

Ngày hôm đó, là ngày tôn tử đầy tháng, Mộ Dung Vấn Thiên quyết định không làm ăn một ngày, cả nhà nấu lên một bàn ăn phong phú uống rượu vui vẻ chúc mừng một chút.

“Đứa nhỏ này thực sự là xinh đẹp nha!” Mộ Dung Vấn Thiên ôm ấp cháu nội, thấp giọng tán thưởng.

Không hẹn cùng gặp, mọi ánh mắt đang từ Mộ Dung Vũ Đoạn lại chuyển quay đi, chuyển về phía Mặc Nghiễn Tâm. Sau đó nhìn kỹ mặt đứa nhỏ một hồi, lại nhìn về phía Mặc Nghiễn Tâm, biểu đạt ý tứ thực rõ ràng...

Đứa bé xinh đẹp là vì đứa bé giống mẫu thân.

Mộ Dung Vũ Đoạn lơ đãng lạnh nhạt không để ý, hắn cũng vẫn biết bộ dáng của mình thực sự bình thường, hắn cũng chưa từng để ý đến. Người nhà Mộ Dung gia, không phân biệt nam nữ, từ trước đến nay luôn luôn có một bộ dáng thực sự bình thường hắn cũng không phải là người duy nhất. Ở Mộ Dung gia, nam nhân có khuôn mặt đẹp mới là trường hợp đặc biệt, thí dụ như Mộ Dung Nguyệt Phong, đó là bởi vì hắn được di truyền sự xinh đẹp như hoa của mẫu thân, Mộ Dung đại phu nhân!!! Cũng giống như con của hắn, cũng được di truyền sự thanh lệ thoát tục của mẫu thân! Mặc Nghiễn Tâm cùng Mộ Dung đại phu nhân đều di truyền cho con của mình một dung mạo xinh đẹp xuất sắc. Nhưng mà, đối với hắn mà nói, nhi tử có đẹp hay không cũng không quan trọng, nam nhân mà chú ý đến bề ngoài là nông cạn nhất.

“Mặc Nghiễn Tâm, Mặc gia chỉ có một mình con sao?” Đỗ Cẩm Nương hỏi.

Mặc Nghiễn Tâm gật đầu.

“Như vậy...” Đỗ Cẩm Nương nhanh chóng cùng chồng trao đổi ánh mắt một chút. “Đứa con tiếp theo không cần biết là trai hay gái đều cho nó mang họ Mặc đi!” nói xong, bà lấy ra từ trong lòng vòng tay Dạ Phượng đeo vào cổ tay Mặc Nghiễn Tâm, rồi lấy Thương Long bội nhét vào trong tay Mặc Nghiễn Tâm. “Thương Long bội là đồ gia truyền của Mộ Dung gia, vòng tay Dạ Phượng là đồ gia truyền của Mặc gia, tất cả đều giao cho con cất giữ!!!”

Bà làm như vậy đại biểu cho một ý nghĩa thập phần đơn giản: Trách nhiệm kéo dài Mộ Dung gia và Mặc gia tất cả đều giao trên tay Mặc Nghiễn Tâm.

Tuy rằng lúc đính hôn ước cũng không hề đề cập tới việc này, bởi vì lúc ấy Mặc gia có rất nhiều con trai, nhưng hiện nay Mặc gia chỉ còn có một người, mà Mặc Nghiễn Tâm lại không chê gả đến Mộ Dung gia nghèo túng thất vọng chịu khổ, Mộ Dung gia cũng nên suy nghĩ vì Mặc gia một chút.

Mắt Mặc Nghiễn Tâm nhìn thẳng vào Thương Long bội trên tay một hồi lâu, ngược mắt lên, gật gật đầu.

“Tốt! tốt! mọi người nhanh ăn đi!!!” Đỗ Cẩm Nương vui vẻ tiếp đón mọi người dùng bữa, lại không dự đoán được cái gật đầu của Mặc Nghiễn Tâm là hứa hẹn, hứa hẹn một trọng trách rất quan trọng. Người nói vô tâm, người nghe lại có ý.

Đỗ Cẩm Nương nói là giao việc kéo dài hương hỏa của Mặc gia và Mộ Dung gia cho nàng, còn cái gật đầu của nàng là hứa hẹn mang trọn tương lai của Mộ Dung gia trên vai!!!

Mộ Dung gia, ở tương lai không xa, lại một lần nữa trở thành danh môn thế gia trên giang hồ!!!

Sau bàn sách, Mộ Dung Vũ Đoạn cầm sách trên tay, ánh mắt lại cũng không ở trên trang sách, mà là theo bóng dáng di động của thê tử, nhìn nàng cho đứa nhỏ ăn no, nhìn nàng thay tã cho đứa nhỏ, nhìn nàng phe phẩy đồ đứa nhỏ ngủ, nhìn nàng để đứa nhỏ vào trong nôi, nhìn nàng trở lại ngồi xuống ở phía trước cửa sổ, nhìn nàng cầm lấy đồ may vá, nhìn nàng...

Đang nhìn về phía hắn!

Bốn mắt nhìn nhau

Hồi lâu, hồi lâu...

Sau đó, bọn họ lại nhìn trở về chuyện của mình, hắn đọc sách, nàng may vá, thời gian an ổn lặng lẽ trôi qua...Đột nhiên, hắn buông sách vở, đứng dậy đi đến bên cạnh của nàng, trước tiên đỡ nhẹ vai của nàng, khiến nàng ngược mắt nhìn hắn, sau đó đem hai tay chấp ra sau lưng, hai mắt chăm chú nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ, sắc mặt trầm trọng suy tư một hồi lâu sau mới chậm rãi lên tiếng.

“Ngày hôm qua, ta vào thành mua sách, trong lúc vô tình nghe được một chuyện” Hắn nói nhỏ “Hơn ba tháng trước, Chu viên ngoại đột nhiên té xỉu, sau khi tỉnh lại trở thành si ngốc, đại phu nói là do tà khí xâm nhập vào não, nên bó tay bất lực. Sau đó, tiếp quản công việc của Chu viên ngoại lại không phải là con trai ông ta mà là đệ đệ Nguyệt Phong...”

Hắn khẽ liếc mắt về phía nàng, vừa lúc đón lấy ánh mắt nàng.

“Nàng nói xem, việc này có kỳ quái hay không?”

Nàng gật đầu.

“Có nên nói cho cha không?”

Nàng lắc đầu.

“Ta cũng nghĩ như vậy, nhưng...” Mất hần trở nên thâm trầm “Việc này rõ ràng là do âm mưu của Nguyệt Phong cùng Thiên Nhận Đường muốn chiếm đoạt sản nghiệp khổng lồ của Chu gia, ta có thể không quan tâm sao?”

Nàng không gật đầu, cũng không lắc đầu, chỉ nhìn hần.

Hần thở dài “Chính xác, ta nghĩ muốn quản cũng không quản được. Chỉ là ta trơ mắt nhìn em họ Nguyệt Phong vì tham lam mà lạc lối, ta lại bất lực không giúp được...” Hần bất đắc dĩ cười khổ “Ta thực sự là vô dụng!”

Nàng lắc đầu.

“Ta nên ngăn cản hần!”

Nàng lại lắc đầu.

“Ta không nên làm?”

Nàng gật đầu.

“Vì sao?”

Nàng cup mắt xuống, đột nhiên đem kim may đâm vào đầu ngón tay, một giọt máu đỏ tươi lập tức chảy ra, rơi xuống.

“Nàng làm gì vậy?” Hần hô to, lập tức quỳ một bên gối, thương tiếc cầm lấy tay nàng, không cần nghĩ ngợi đưa lưỡi liếm đi chỗ máu đó, ngay sau đó hần bừng tỉnh hiểu ra.

“Nàng là muốn nói Nguyệt Phong sẽ muốn giết ta?”

Nàng lắc đầu.

“... Thiên Nhận Đường?”

Nàng gật đầu.

“Sợ ta phá hư chuyện của bọn họ?”

Nàng lại gật đầu.

“Nói như vậy...” Hần trầm ngâm “Nếu ta muốn cứng rắn ngăn cản Nguyệt Phong, chỉ sợ sẽ liên lụy cha mẹ, tiểu muội cùng...” Hần còn chưa nói xong, nàng lại bắt đầu gật đầu. Vì thế, Mộ Dung Vũ Đoạn lại trầm mặc một lần nữa, kỳ thực những vấn đề này hần đã sớm hiểu ra rồi, nhưng ngay cả như vậy, hần có thể buông tay mặc kệ sao?

Nhưng mà nếu hần nhúng tay can thiệp, sẽ có khả năng liên lụy người nhà vô tội, hần có thể làm sao?

Cho nên hần do dự, tuy rằng trong lòng đã sớm có đáp án, cho nên hần mới có thể đem phiền não trong lòng tâm sự nói ra, cố ý hỏi ý kiến của nàng.

Hần cần biết được suy nghĩ của nàng.

“Việc làm vi phạm đạo đức lương tâm này Nguyệt Phong đệ không nên làm...”

Nàng gật đầu.

“Hơn nữa, Thiên Nhận Đường chỉ là muốn lợi dụng Nguyệt Phong, đến cuối cùng xong việc hần cũng sẽ bị xử lý...”

Nàng lại gật đầu.

“Không chỉ có như vậy, Nguyệt Phong đệ sẽ còn liên lụy đến mẹ hần cùng vợ con...”

Nàng lại gật đầu.

“Ta thực sự có thể mặc kệ sao? Không, không, đừng gật đầu!” Nàng bất động, nhìn hẩn. Mà hẩn nhìn thấy đầu ngón tay nàng không còn chảy máu nữa, mới rút tay lại, sau đó đứng dậy, tiếp tục khoanh tay nhìn ra cửa sổ, tuy rằng ngoài cửa sổ là một mảng tối đen, cái gì cũng không thấy. “Năm đó, Mộ Dung gia từng là một gia tộc hùng bá một phương nổi danh trên võ lâm, nay lại đến làm người đánh cá ở Thái Hồ, làm chủ quán cơm, nhưng mà... Mộ Dung gia chưa từng hối hận qua, bởi vì ông nội đã làm chuyện đúng, chỉ cần trong lòng không hổ thẹn, kết quả như thế nào cũng không quan trọng, chuyện này... Nàng biết không?”

Nàng gật đầu.

“Vậy là được rồi. Trễ rồi, chúng ta ngủ đi!”

Vì thế, bọn họ lên giường ngủ. Mà ngoài cửa sổ, cũng bắt đầu có mưa bụi, kéo dài tinh tế tựa như một màn sương mù, mùi hoa Tử đằng tỏa ra nồng lung trong mưa, lặng lẽ ngưng tụ lại thành u sầu trong lòng...

Tuy rằng không còn lên đi thuyền đánh cá, nhưng sáng sớm mỗi ngày, Mộ Dung Vấn Thiên cùng Mộ Dung Vũ Đoạn cả hai vẫn như cũ trời mờ sáng đã rời giường, sớm ra khỏi nhà đến chợ sáng để chọn nguyên liệu tốt nhất cho món kho.

“Đã mua xong rồi?”

“Đúng rồi, chỉ còn lại thịt bò”.

“Như vậy con trước...”

“Đưa cho hai em họ mang mọi thứ về nhà trước” Mộ Dung Vũ Đoạn ung dung bình thản cướp lời. “Cha ở đây chờ lấy thịt bò, còn con muốn đi mua một ít phần son cho Mặc Nghiễn Tâm.” Mộ Dung Vấn Thiên nở nụ cười, nụ cười tràn đầy vui vẻ, ông vỗ vai con trai.

“Được! Được! Được! Con đi đi!”

Một lát sau, Mộ Dung Vũ Đoạn đứng lặng yên trước cửa Chu phủ, nhíu mi trầm ngâm một lúc lâu, đột nhiên xoay người phóng lên, từ bên hông phóng vào...

“Nguyệt Phong!”

Đang ở trên giường giật mình tỉnh dậy, đột nhiên ngồi dậy, kinh ngạc nhìn người đang đứng ở trước giường.

“Anh họ? Huynh... Huynh sao lại ở đây?”

“Ta muốn nói chuyện với đệ!”

“Nói chuyện?” Mộ Dung Nguyệt Phong nhíu nhíu mày, tiện đà nhìn lại người bên cạnh.

“Yên tâm, ta đã điểm huyết ngủ của em đâu!”

Hai hàng lông mày của Mộ Dung Nguyệt Phong chợt hạ xuống, xuống giường mặc thêm áo khoác, sau đó đi theo Mộ Dung Vũ Đoạn ra phòng ngoài, hai người ngồi xuống.

“Được rồi, nói đi, huynh rốt cục tới tìm ta làm chi?”

Mộ Dung Vũ Đoạn chăm chú nhìn hẩn thật sâu một lát “Chuyện này ta không dám cho cha biết...”

“Rốt cục là chuyện gì?” Mộ Dung Nguyệt Phong ngáp dài, không kiên nhẫn hỏi lại

“Người cùng Thiên Nhận Đường hợp tác muốn cướp lấy tài sản Chu gia...” Mộ Dung Vũ Đoạn cười khổ “Ta sao dám nói cùng cha!”

Đang ngáp một nửa đột nhiên ngừng lại, Mộ Dung Nguyệt Phong kinh hãi nói “Huynh làm sao có thể biết...” Chợt im miệng, vẻ mặt trầm xuống “Huynh nói chuyện này Nhị thúc không biết?”

“Huynh...” Hai tròng mắt âm trầm gian trá, Mộ Dung Nguyệt Phong chậm rãi hỏi lại “Xác định là nhị thúc không biết sao?”

“Nếu như cha biết, người đã sớm tới tìm đệ rồi!”

“Đúng không?” Tốt lắm nếu anh họ không nói cho Nhị thúc biết, chắc chắn cũng không có nói cho những người khác, nói cách khác chỉ có một mình anh họ biết chuyện này.

Đáy mắt hiện lên vẻ âm ngoan tàn độc, Mộ Dung Nguyệt Phong đột nhiên đứng dậy rót một ly trà cho Mộ Dung Vũ Đoạn, sau làm như không có việc gì ngồi xuống chỗ cũ “Như vậy Nhị thúc có biết huynh tìm đến ta không?”

“Nếu ta đã không dám nói cho cha biết chuyện này, ta làm sao có thể nói cho cha biết ta đến tìm đệ chứ?”

Tốt lắm, không có ai biết anh họ đến tìm hắn, sự việc sẽ có thể dễ dàng giải quyết.

“Cho nên huynh tìm ta là muốn nói cho ta biết là ta sai lầm rồi?”

“Đệ đã sai lầm rồi”

“Nhưng huynh cũng biết vì sao ta lại làm như vậy?”

“Mặc kệ lý do ra sao, đệ đều đã sai lầm rồi!”

“Ta là vì Mộ Dung gia thôi!” Mộ Dung Nguyệt Phong oán hận giải thích cho bản thân.

“Đó chỉ là do đệ nguy hiểm” Mộ Dung Vũ Đoạn trầm trọng nói “Sự thật là đệ tham lam danh lợi, bắt đầu cũng không có gì đáng trách chỉ cần đệ muốn thì có thể giúp đệ tiến thân. Nhưng mà đệ lại cố tình không đi theo đường ngay, không từ thủ đoạn mưu đoạt tài sản của người khác, Nguyệt Phong đệ muốn hại người sẽ dẫn đến hại mình đó!”

“Mặc kệ anh họ có nói như thế nào, ta thực sự là vì Mộ Dung gia” Mộ Dung Nguyệt Phong kiêu ngạo ưỡn cao ngực “Chờ ta nắm được tài sản của Chu gia, ta sẽ nghĩ cách chuộc lại hết đồ ông nội bán đi, đây là việc ông nội, cha cùng Nhị thúc sớm nên làm, nếu bọn họ không làm được, thì hãy để ta làm đi!”

“Tạm thời không cần biết suy nghĩ của đệ có đúng hay không, đệ không nên âm mưu đoạt tài sản của Chu gia!”

“Đây là biện pháp nhanh nhất!”

“Đệ không nên hại người.”

“Lão Chu cũng không phải là loại người tốt” Mộ Dung Nguyệt Phong cười lạnh “Nói cho huynh biết, hắn là người lòng dạ hiểm độc, đã làm không thiếu chuyện thương thiên hại lý, đây cũng là báo ứng của hắn!”

“Không cần biết như thế nào, hại người là không đúng!” Mộ Dung Vũ Đoạn nghiêm túc kiên trì nói.

“Huynh...” Mộ Dung Nguyệt Phong như muốn chửi ầm lên, nhưng lại chuyển mắt nuốt lại “Huynh rốt cục muốn ta làm như thế nào?”

“Đem tài sản của Chu gia trả lại cho con trai của Chu viên ngoại.”

“Nếu ta nói ta làm không được?”

“Như vậy ta sẽ đến quan phủ tố cáo âm mưu của đệ” Mộ Dung Vũ Đoạn dừng một lúc “Ta biết đệ không chỉ tham tiền bạc của Chu gia, lại càng mơ ước mối quan hệ giữa Chu gia với quan phủ, loại quan hệ này không phải nhân vật giang hồ bình thường có thể có được, đệ cho rằng dựa vào các thế lực đặc biệt để làm cho người trong võ lâm hưởng về phía đệ cúi đầu, xưng thần với đệ sao? Nói như vậy Thiên Nhận Đường cũng là có mục đích này mới cùng đệ hợp tác cướp của Chu gia, cho nên...”

Hắn kiên định nhìn Mộ Dung Nguyệt Phong “Một khi ta đến quan phủ tố giác, cho dù không có đủ chứng cứ xác thực chứng minh tất cả chuyện này đều là âm mưu của đệ, nhưng nếu xuất hiện việc này, Chu gia sẽ mất đi tư cách mang công phẩm, đến lúc đó mối quan hệ đặc biệt cùng quan phủ cũng sẽ mất đi, bởi vậy...”

“Đủ rồi!” Mộ Dung Nguyệt Phong trên mặt không có chút biểu tình “Ta biết ý của huynh, không cần biết như thế nào, huynh chính là không thể buông tha cho ta, cho dù là vì Mộ Dung gia??”

“Sai là sai, đệ không thể dùng bất kỳ lý do nào để tự bào chữa!”

“Nhưng ta là em họ của huynh mà!”

“Nguyệt Phong...”

Mắt thấy vẻ mặt bất đắc dĩ nhưng kiên quyết của Mộ Dung Vũ Đoạn, Mộ Dung Nguyệt Phong im lặng không biết nói gì, khép mắt suy nghĩ sâu xa một hồi lâu, rốt cục thở dài thật mạnh.

“Quên đi, việc gì đến sẽ đến!”

Đôi mắt Mộ Dung Vũ Đoạn kinh ngạc vui sướng phát sáng lên “Nguyệt Phong?”

Mộ Dung Nguyệt Phong nhún nhún vai “Huynh muốn ta đem tài sản của Chu gia trả lại cho anh vợ thì ta sẽ trả lại cho hần, vậy được chưa?”

“Thật tốt quá!” Mộ Dung Vũ Đoạn vui mừng gật đầu.

“Như vậy...” Mộ Dung Vũ Phong lại đi rót ly trà, hướng Mộ Dung Vũ Đoạn nâng chén “Lấy trà thay rượu, cảm ơn anh họ đã giúp ta tỉnh ngộ, ta mới có thể kịp thời dừng lại trước bờ vực!”

Ngữ khí của hần lộ ra có chút ít trào phúng, nhưng Mộ Dung Vũ Đoạn thật sự rất cao hứng, cho nên không cảm nhận được.

“Chúng ta là anh em, đây là việc ta phải làm!” Mộ Dung Vũ Đoạn cũng cầm lên ly trà Mộ Dung Nguyệt Phong rót cho hần, hai người kính lẫn nhau, sau đó một chén uống cạn. Rồi sau đó, hai người lại trò chuyện vài câu về tình hình gia đình của nhau, rồi Mộ Dung Vũ Đoạn cảm thấy thời gian đã muộn, sợ người nhà sẽ lo lắng, đang muốn đứng dậy cáo từ thì lại cảm thấy chóng mặt, vừa đứng lên khỏi ghế thì lại ngã trở về, càng lúc càng chóng mặt, hần cảm thấy rất hoang mang.

“Ta sao lại...”

“Anh họ, thật xin lỗi, đây là do người tự chuốc lấy!”

“Sao?”

“Kỳ lạ, Vũ Đoạn tại sao lại còn chưa trở về?” Mộ Dung Vãn Thiên nghi hoặc lầu bầu, đi về phía trước thăm dò chung quanh một chút, lại đi ra cửa sau phòng bếp hét với qua “Cầm Nương, Vũ Đoạn đã về chưa?”

“Chưa!” Đỗ Cầm Nương trả lời, ở trong phòng đi ra “Rốt cuộc thằng bé này đi đâu thế?”

Mộ Dung Vãn Thiên nhìn Mặc Nghiễn Tâm xuất hiện ở phía sau Đỗ Cầm Nương, ánh mắt lại lộ ra ý cười trên chọc

“Nó nói muốn đi mua ít son phấn cho Mặc Nghiễn Tâm, ai ngờ mua đến bây giờ, cửa hàng đã sắp đóng cửa vẫn chưa quay lại”

“Có lẽ là nó muốn cẩn thận chọn lựa.”

“Chọn lựa kỹ như thế nào thì cũng không có khả năng chọn đến giờ này nha! Đã qua hai canh giờ rồi!”

“Nói cũng đúng, có lẽ là...” Đỗ Cầm Nương đang muốn nói ra thêm phỏng đoán khác...

“Cô...Dương! Dương!” Hốt ha hốt hoảng, nghiêng ngã lão đảo, Đỗ Khiếu Vân từ quán cơm chạy vào trong kêu thảm thiết “Đã trở lại, đã trở lại, người trong thôn đã đưa đại ca trở lại, nhưng... nhưng... Biểu ca không bình thường!”

Ngừng một chút, bóng dáng Mộ Dung Vãn Thiên biến mất, Đỗ Cầm Nương cũng vội vàng quýnh lên chạy ra...

“Tôi ở trong thành trở về, thấy hần đứng ở ven đường một mình, nên đem hần trở về quán cơm” Bá bá A Kiến giải thích xong liền rời đi. Mộ Dung Vãn Thiên nhìn chằm chằm Mộ Dung Vũ Đoạn, sắc mặt nghiêm trọng, một câu cũng không nói, Đỗ Cầm Nương cũng không biết làm sao đi vòng quanh con trai.

“Tại sao lại như vậy? Tại sao lại như vậy? Vũ nhi bị làm sao vậy?”

Chỉ thấy Mộ Dung Vũ Đoạn đứng thẳng tắp, trên người mặc dù có chút bẩn thỉu, nhưng một chút vết thương cũng không có, không thích hợp nhất là vẻ mặt của hần, không, hần hoàn toàn là không có chút

cảm xúc nào, trên mặt chỉ là vô hồn, đôi mắt trống rỗng, chỉ có hư vô, thật giống như ngây ngốc choáng váng... Không, không đúng! So với ngu dại cũng không được, sự ngu dại ít nhất còn có bộ dáng ngu ngốc, nhưng bộ dáng hần hoàn toàn là gì cũng không có, giống như là mất hồn mất phách...

“Tang hồn đan! Tang hồn đan của Đường Môn!” Mộ Dung Vãn Thiên rốt cục cũng mở miệng.

“Đường Môn? Tang Hồn Đan?” Đỗ Cẩm Nương lẩm bẩm nói “Nhưng... Nhưng... Sao nó... Sao nó...”

“Ta cũng không biết nó sao lại gặp phải Đường Môn, nhưng...” Mộ Dung Vãn Thiên dứt khoát nhìn về phía thê tử “Ta đây liền đi đến Đường Môn tìm giải được!”

“Bọn họ sẽ cho sao?”

“Sẽ không, nhưng Đường Môn thiếu cha một món nợ ân tình, bọn họ không thể không cho!”

“Vậy chàng mau đi đi!”

“Ta sẽ mang hết toàn lực chạy đi, nhanh nhất là bảy ngày, chậm nhất là mười ngày sẽ trở về, trong lúc này...” Ánh mắt cảnh cáo liền đảo qua thê tử, con gái, cháu của vợ, Mộ Dung Vãn Thiên thận trọng nói “Cửa hàng nên đóng cửa, không được mở cửa buôn bán, bảo vệ tốt cho Vũ Đoạn cùng chính mình!”

Mặt Đỗ Cẩm Nương nghiêm túc

“Vâng!”

Rồi sau đó, Mộ Dung Vãn Thiên không hề lãng phí thời gian, phi thân rời đi, nháy mắt bóng dáng liền biến mất. Vì thế, Đỗ Cẩm Nương cố gắng phần chấn tinh thần, quay đầu bắt đầu ra lệnh “Khiếu Vân, đi viết bảng dán trước cửa hàng, nói chúng ta có việc ngừng kinh doanh một tháng.”

“Vâng, thưa bác!”

“Tuyệt nhiên cùng Khiếu Phong hai người đem những gì có thể ăn được từ cửa hàng mang hết vào nhà chúng ta, cho đến trước khi cha con trở về, chúng ta phải dựa vào đó mà sống!”

“Vâng, nương!”

Cuối cùng, Đỗ Cẩm Nương hướng về phía Mặc Nghiễn Tâm đang ôm con “Mặc Nghiễn Tâm, con thì chuyên tâm chăm sóc đứa nhỏ...” Nói còn chưa xong, đứa nhỏ đã được đặt vào trong lòng bà, bà giật mình ngạc nhiên nhìn con trai bị con dâu kéo đi “À, được rồi, đứa nhỏ ta sẽ chăm sóc, Vũ Nhi liền giao cho con!”

Bà thở dài, nhìn xem đứa nhỏ trong lòng, đang an ổn ngọt ngào ngủ say, mà cha hần lại...

Cứ tưởng rằng cực khổ đã qua đi, tìm ra được con đường mới, lại vô duyên vô cớ xảy ra tai hoạ, chẳng lẽ Mộ Dung Gia quả thực không thể thoát khỏi bất hạnh cứ dây dưa sao?

Để chăm sóc một người ngoại trừ tự mình hô hấp, cơm phải đưa đến trong miệng hần hần sẽ ăn, sẽ nuốt, ngay cả đại tiểu tiện cũng không thể làm, căn bản là không hề có năng lực của một nam nhân, chắc chắn là sẽ không dễ dàng rồi! Cho nên tất cả mọi người nghĩ đến Mặc Nghiễn Tâm phụ trách chăm sóc Mộ Dung Vũ Đoạn ở một thời điểm nào đó sẽ kêu cứu mạng. Nhưng không có, đã vài ngày trôi qua, Mặc Nghiễn Tâm đều không hề kêu gọi ai giúp đỡ mà Mộ Dung Vũ Đoạn vẫn luôn sạch sẽ, gọn gàng xuất hiện trước mặt mọi người, trên người chẳng những không hôi thối, mà còn tản mát ra mùi thơm ngát tắm rửa sạch sẽ, cảnh này khiến những người khác âm thầm buồn bực không thôi.

Trong lúc phải “Di chuyển” Mộ Dung Vũ Đoạn, Mặc Nghiễn Tâm tinh tế nhu nhược ít nhất phải biểu hiện một chút sự bất lực của nàng đi?

Nhưng mà không có chính là không có, nàng không hề nhờ ai giúp đỡ...

“Mặc Nghiễn Tâm, chăm sóc Vũ nhi có cần hỗ trợ gì không?” Trên bàn cơm, Đỗ Cẩm Nương cầm chén cơm giả vờ như lơ đãng hỏi, đều được trả lời là...

Lắc đầu.

“Đại tẩu, nếu cần gì, nói một tiếng muội sẽ lập tức giúp nha!”

Nhìn đại tẩu chuyên tâm nhìn, kiên nhẫn một muỗng lại một muỗng dứt cho đại ca ăn cháo, đều không nghĩ tới ở lúc hần nuốt xuống, nàng cũng có thể thừa cơ ăn một hai cái. Mộ Dung Tuyết rất cảm động, cũng muốn hỗ trợ nhưng cũng đều được trả lời là:

Lắc đầu.

“Biểu tẩu, chúng ta rất rảnh rồi, có vẻ giao một chút việc cho chúng ta là tốt rồi, biểu tẩu cũng có thể nghỉ ngơi một chút nha!” Bình thường luôn cãi nhau âm ỉ Đỗ Khiếu Phong cùng Đỗ Khiếu Vân, ngay lúc này lại có vẻ trưởng thành, rất có trách nhiệm, hai huynh đệ âm thầm bất cứ lúc nào dù là nửa đêm một trong hai cũng đều cố gắng tỉnh táo, để bảo vệ biểu ca cùng các người phụ nữ trong nhà. Nhưng bọn họ đều được đồng dạng trả lời là: Lắc đầu.

Đỗ Cẩm Nương, Mộ Dung Tuyết cùng hai huynh đệ Đỗ Khiếu Phong không khỏi quay mặt ngó nhau, bắt đầu dĩ cười khổ, cuối cùng lại nhún vai.

Được rồi, dù sao chỉ cần chờ tới lúc Mộ Dung Vãn Thiên lấy được thuốc giải trở về, sẽ không sao.

Mộ Dung Vãn Thiên không mang thuốc giải trở về, lại dẫn theo về một người, Tả tuần đường của Đường môn Tiền Khôn.

“Quả nhiên không phải là Tang hồn đan!” Tiền Khôn bắt mạch của Mộ Dung Vũ Đoạn một lát rồi nói, một câu này của ông ta làm cho tâm người ta chợt trầm xuống.

“Không phải Tang Hồn Đan vậy là cái gì?” Mộ Dung Vãn Thiên hốt hển rống giận

“Mộ Dung huynh, xin đừng tức giận với ta được không? Đường môn lại càng muốn sớm trả lại hết cho người món nợ ân tình của Mộ Dung gia hơn cả huynh mà, nhưng...” Tiền Khôn cười khổ “Lệnh lang rõ ràng là không phải trùng độc của Tang Hồn đan thôi!”

Mộ Dung Vãn Thiên hít thêm một hơi thật sâu, bắt buộc bản thân tỉnh táo lại “Vậy là cái gì?” Không chút do dự nhìn, Tiền Khôn chuyển tới phía sau đầu của Mộ Dung Vũ Đoạn, đẩy tóc ra, cẩn thận tìm tòi trong chốc lát.

“Này, xem, chính là cái này!” Tiền Khôn chỉ vào cái ót của Mộ Dung Vũ Đoạn, có một cây kim châm cắm vào, nếu không phải là người có tâm cẩn thận tìm kiếm thì hoàn toàn là không có ai để ý tới.

“Sao? Đó là cái gì?” Mộ Dung Vãn Thiên đi qua, vươn tay muốn chạm vào...

“Đừng chạm vào nó!” Tiền Khôn vội vàng ngăn trở “Lệnh lang biến thành như vậy, là vì cây kim bạc này cắm vào trong đầu của hần, nếu muốn cứng rắn rút cây kim bạc này ra, thì sẽ ảnh hưởng đến mạng sống của hần!”

Nghe vậy, gương mặt ở bốn phía vây quanh hần nhất thời trở nên xanh mét.

Trừ bỏ Mặc Nghiễn Tâm, sắc mặt của nàng chẳng những không có chút thay đổi nào, cũng vẫn không có chút biểu tình nào, nhưng là nàng đột nhiên nháy mắt bóng dáng liền biến mất, chẳng qua là không có ai để ý tới.

“Người người người... Người nói là Vũ Nhi nó...” Đỗ Cẩm Nương hoảng sợ nói cũng không xong

“Là muốn giữ mạng sống của hần, sẽ không thể rút kim bạc ra, nhưng nếu không lấy kim bạc ra, hần sẽ như vậy cả đời, các người...” Tiền Khôn thở dài “Nên suy nghĩ cẩn thận một chút đi!”

Không phải là ngày ngốc vô hồn cả đời thì là chết, bọn họ chỉ có thể chọn cái thứ nhất.

Đỗ Cẩm Nương hít một hơi lạnh, cùng Mộ Dung Tuyết ngáy đại ra, huynh đệ Đỗ Khiếu Phong cũng choáng váng, Mộ Dung Vãn Thiên giật mình đứng yên hơn nửa ngày sau mới phun ra tiếng hít thở như tiếng rên rỉ “Trời ạ!”

“Ta thực xin lỗi, nhưng mà...” Tiền Khôn áy náy vỗ vai hần “Ta thực sự bất lực!”

“Nhưng...” Mộ Dung Vãn Thiên dấy dựa “Thật sự không có biện pháp ư?”

“Nói thực ra, hai năm nay xuất hiện rất nhiều người cùng bị giống như hấn vậy, mới đầu đều tìm tới Đường Môn xin giải được, trải qua sự kiểm tra của chúng ta, mới phát hiện vấn đề nằm ở chỗ nào...” Tiền Khôn dùng cảm chỉ cái ót của Mộ Dung Vũ Đoạn “Chúng ta cũng thử lấy ra kim bạc vài lần, nhưng mà...”

Hấn lắc đầu “Sau khi lấy kim bạc ra, không có một người nào, không có bất cứ người nào có thể sống quá nửa nén nhang, cho nên...” Hấn còn chưa nói hết, cũng không cần nói xong, mọi người đều hiểu ra được ý của hấn.

Không phải sống thì là chết! Nhưng sống như thế này, cùng chết có gì khác nhau?

Mộ Dung Vấn Thiên suy sụp tuyệt vọng không nói gì, mẹ con Đỗ Cẩm Nương thất thanh khóc rống lên, huynh đệ Đỗ Khiếu Phong cả hai cùng cúi đầu nghẹn ngào không thôi.

“Đã như vậy, ta về đây!” Tiền Khôn nhẹ nhàng nói.

Không có người nào để ý đến hấn, hấn âm thầm lặng lẽ tự mình rời đi.

“Tại sao?” Mộ Dung Vấn Thiên thì thào tự hỏi “Suốt đời này Vũ Đoạn chưa bao giờ làm những việc thương thiên hại lý, chính là một đứa con tốt luôn cần cù lao động, hiếu thuận với cha mẹ, yêu thương anh em, ta thực sự tự hào vì nó! Tại sao? Tại sao Ông trời lại đối xử với nó như vậy?” Không có ai trả lời ông, chính ông cũng không nghĩ ra được câu trả lời. Hơn một canh giờ sau, Mặc Nghiễn Tâm lại xuất hiện, bọn họ vẫn như cũ đắm chìm trong bi thương cùng tuyệt vọng trong lòng, vẫn không ai phát hiện nàng đã từng rời đi rồi trở lại.

Sau đó, nàng làm như không có việc gì nắm tay Mộ Dung Vũ Đoạn bước đến đằng trước, nên ăn cơm rồi

Ngoài phòng, tiếng ếch nhái nhẹ nhàng hoà âm, cánh rừng ở dưới ánh trăng, lúc sáng lúc tối đom đóm nhảy múa, suối nước lặng lẽ chảy xuôi qua tảng đá, gió nhẹ thổi qua chơi đùa cùng rừng trúc, đêm vẫn như cũ lặng lẽ trôi qua.

Trong phòng, Mặc Nghiễn Tâm nắm tay Mộ Dung Vũ Đoạn không có thần trí đi vào sau bàn sách, nhẹ nhàng ấn hấn ngồi xuống, lại giúp hấn mở ra cuốn sách hấn thường xem. Sau đó, như lệ thường nàng cầm đồ may đến phía trước cửa sổ ngồi xuống, lặng lẽ may vá.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên nàng ngẩng đầu nhìn hấn, nhưng...

Hấn không nhìn lại nàng

Bọn họ không có bốn mắt nhìn nhau.

Thật lâu, thật lâu sau... bọn họ thủy chung vẫn cứ duy trì tư thế như vậy. Ánh mắt của hấn không hề nhìn thẳng phía trước, mà nàng vẫn nhìn hấn như vậy ... Cho đến lúc trống canh một vang lên, nàng mới từ từ thu hồi tầm mắt, để đồ may vá sang một bên, đứng dậy đưa chồng đến trước giường, mềm mại nhẹ nhàng cởi áo khoác cho hấn, giúp hấn nằm lên giường, cho hấn nhắm mắt lại, lại cởi áo của chính mình, lên giường nằm xuống, giống như lúc trước, đưa lưng về phía hấn ngủ.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên nàng lại ngồi dậy, quay đầu nhìn chồng đã ngủ say...

Cánh tay hấn không có vòng ôm qua eo nàng.

Hấn cũng không có kéo nàng về phía hấn.

Thật lâu, thật lâu sau...

Nàng lại nằm trở xuống, như trước vẫn đưa lưng về phía hấn, sau đó, nàng từ từ lui lui lui dần về phía sau. Cho đến khi lưng của nàng kề sát trước ngực hấn, lại đem cánh tay hấn vòng ôm qua eo mình, rồi sau đó, nhắm mắt, nàng cũng ngủ thiếp đi.

Sáng mai, ai sẽ giúp nàng chải đầu vấn tóc đây???

4. Chương 4

“Nương, đại tẩu đã lâu không có chải đầu!”

“... Nàng có gội đầu!”

“Nhưng không có chải đầu” Đỗ Cầm Nương không hề hé răng, bà có năng lực nói cái gì đây?

Từ lúc Tiền Khôn tuyên bố con trai bà đời này chỉ có thể làm một phế nhân không có thần trí, thì sang ngày hôm sau, con dâu đáng thương của bà liền không hề chải đầu, chỉ tùy tiện dùng một sợi dây cột chặt một đầu tóc dài hỗn độn, tất cả mọi người nhìn thấy trong mắt cũng đều làm bộ như không có để ý tới.

Bọn họ có thể nói gì chứ?

“Hơn nữa, nương, đại tẩu cũng mặc kệ Thiệu nhi luôn!”

“Thiệu nhi có bà nội thương là đủ rồi!” Đỗ Cầm Nương hết sức trù mên hôn nhẹ cháu nội bảo bối “Đúng hay không? Thiệu nhi?”

“Còn có cô cô nè, Cô cô cũng yêu Thiệu Nhi nhất!” Mộ Dung Tuyết duỗi thẳng tay muốn ôm đứa nhỏ “Đi!” Đỗ Cầm Nương một tay ôm chặt cháu nội bảo bối, một tay đem con gái đẩy ra xa “Đi xem cửa hàng còn thiếu cái gì, qua hai ngày nữa sẽ mở cửa buôn bán, nếu thiếu cái này cái kia xem con làm sao kiếm tiền!”

“Cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu người giúp một tay!” Mắt vẫn nhìn cậu cháu nhỏ, Mộ Dung Tuyết không cam lòng lắm lắm.

“Cha của con đã thuê hai tiểu nhị, đủ rồi!”

Thống khổ tuyệt vọng sống qua nửa tháng, Mộ Dung Gia cuối cùng cũng bình yên trở lại, con trai cho dù là bộ dạng gì đi chăng nữa vẫn là con trai của họ, chỉ cần nó sống tốt là được rồi.

Vì thế, mọi người lại chậm rãi khôi phục cuộc sống trước kia, sinh mệnh gian khổ, ngày lại trôi qua như trước, quán cơm lại bắt đầu mở cửa buôn bán, tuy rằng thiếu Mộ Dung Vũ Đoạn cùng Mặc Nghiễn Tâm đang chuyên tâm chăm sóc chồng, khẳng định là so với trước vất vả hơn rất nhiều, nhưng chỉ cần người còn sống là còn hy vọng, như thế nào cũng có thể thích ứng.

May mắn, Mặc Nghiễn Tâm đã đem bí quyết làm món kho cùng bò ngũ vị hương truyền thụ cho bọn họ, chỉ cần dựa vào hai loại này, là có thể đảm bảo cuộc sống thịnh vượng như trước kia.

Bọn họ thậm chí lên kế hoạch sau này tu sửa cửa hàng, thêm mấy cái bàn, lời thêm ít tiền, qua ngày lại càng an ổn.

Nhưng mà, ông trời dường như không muốn để cho bọn họ quá vui vẻ, khi bọn họ hạ quyết tâm lại tiếp tục bắt đầu cuộc sống thì phiền toái lại tìm tới cửa. Ngay trước ngày chuẩn bị khai trương lại quán cơm, người trong nhà đang tụ tập ở quán cơm một bên nói chuyện phiếm, một bên thì chuẩn bị trước món kho cùng thịt bò, cũng để cho hôm sau có thể thoải mái một chút, bằng không dù có thêm hai tiểu nhị mới thì cũng khó bảo đảm không luống cuống tay chân khiến cho khách tức giận bỏ đi.

“A, Mặc Nghiễn Tâm, con cũng đến đây! Vừa đúng lúc giúp ta ném thử có phải không cho nhiều lá hồi quá?”

Cả Mặc Nghiễn Tâm cũng mang theo Mộ Dung Vũ Đoạn tới đây, tuy rằng Mộ Dung Vũ Đoạn vẻ mặt trống rỗng, không hề có phản ứng ngồi ở chỗ kia, nhưng hắn vẫn còn ở đây với bọn họ, đó mới là điều quan trọng nhất.

“Thiệu nhi thật đáng yêu, đôi má đỏ bừng, ngũ quan tinh xảo, thật là xinh đẹp nha!”

“Đúng vậy nha, hôm qua Đào thẩm có nói nếu chúng ta bận, bà ấy có thể giúp chúng ta chăm Thiệu nhi miễn phí”

“Ta không cho bà ấy trông đầu, lỡ đầu bà ấy trộm mất thì sao?”

“Đúng vậy, ta sẽ đáp lại với và ấy như thế!”

“Không phải chứ, mẹ, mẹ thật sự trả lời với bà ấy thế sao?”

“Đúng thế, bằng không nên trả lời thế nào đây?”

“Đào thẩm kia nhất định sẽ tức chết!”

“Không!”

“Không?”

“Không, bà ấy nói: Được, không ăn trộm được thì cho ta nhận làm cháu thì có thể chứ?” Một trận yên tĩnh, rồi đột nhiên cười vang.

“Đào thẩm thực sự muốn trộm nha!” Mọi người cười sung sướng, đột nhiên...

“Nhị thúc! Nhị thúc! Nhị thúc cứu chúng ta! Cứu chúng ta!”

Chợt nghe ở ngoài cửa hàng truyền đến âm thanh kích động cầu cứu, mọi người không khỏi đối mặt nhìn nhau, kinh ngạc vội vàng chạy ra xem rốt cục là có chuyện gì?

“Đại tẩu, Nguyệt Phong, đã xảy ra chuyện gì? Các người... Sao lại ra như vậy?”

Nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ của Mộ Dung Nguyệt Phong, tay phải kéo mẹ, tay trái kéo vợ ôm con nhỏ, phía sau còn có hai tỷ tỷ Mộ Dung Hương và Mộ Dung Yến đằng xa đã lớn giọng cầu cứu, khi mọi người đi ra thì họ còn ở phía xa, thất tha thất thiếu nghiêng ngả lão đảo trốn đến.

“Nhị thúc nói rất đúng!” Mộ Dung Nguyệt Phong vẻ mặt cầu xin, vội vàng hít thở nói “Thiên Nhận Đường không... Không có lòng tốt mà!”

“Nói, chuyện gì đã xảy ra?” Mộ Dung Vấn Thiên trấn định hỏi.

“Bọn họ giúp con cầm quyền của Chu gia, hiện tại tình thế vừa vững vàng, bọn họ muốn đoạt đi từ trong tay của con, còn muốn giết con để diệt khẩu!” Mộ Dung Nguyệt Phong nói không cần nghĩ ngợi, phần nộ lại oán giận, hoàn toàn không chú ý đến mình đang nói lời không nên nói. Hẳn sợ anh họ đến quan phủ tố giác hấn, Thiên Nhận Đường cũng đương nhiên sẽ lo lắng hấn cũng sẽ không cam lòng đến quan phủ tố giác bọn họ.

“Diệt khẩu cái gì?” Mộ Dung Vấn Thiên hồ nghi hỏi lại.

Nguy rồi, nói lỡ miệng!

Mộ Dung Nguyệt Phong giật mình, muốn thu hồi lời nói nhưng không kịp, chuyện này làm thế nào giải thích để bọn họ không nghi ngờ anh họ biến thành phé nhân thực ra là do hấn làm hại đây?

Đang trong lúc hoảng loạn, bỗng cảm thấy trên lưng một cảm giác khiến người ta lạnh cả xương, đột nhiên nhìn lại, thấy rõ ràng là đại mỹ nhân vốn là vị hôn thê của anh trai hấn, sau đó lại gả cho anh họ hấn, dung nhan mỹ lệ vốn luôn hờ hững, giờ phút này lại lạnh lùng giống như hàn băng vạn năm ở Thiên Sơn, hai tròng mắt rừng rực lửa hận, tựa như mũi tên nhọn đâm trên người hấn, đâm vào khiến cho hấn kinh hồn sợ hãi.

Vì sao nàng lại dùng ánh mắt như vậy nhìn hấn?

Chuyện đó... Chuyện đó anh họ không có nói cho Nhị thúc biết, lại nói cho vợ nghe, cho nên nàng mới đoán được anh họ sẽ bị biến thành phé nhân như vậy tất cả là do hấn làm hại?

Nghĩ đến đây, Mộ Dung Nguyệt Phong bắt đầu khủng hoảng một trận. Lần này chết chắc rồi, nàng ấy nhất định sẽ nói cho Nhị thúc, nếu Nhị thúc biết anh họ là do hấn làm hại, khẳng định sẽ không cứu hấn, hấn nhất định phải chết. Nhưng rất nhanh, hấn lại thoải mái âm thầm thở ra. Bị nàng biết thì sao chứ? Nàng là người cầm điếu, mặc kệ nàng biết bao nhiêu, đều không có biện pháp nói ra! Bằng không Nhị thúc đã sớm giết hấn. Không sao cả, nàng không biết võ công thì có thể làm gì hấn?

Quan trọng nhất là, tuyệt đối không thể để cho Nhị thúc biết.

Nhưng mà hấn nên làm như thế nào để ngăn cản Nhị thúc hỏi tới đây?

Có!

“Này, Đường tẩu, tại sao lại nhìn chăm chăm ta như vậy, si mê ta sao?”

Đây là biện pháp trong lúc hấn đang rối loạn, chuyển hướng đề tài, kéo dài thời gian đến lúc bọn người lòng bắt họ tới, Nhị thúc cũng không có thể tiếp tục hỏi tới, chỉ biết vội vàng cứu bọn họ, sau đó...

Sau đó rồi nói sau!

Tuy nhiên, loại biện pháp này thực sự là vô duyên vô cớ, thế nên những người khác rất kinh ngạc! Hấn từ xa chạy tới đây là vì muốn đùa giỡn chị dâu sao? Nhất thời không ai có thể phản ứng được, mẹ ruột hấn trước tiên hỗn hển kêu lên.

“Thằng bé này, con làm sao vậy? Đã đến lúc này, con còn... Còn...” la lên được một nửa, đã thấy con trai hướng về phía mình nháy nháy mắt mắt, Mộ Dung đại phu nhân mới biết con trai là có ý riêng, về phần đó là ý gì, bà không biết, nhưng nghe lời con trai luôn luôn đúng, vì thế bà lập tức ngậm chặt miệng lại. Sau đó lại đổi sang huynh đệ Đỗ Khiếu Phong phần nộ mắng “Nguyệt Phong biểu ca, lời của người là có ý gì? Lớn tiếng kêu cứu mạng, kết quả là chạy tới đùa giỡn biểu tẩu!”

“Thật hạ lưu, ngay cả chị dâu của mình cũng đều đùa giỡn, người có phải hay không đã quên trong tay người còn lôi kéo theo vợ con?”

“Ăn không ngồi rồi, không có tư cách ở trong này nói chuyện” Mộ Dung Nguyệt Phong cười lạnh nhạt phản kích “Các người lại không phải mang họ Mộ Dung!”

“Ăn không ngồi rồi là người đang nói chính mình đó!” Mộ Dung Tuyết lại khinh thường cười lạnh “Ta thì có tư cách nói chuyện chứ? Ta họ Mộ Dung, hơn nữa là trước lúc người cưới vợ, đều là ta cùng cha mẹ, đại ca nuôi người, không có chúng ta người đã sớm chết đói rồi!”

Cuối cùng trong lòng có một chút hổ thẹn, Mộ Dung Nguyệt Phong mặt đều đỏ lên “Muội...”

“Nha đầu hỗn láo!” Mộ Dung đại phu nhân tức giận quát “Cha mẹ người là dạy người như vậy sao?”

“Anh họ ở nơi này đùa giỡn với phụ nữ, ngay cả tẩu tẩu của chính mình cũng không buông tha, là do chính bá mẫu dạy sao?” Mộ Dung Tuyết càng không nể mặt nói lại

“Người... người...” Mộ Dung đại phu nhân tức giận đến không nói nên lời, đột nhiên chuyển hướng sang Mộ Dung Vấn Thiên, lớn tiếng chất vấn “Vấn Thiên, nha đầu kia miệng lưỡi điêu ngoa như vậy, đối với anh họ cùng bá mẫu vô lễ ngạo mạn, tất cả là do người dạy ư?”

Mộ Dung Vấn Thiên hít một hơi sâu, đè nén lửa giận ở trong lòng “Tuyết Nhi nói không sai, đại tẩu Vũ Đoạn vừa mới gặp chuyện không may, Nguyệt Phong lại chạy đến đùa giỡn chị dâu, hấn nghĩ là Mặc Nghiễn Tâm không có ai bảo vệ sao?” Nhắc đến Mộ Dung Vũ Đoạn, Mộ Dung đại phu nhân liền chột dạ mở to mắt “À, Vũ Đoạn là đã xảy ra chuyện gì?” Con trai đuối lý, bà sao lại không biết chứ, chỉ là vì muốn con trai bảo bối được huy hoàng lên vị trí cao, hy sinh con trai của người khác cũng là bất đắc dĩ.

Ngoái đầu nhìn lại con trai trừ bỏ là còn có hô hấp, căn bản là giống y như người đã chết, Mộ Dung Vấn Thiên đau lòng thở dài.

“Nó...” đột nhiên ông im lặng không lên tiếng, ánh mắt xoay chuyển, sắc bén bắn về phía khác.

Thấy thế, Mộ Dung Nguyệt Phong lập tức cảnh giác đứng lên, tay lôi kéo mẹ cùng vợ con, miệng còn kêu hai tỷ tỷ trốn ra phía sau Mộ Dung Vấn Thiên.

Vừa lúc toàn gia đình của Mộ Dung Nguyệt Phong mới tránh đi, đã xuất hiện thêm mười mấy người.

Cầm đầu là một hán tử mặt ngựa đứng lại, ánh mắt trào phúng ngắm nhìn về phía Mộ Dung Nguyệt Phong “Người cho là trốn đến đây là an toàn sao?”

“Xin hỏi các vị là ai?” Mộ Dung Vấn Thiên bình tĩnh hỏi

Hán tử mặt ngựa dùng cầm chỉ về hướng Mộ Dung Nguyệt Phong “Là người cùng Mộ Dung Nguyệt Phong kết bái huynh đệ!”

Thiên Nhận Đường! Lòng ngực khấn trương một chút “Xin hỏi có chuyện gì?” Mộ Dung Vấn Thiên lại hỏi “Đến là muốn mời huynh đệ của ta theo ta trở về!”

“Muốn giết hần?”

“Giết hần?” Hần tử mặt ngựa bỗng nhiên cười to “Không, hần là huynh đệ của ta, ta làm sao lại giết hần? Ta chẳng qua là muốn...” Cười to chuyển thành cười gian “Làm cho hần rốt cục không có biện pháp nói chuyện!”

Rốt cục không có biện pháp nói chuyện?

Những lời này nhất thời đánh vào trong lòng Mộ Dung Vấn Thiên một dấu chấm hỏi hoài nghi, đồng thời cũng là Mộ Dung Nguyệt Phong bắt đầu khấn trương, để tránh hần tử mặt ngựa càng nói càng nhiều, hần đành phải...

“Tô Xán, người quá độc ác, chúng ra là huynh đệ, người còn muốn diệt khẩu của ta!” Hần chữ ằm lên.

“Ta cũng không có ngoan độc như người...” Tô Xán cười lạnh “Ngay cả thân nhân của chính mình...”

Không, không thể nói!

“Dù là như thế nào, có Nhị thúc ta ở đây, người đừng hòng thương tổn đến ta!” Mộ Dung Nguyệt Phong bổi rổi kêu to.

“Phải không?” Tô Xán khinh miệt suy nghĩ liếc nhìn Mộ Dung Vấn Thiên “Có lẽ ta có thể nhân cơ hội này nhìn xem năm đó Mộ Dung gia là dựa vào bản lĩnh gì để trở thành Võ lâm thế gia?”

Thanh âm vừa dứt, hai bóng người từ phía sau hần bắn về phía Mộ Dung Nguyệt Phong, cơ hồ là cùng lúc đó, huynh đệ Đỗ Khiếu Phong ở phía sau Mộ Dung Vấn Thiên cũng một trái một phải đón nhận, trong nháy mắt, Mộ Dung Nguyệt Phong mãnh liệt đánh về phía Tô Xán, Mộ Dung Hương cùng Mộ Dung Yến lao ra cùng hần tử mặt ngựa đánh lên. Tuy rằng các nàng căn bản không muốn đánh, nhưng vì mạng sống, không thể không đánh. Mộ Dung Vấn Thiên không động thủ, nhưng ông nhìn thẳng vào một lão già béo mập, ông nhìn ra được, lão già mập mới chính là ngọn núi mà Tô Xán cậy dựa vào.

“Cầm Nương, Tuyết nhi, hai người không nên vọng động, bảo vệ cho những người khác!”

“Đã biết!”

Đỗ Cầm Nương cùng Mộ Dung Tuyết hai người mỗi người đều cầm loan đao sẵn sàng đón quân địch, phía sau ở bên phải là Mộ Dung đại phu nhân cùng Chu Thái Nhi ôm con nhỏ, bên trái là Mộ Dung Vũ Đoàn cùng Mặc Nghiễn Tâm.

Không ai chú ý tới Mặc Nghiễn Tâm cánh tay trái ôm Thiệu Nhi đang ngủ, tay phải để trong tay áo nhưng lại ẩn ẩn một thanh đao bén nhọn.

Mọi người chỉ chú ý tới Mộ Dung Vấn Thiên thần sắc nghiêm túc tương phản với lão già béo mang vẻ mặt tươi cười từ ái của Phật Di Lặc, hai người đứng yên, ai cũng không hiểu được ai sẽ là người động thủ trước, khẳng định là một chiêu sẽ định sống chết...

Không hề có dấu hiệu, một tiếng huýt gió chói tai bỗng nhiên vang lên, bóng người bay tới, lão già béo bay về phía trước, trong tay vung lên một loại vũ khí quái dị! Tiếng rít chói tai kia là âm thanh do nó tạo ra, cũng trong lúc đó Mộ Dung Vấn Thiên thân mình mạnh mẽ đón nhận, ánh kiếm cao thấp tung bay, mang theo tiếng sấm kêu khóc ẩn hiện. Hai bên chỉ cần sai lệch một chút, tất cả đều sẽ kết thúc. Lão già béo vẫn là mang vẻ mặt Phật Di Lặc từ ái tươi cười, Mộ Dung Vấn Thiên khuôn mặt vẫn nghiêm trọng như lúc ban đầu, ai cũng không nhìn ra được là ai chiến thắng. Sau đó, không hề dự báo trước, lão già béo đột nhiên úp sấp xuống về phía trước. Chỉ một thoáng, Tô Xán cùng người của hần mang đến tất cả đều sợ đến mức dừng tay, các vẻ mặt đầy sự kinh hãi, làm sao cũng không nghĩ đến cao thủ sơn Đường Trung bọn hần dựa vào lại không thể ngăn được một chiêu của Mộ Dung Vấn Thiên.

Khó trách năm đó Mộ Dung gia có thể trở thành Võ lâm thế gia của một vùng, quả nhiên là có chút tài năng.

Tô Xán mãnh liệt cắn răng một cái “Đi!” rồi phi thân rời đi, người hần mang đến cũng ba chân bốn cẳng mang thi thể của lão già béo vội vàng quỳnh lên đi theo sau.

Thấy thế, Mộ Dung đại phu nhân nhất thời nhẹ nhàng thở ra, cả người thiếu chút nữa ngã bệt trên đất “Cuối cùng cũng đi rồi!”

Mộ Dung Vãn Thiên hừ lạnh “Rồi bọn họ sẽ trở lại!”

Mộ Dung đại phu nhân kinh sợ “Người nói cái gì?”

“Bọn họ sẽ trở lại, hơn nữa...” Mộ Dung Vãn Thiên từ từ chậm chạp xoay người sang chỗ khác đối diện với Mộ Dung đại phu nhân, biểu tình so với trước càng nghiêm trọng hơn “Bọn họ sẽ mang thêm càng nhiều người lợi hại hơn, đến lúc đó...”

“Sao... Như thế nào?” Mộ Dung đại phu nhân không yên hỏi.

“Sợ là chúng ta không thể đối phó được!”

Mọi đêm, thường đến giờ này thì tất cả mọi người đều tự động trở về phòng. Nhưng tối nay, một đám người Mộ Dung gia lại tụ tập ở phía trước phòng trong, không có nửa người tỏ ra buồn ngủ.

“Trốn! chúng ta phải trốn nhanh!” Mộ Dung đại phu nhân bèn nhón nói.

“Trốn không thoát, bọn họ sẽ phái người kiểm tra chúng ta, không cần biết chúng ta trốn ở đâu, bọn họ đều sẽ đuổi theo, đặc biệt...” Mộ Dung Vãn Thiên nhìn một vòng mọi người ở chung quanh “Trong số chúng ta có vài người không có võ công, càng khó để chạy!”

Bà chính là một trong “Những người đó!”

Mộ Dung đại phu nhân co rúm lại một chút “Ta... Ta nếu biết được có ngày hôm nay... Năm đó đại ca người muốn dạy võ công cho ta, ta cũng sẽ cố gắng học theo!”

“Hiện tại nói chuyện này cũng vô dụng!” Mộ Dung Vãn Thiên thở dài “Lại nói tiếp...” Ông nghi ngờ chăm chú nhìn Mộ Dung Nguyệt Phong “Thiên Nhận Đường muốn cướp tài sản của Chu gia, bọn họ đi cướp cũng không nói, vì sao nhất định phải giết người để diệt khẩu chứ?”

Không dự đoán được Mộ Dung Vãn Thiên lại nhắc đến chuyện này, sắc mặt Mộ Dung Nguyệt Phong thoáng chốc thay đổi, bối rối, không ngừng được hướng về phía mẫu thân nháy mắt cầu cứu, người sau hiểu ý, lập tức khụ khụ vài tiếng thật mạnh, đem sự chú ý của mọi người hướng về phía mình.

“Chuyện đó không quan trọng, quan trọng là nếu chúng ta không trốn chẳng lẽ thật muốn Mộ Dung gia ta tuyệt tự sao?” Bất hiểu có ba điều, không có con nối dõi là tội nặng nhất, hần thực sự muốn phạm tội lớn ngập trời này sao?

Quả nhiên, về mặt Mộ Dung Vãn Thiên căng thẳng, nghi vấn trong lòng lại biến đi, lại quay về với vấn bảo tồn gia tộc. Ông vỗ cằm trầm ngâm một hồi lâu “Ừ... toàn bộ mọi người muốn chạy trốn ... Thật sự không có khả năng...”

“Vậy nghĩ biện pháp để cho Nguyệt Phong mang vợ con chạy trốn là được rồi!” Mộ Dung đại phu nhân bật thốt lên nói. Chưa từng thấy qua người nào lại ích kỉ đến như vậy, Mộ Dung đại phu nhân vừa nói xong, mọi người trong lúc đó đều nổi lên một trận mưa to gió lớn.

“Ta mặc kệ, ta cũng muốn đi!” Mộ Dung Hương phát điên.

“Hơi quá đáng, sao chỉ để cho anh họ trốn thoát thì được rồi?” Mộ Dung Tuyết nói.

“Phiền toái là do Nguyệt Phong biểu ca mang tới, hần mới là không được chạy đi!” Đỗ Khiếu Phong tức giận.

“Ta muốn quay về nhà chồng, nơi đó có kém cõi như thế nào cũng còn an toàn hơn nơi này!” Mộ Dung Yến nức nở khóc lớn.

Mộ Dung Vấn Thiên mặt không có chút thay đổi, không hề lên tiếng. Mộ Dung đại phu nhân nghĩ đến ông cũng không đồng ý, liền không hề la lối nhiều, mặc kệ người khác nói như thế nào, bà ta đã có chủ ý riêng của mình.

Ai cũng có thể chết, chỉ là con trai cùng cháu nội của bà ta không thể chết được!

Rạng sáng, bình minh sắp đến, một khắc trước khi trời sáng...

“Mở cửa, Nguyệt Phong mở cửa nhanh!” Mộ Dung Vấn Thiên ở trước cửa phòng của Mộ Dung Nguyệt Phong lo lắng thấp giọng khẽ gọi, nhưng lên tiếng trả lời cùng mở cửa phòng lại là Mộ Dung đại phu nhân ở sát vách. Càng kỳ quái là, bà vẫn quần áo chỉnh tề như cũ, đúng là bộ dáng thanh tỉnh chưa từng đi vào giấc ngủ.

“Không cần tìm nó, nó đi rồi!” Mộ Dung đại phu nhân làm như không có chuyện gì nói, tầm mắt tò mò nhìn Mộ Dung Tuyết cùng hai huynh đệ Đỗ Khiếu Phong đứng sau lưng Mộ Dung Vấn Thiên đánh giá. Cả ba người đôi mắt đỏ hồng, vẻ mặt ai oán, giống như khóc lớn một hồi lâu.

“Cái gì?” Mộ Dung Vấn Thiên vừa giận vừa sợ hét lớn “Nó đi khi nào?”

“Đi đã lâu!” Mộ Dung đại phu nhân đắc ý nói “Vừa qua giờ tỵ, ta kêu nó mang theo vợ cùng con nhỏ thừa dịp đêm tối chạy trốn, tin rằng có chúng ta ở trong này, ít nhất đánh một trận sinh tử xong mới có người đi tìm bọn họ, khi đó bọn họ đã sớm trốn thoát rất xa rồi!”

Có người ở nơi này giúp bọn họ ngăn cản truy binh, bọn họ nhất định sẽ thoát được!!!

Mộ Dung đại phu nhân tự tin tràn đầy suy nghĩ như vậy, hoàn toàn không lo lắng đến sinh mệnh vô tội của người khác, chuyện này hoàn toàn không hề xuất hiện ở trong lòng bà ta.

“Tẩu...tẩu...” Mộ Dung Vấn Thiên tức giận đến nói không ra lời.

“Là người không thêm nghĩ đến biện pháp trốn thoát cho bọn họ, chúng ta đành phải tự nghĩ biện pháp cho chính mình thôi!” Mộ Dung đại phu nhân hoàn toàn không hề cho rằng mình sai lầm cái gì.

“Tẩu...” Mộ Dung Vấn Thiên mãnh liệt vùng tay, đột nhiên quay đầu “Các người đi trước, bằng không sẽ không còn kịp!”

Mộ Dung Tuyết cùng huynh đệ Đỗ Khiếu Phong liếc mắt nhìn một cái, nhìn lại đứa trẻ ở trong lòng, dứt khoát gạt đầu.

“Vâng!” Chợt xoay người nhanh chóng rời đi.

“Rốt cục tìm Nguyệt Phong có chuyện gì?” Mộ Dung đại phu nhân tò mò hỏi.

“Các người thật sự là... Thật sự là...” Mộ Dung Vấn Thiên đã muốn không còn khí lực, chỉ có thể thở dài “Có những người bạn đánh cá ta quen biết, ta nhờ họ khi ra khơi thuận tiện dẫn người chạy trốn, không ai hoài nghi thuyền đánh cá xuất phát lúc rạng sáng, tin tưởng rằng bọn hắn sẽ có thể thuận tiện trốn thoát, tuy rằng người có thể mang đi không được nhiều, ít nhất có thể vì Mộ Dung gia cùng Đỗ gia lưu lại hậu duệ. Không thể tưởng được các người lại làm như vậy...”

“Sao người lại không nói sớm?”

“Không nói trước với bọn họ, ta cũng không biết bọn họ có tình nguyện mạo hiểm như vậy giúp chúng ta, ta phải nói như thế nào?” Mộ Dung Vấn Thiên hỏi lại.

Mộ Dung đại phu nhân nghĩ nghĩ, sau đó nhún vai “Không sao cả, dù sao Nguyệt Phong đã sớm chạy trốn!”

Mộ Dung Vấn Thiên nhìn chăm chú bà thật sâu, liếc mắt một cái, rồi sau đó bỏ đi, chỉ bỏ lại một câu “Nguyệt Phong trốn không thoát đâu!” Quả nhiên, chưa đến buổi trưa, Mộ Dung Nguyệt Phong về mặt lo sợ không yên dẫn vợ con mặt mày xám như tro quay trở lại, Chu Thái Nhi còn thút tha thút thít khóc “Mọi con đường có thể đi, bọn ta đều thử qua nhưng đều bị chặn hết!!!”

Trừ bỏ đường thủy.

Nhưng con đường duy nhất bọn họ có thể đi đã bị chính hắn bỏ qua.

Mộ Dung đại phu nhân vẻ mặt biến đổi, ngay người một lúc lâu sau, quay mặt về phía Mộ Dung Vấn Thiên rống to “Mau gọi thuyền đánh cá dẫn bọn họ đi trốn!”

Mộ Dung Vấn Thiên bắt đắc dĩ lắc đầu “Không thể được, rạng sáng tất cả thuyền đánh cá đều đã xuất phát!”

“Nghĩ biện pháp khác, người nhất định phải nghĩ được biện pháp khác!” Mộ Dung đại phu nhân sợ hãi la lớn.

“Đi theo thuyền đánh cá chạy trốn, chính là biện pháp duy nhất, nhưng Nguyệt Phong đã tự mình bỏ lỡ!” Mộ Dung Vấn Thiên vẫn chỉ lắc đầu.

“Ta mặc kệ, dù thế nào người cũng phải nghĩ ra biện pháp khác!” Mộ Dung đại phu nhân vẫn chứng nào tật nấy, lại bày ra vẻ bá đạo đã man “Trường tẩu như mẹ, người không nghe lời ta chính là bất hiếu!!!”

Trường tẩu như mẹ, trường tẩu như mẹ, bà dùng bốn chữ này áp bức họ cả đời, còn chưa đủ sao?

“Lần trước đã tách ở riêng rồi mà!” Đỗ Cẩm Nương không khổng chế được hét trả “Không có trường tẩu, cũng không có cái gì như mẹ, các người là các người, chúng ta là chúng ta!” Nhẫn nại đến lúc này, bà đã nhẫn nại đến cực hạn, không thể nhịn được nữa, không muốn nhịn nữa.

“Phiền toái là do Nguyệt Phong tự mình tìm đến, các người tự mình nghĩ biện pháp đi!”

Không nghĩ tới Đỗ Cẩm Nương hung hăng phản ứng, Mộ Dung đại phu nhân không khỏi co rúm lại một chút “Nhưng... Nhưng Nguyệt Phong là hậu nhân của Mộ Dung gia đó!” Đỗ Cẩm Nương cười nhạt “Như vậy thì sao? Mộ Dung gia lại không chỉ có hân là hậu nhân, còn có...”

“Thiệu nhi cũng là hậu nhân của Mộ Dung gia, hơn nữa Tuyết nhi đã mang theo nó...” Mộ Dung Vấn Thiên nói tiếp, đi đến cạnh trấn an người vợ cả đời chịu thiệt thòi “...Chạy trốn!”

Ông cũng không muốn nhịn nữa.

Nếu là công việc vì chính nghĩa, hy sinh bao nhiêu ông cũng không một câu oán giận, nhưng Mộ Dung Nguyệt Phong là vì sự tham lam của mình mà trêu chọc đến hậu quả bất hạnh, vì loại chuyện như thế này mà hy sinh thật sự là không đáng, cho dù Nguyệt Phong là cháu của ông, ông không thể không giúp, nhưng hy sinh đến đây, ông coi như là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

Trừ bỏ vài người đã trốn đi, cả nhà bọn họ cùng người nhà của diệt nhi cùng chết đi, cái này cũng nên đủ rồi!!!

Vạn Lung sơn, một ngọn núi nhỏ nhỏ, ở sau giờ ngo, Mộ Dung Vấn Thiên liền mang mọi người đến đây, không phải là vì muốn trốn thoát, mà là ông đoán chừng thời gian đã sắp đến, người của Thiên Nhận Đường sẽ nhanh chóng xuất hiện, vì tránh gây thương tích cho ngư dân ở Thái Hồ cùng du khách đi ngang qua, bọn họ phải rời xa nơi có người ở. Ở trong rừng trúc, mọi người ngồi ở trên chiếu chờ đợi.

“Nghiễn Tâm...” Lén lút, Đỗ Cẩm Nương đi đến bên cạnh Mặc Nghiễn Tâm lúc này đang ở phía sau lưng lau mồ hôi cho chồng, nghe tiếng gọi liền ngược mắt lên nhìn bà.

“Thật sự là xin lỗi con, mới gả đến đây không được hai năm, phải đi theo chúng ta...” Bà không nói được nữa.

Mặc Nghiễn Tâm lắc đầu.

Đỗ Cẩm Nương không hiểu nàng lắc đầu là có ý gì, nhưng đoán rằng nàng là tỏ vẻ không để ý “Ta đã dặn dò Tuyết nhi, tương lai Thiệu Nhi sinh hạ đứa nhỏ, nhất định phải cho một đứa con thờ tự cho Mặc gia, sẽ không để cho Mặc gia tuyệt hậu!!!”

Mặc Nghiễn Tâm lại lắc đầu.

Thật sự không hiểu nàng là có ý gì, Đỗ Cẩm Nương có chút bất đắc dĩ “Đời này nợ con, nếu có thể, thì để kiếp sau Vũ nhi trả lại cho con đi!”

Mặc Nghiễn Tâm vẫn là lắc đầu.

“Ta không hiểu ý của con, từ trước đến nay, luôn luôn chỉ có Vũ nhi có thể hiểu được con, đáng tiếc nó...” Đỗ Cầm Nương cười khổ, lấy tay thương tiếc xoa xoa mặt con trai “Nó là một đứa con tốt, ôn nhu sẵn sóc lại hiếu thuận, giống như cha hấn chính trực vô tư, tuy rằng tính tình có chút u buồn, nhưng may mắn cũng không phải là rất nghiêm túc, ít nhất hấn cũng thường tươi cười, đặc biệt là sau khi con gả đến đây, không có ngày nào là không bắt gặp nét tươi cười của nó, ta vẫn hy vọng các con có thể ở chung bên nhau rất hạnh phúc, đáng tiếc là không có thời gian...” Mặc Nghiễn Tâm tiếp tục lắc đầu.

Đỗ Cầm Nương làm như không nhìn thấy “Nếu ta nói, ta hy vọng kiếp sau con còn có thể làm con dâu hoặc làm con gái của ta, ta nhất định sẽ rất yêu thương con, con có bằng lòng hay không?”

Rốt cục, Mặc Nghiễn Tâm gật đầu.

Đỗ Cầm Nương vui mừng nở nụ cười, bà trìu mến ôm chặt Mặc Nghiễn Tâm, hai mắt ngấn lệ “Nghiễn Tâm, ta thực sự rất yêu con!”

Mặc Nghiễn Tâm không nhúc nhích, tùy ý để Đỗ Cầm Nương ôm, nhưng một lát sau, hai tay của nàng từ từ hướng lên trên, tuy rằng phi thường thông thả, chậm rãi gần như là không nhúc nhích, nhưng thật sự là từ từ hướng lên trên. Nhưng mà một khắc ngay trước lúc cánh tay của nàng muốn ôm choàng lấy Đỗ Cầm Nương, thì đôi mắt đẹp luôn âm thầm chột xẹt qua một tia làm người ta không rét mà run, vì thế tay nàng dừng lại.

Tiếp qua một lúc lâu, Đỗ Cầm Nương mới buông nàng ra, đang định nói tiếp cái gì đó...

“Đến rồi!” Mộ Dung Vãn Thiên hô to.

Nháy mắt, mọi người chộn rộn lên một phen, Mộ Dung đại phu nhân cùng Chu Thái Nhi ôm đứa nhỏ trốn ở phía sau Mặc Nghiễn Tâm cùng Mộ Dung Vũ Đoạn, Đỗ Cầm Nương cùng ba chị em Mộ Dung Nguyệt Phong xếp hàng đứng ở phía trước Mộ Dung Vũ Đoạn cùng Mặc Nghiễn Tâm, mà đứng trước tất cả là một mình Mộ Dung Vãn Thiên đang quay mặt về phía một đám người, ít nhất là năm, sáu trăm hán tử đang kéo đến như thủy triều dâng lên, bao vây xung quanh bọn họ. Cầm đầu bọn chúng có bảy người, một người trung niên chừng năm mươi tuổi, hai người nữ nhân xinh đẹp khoảng hơn ba mươi tuổi, hai người đại hán giống nhau như đúc giống như tháp sắt, một người mặc đồ đen, một người mặc đồ trắng, còn có Tô Xán, cùng với một người văn sĩ ốm giống như lúc nào cũng có khả năng rơi rụng tự cho là tiêu xái mãnh liệt phe phẩy cây quạt.

“Người...” Nam nhân trung niên dung một ánh mắt cao cao tại thượng nhìn Mộ Dung Vãn Thiên “Chính là Mộ Dung Vãn Thiên?”

“Phải!” Mộ Dung Vãn Thiên không chút khiếp sợ quay mặt nhìn về phía kẻ địch.

Nam nhân trung niên gật gật đầu “Người hấn là cảm thấy thực vinh hạnh, khi Tô Xán gấp gấp trở về xin giúp đỡ, thì vừa lúc lão phu muốn dẫn toàn bộ người tiến đến cùng phái Không Động tranh đoạt một mỏ vàng, ngấm lại vừa lúc đi qua nơi này, liền thuận đường đến xem, nếu không xử lý một vấn đề nhỏ như vậy căn bản là không cần dùng nhiều người đến như vậy!”

Vấn đề nhỏ?

Mộ Dung Vãn Thiên lơ đãng, vẫn như cũ lấy một khí thế không kiêu ngạo không xiểm nịnh nghiêm nghị đối mặt với khốn cảnh trước mắt, không có chút ý định lùi bước.

“Hảo khí phách!” Nam nhân trung niên tán thưởng “Xem ra ngươi là một nam tử hán gan dạ sáng suốt, ta tình nguyện cho ngươi một cơ hội, chỉ cần ngươi đánh thắng được ta...” Hấn trái phải liếc mắt một cái “Hai hộ vệ, ta để cho nữ nhân cùng đứa nhỏ rời đi, như thế nào?”

“Còn có con trai của ta!” Mộ Dung đại phu nhân hét chói tai.

“Như thế nào? Được không?” Làm như không có nghe thấy, nam nhân trung niên vẫn còn cười dài hỏi lại một lần nữa. Mộ Dung Vãn Thiên nghiêm túc cẩn thận xem kỹ hai đại hán giống như cái tháp sắt, trong lòng biết hơn phân nửa kết quả trận chiến này sẽ không lạc quan, nhưng mà ít nhất ông nên vì vợ và con dâu cố gắng một trận.

Các nàng là hoàn toàn vô tội.

Vì thế, ông gật đầu. Nam nhân trung niên vừa vẫy tay một cái, năm sáu trăm người lập tức rời cách xa ra vài trượng, tiếp theo chính hắn cùng với hai nữ nhân xinh đẹp, văn sĩ ồm ồm cùng Tô Xán thối lui ba bước.

“Hai người các người, cùng làm cho Mộ Dung đại hiệp nếm thử cảm giác bị một chiêu làm mất mạng đi!”

“Vâng!” Hai đại hán như hai tháp sắt ầm ầm hưởng ứng.

Ngay tại lúc hai người lên tiếng trả lời, Vì muốn ưu thế, Mộ Dung Vấn Thiên dĩ nhiên là động thủ trước, hơn nữa vừa ra tay đó là chiêu thức tuyệt học lợi hại nhất của Mộ Dung gia: Cùng địch tử vong.

Không cần biết an nguy của bản thân, chỉ cần tiêu diệt đối thủ.

Đó quả nhiên là tuyệt chiêu đệ nhất, bảo kiếm giống như sắc cầu vòng xẹt ngang bầu trời, muôn ngàn tia sang lạnh lẽo, ánh chớp sáng lóa bắn ra bốn bốn phương tám hướng, nhưng tất cả các điểm lại tập trung trên người hai hắc bạch nam tử cao to, bất luận thấy thế nào, hai người kia đều tránh không khỏi một chiêu này.

Nhưng mà, hai đại hán giống như tháp sắt kia căn bản là không nghĩ sẽ trốn, cũng không cần trốn, chỉ thấy bọn họ đứng yên không chút né tránh đón nhận trăm ngàn kiếm khí, trong một thoáng chỉ nghe một mảnh tiếng động lớn. Mộ Dung Vấn Thiên trở nên tỉnh ngộ, họ tất nhiên đã mặc áo giáp hộ thân Thiên Tầm Ti, hoàn toàn là không sợ đao kiếm bình thường, một khi đã hiểu, ý muốn quay lại thì cũng đã chậm một bước. Hai đại hán liền thừa lúc ông dùng hết công lực, không kịp biến chiêu, liền xuất ra song chưởng, mạnh mẽ đến cực điểm mãnh liệt đánh về phía trước ngực ông.

Không tránh được!

Mộ Dung Vấn Thiên suy sụp khép mắt thở dài, bên tai nghe tiếng thét bi thương thảm thiết của thê tử, ông chỉ nguyện kiếp sau còn có cơ hội báo đáp thâm tình của thê tử.

“Không...Vấn Thiên!”

Bi thảm chấm dứt, tất cả cũng đã xong.

Hiện trường một mảnh yên tĩnh chết chóc.

Một hồi lâu sau, vẫn không thấy được công kích của đối phương, Mộ Dung Vấn Thiên không khỏi nghi hoặc mở mắt ra xem, chợt kinh hãi hít vào một ngụm khí lạnh, sau đó, ông giống như những người có mặt ở hiện trường, sợ hãi đến cứng người lại rồi.

Ngay tại trước mặt của ông, một bạch y thiếu nữ đứng nhẹ nhàng, tay phải cầm đoản kiếm thẳng tắp cắm vào ngực đại hán áo trắng, tay trái cầm đoản đao để ngang yết hầu của đại hán áo đen. Hán tử áo đen làm như không thể tin được cúi đầu nhìn ngực của mình, mà hán tử áo đen vì bị cắt đứt yết hầu không thể hô hấp mà thống khổ trợn trắng mắt.

Cô nương kia chính là cô vợ cam điếu của con trai ông! Mặc Nghiễn Tâm. trong lúc mọi người khó có thể tin được kinh ngạc, Mặc Nghiễn Tâm thu hồi hai tay, hai đại hán kia chẳng phân biệt được trước sau ngã mặt lên trời ngã mạnh về phía sau. Sau đó, nàng buông lỏng hai tay, tùy ý để máu từ đoản đao đoản kiếm chậm rãi nhỏ giọt xuống, bước chân chậm chạp đi về hướng nam tử trung niên.

Trời... Mây đen dày đặc. Gió... trở nên mạnh mẽ thổi tung tóc nàng, áo trắng khê tung bay, một nữ tử thanh lệ thoát tục má lúm đồng tiền yêu kiều lúc này lại tỏa ra vẻ lãnh khốc lạnh lùng, ánh mắt tàn ngược hung ác giống như mang theo sắc máu, bộ dáng kia phẳng phất như nữ quỷ muốn báo thù, cho dù là đường chủ Thiên Nhận Đường cũng nhận không được kinh hồn sợ hãi theo bước chân Mặc Nghiễn Tâm bước tới mà lùi lại.

“Nàng ...Nàng là ai?”

Không có thanh âm trả lời.

“Nàng... Nàng muốn làm gì?”

Không âm thanh, bởi vì nàng câm.

“Không, không, đừng tới gần đây!”

Không thanh âm, bởi vì nàng câm, không nói lời nào, cũng không cần nói, nàng là đang chờ hôm nay, chờ giờ khắc này.

Thời khắc Thiên Nhận Đường tề tựu đông đủ.

Bởi vì nàng hiểu rất rõ, tuy rằng hãm hại Mộ Dung Vũ Đoạn là Mộ Dung Nguyệt Phong, nhưng hạ độc thủ cũng không phải là hãm, mà là Thiên Nhận Đường. Thiên Nhận Đường mới là đầu sỏ gây nên mọi chuyện!

“Ta cảnh cáo nàng, đừng đến gần đây!” Nam nhân trung niên rống giận, hai tay giơ lên, gọi trở về thủ hạ thối lui ngoài kia “Nếu không...”

Nói còn chưa hết lời, phảng phất mờ mịt một khuôn mặt lạnh lùng, lại giống như cực quang trên chín tầng trời, bóng dáng màu trắng nhỏ bé và yếu ớt giống như sấm sét đánh tới, rất nhiều tia sáng lạnh lẽo phát ra từ thanh đoản kiếm, giống như những ngôi sao dày đặc trên dãy ngân hà, tay trái đoản đao giống như sóng biển đại dương mênh mông, tầng tầng lớp lớp cuộn cuộn, bao phủ lấy nam nhân trung niên, văn sĩ ốm, Tô Xán cùng hai nữ nhân xinh đẹp kia.

Ngay cả kinh hô cũng không kịp, Tô Xán phun máu ngã xuống, Văn sĩ ốm hai tay che cổ họng, thất tha thất thiếu lui ra phía sau, rồi ngã xuống. hai nữ nhân xinh đẹp người đứt tay trái, người đứt tay phải, chỉ có nam nhân trung niên giống như con chó bò lê lết trên mặt đất, vô cùng chật vật, khó khăn lắm mới tránh được một kiếp, nhưng đã sợ đến mức hồn phi phách lạc xém chút tiểu ra quần.

Một khắc cũng chưa từng dừng lại, bóng dáng màu trắng nhanh nhẹn phóng vào sau năm trăm hán tử kia, tay phải kiếm xuyên tâm, tay trái đao cắt cổ, một trận giết chóc bi thảm được triển khai.

Một luồng máu nóng phun ra, một âm thanh thảm thiết vang lên, một khắc trước vẫn là người sống vui vẻ, ngay sau đó biến thành một khối thi thể không cảm xúc, đoản kiếm đoạt hồn, đoản đao đoạt phách, không có nhân từ, không có thương hại, chỉ có sát ý! Vì thế, nổi giận quát to biến thành kinh hồn sợ hãi gọi cha gọi mẹ, khủng hoảng nức nở bi thảm, còn có người quỳ xuống để van xin, nhưng mà bọn họ thậm chí không có cơ hội để mở miệng, cổ họng đã bị cắt đứt! Bị đoản đao xém chém trúng, nam nhân trung niên vẫn sợ hãi bỏ ra rất xa an toàn rồi mới dám đứng lên, nhìn lại một lần nữa rồi sợ hãi đến muốn tè ra quần, năm sáu trăm người hãm mang đến mà không đến nửa khắc đồng hồ, đã nằm xuống gần một nửa, hãm cứng họng, bắt đầu lo lắng nên giúp thuộc hạ hay là chạy trốn chết quan trọng hơn!?

Về phần Mộ Dung Vấn Thiên cùng Đỗ Cẩm Nương, tuy rằng tâm tình bất đồng, nhưng giống nhau nhìn xem đến kinh tâm động phách, không rét mà run.

Nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được, con dâu bọn họ cần cù giản dị, còn có một tay trù nghệ tuyệt hảo, lại là một người võ công tuyệt thế, lại là một nữ sát tinh lãnh huyết vô tình, hiện tại thì Đỗ Cẩm Nương rốt cục biết được con dâu vừa rồi lắc đầu là có ý gì.

Không, bọn họ sẽ không chết.

Không, Thiệu Nhi sẽ không cần phải tiếp nhận Mặc gia.

Không, bọn họ sẽ không cần bồi đắp cho nàng.

Không, bọn họ sẽ không phải là không có thời gian.

Con dâu của bà muốn nói với bà, tất cả sẽ không có chuyện gì, bởi vì sẽ không ai xúc phạm được đến bọn họ, người nào muốn tổn hại bọn họ hết thấy đều được giải quyết trước rồi.

Rốt cục, tất cả đều bình yên trở lại.

Trên đất, thi hài la liệt, máu tươi vẫn còn chảy, một đôi mắt như cũ không hề tức giận nhìn chăm chú vào bầu trời, im lặng đại biểu cho giết chóc đã qua đi, năm sáu trăm sinh mệnh ra đi không hề vì hư vinh, sau này tất cả mọi thứ trên thế gian không liên quan gì đến họ.

Chỉ còn lại một nam nhân trung niên, một người ngây ra như phỗng ngây ngốc ở đó, trong lúc hãm còn do dự thì tất cả đều đã xong.

Sau đó, bóng dáng lặng yên chuyển động, như hướng về phía nam nhân trung niên đi tới, nam nhân trung niên sợ hãi hoàn hồn, kinh hãi đã không đủ để hình dung sự sợ hãi của hắn, hai chân một phát liền đã bay vụt ra xa! Chạy trốn chết quan trọng hơn!

Lưu lại rừng xanh, sợ gì không có củi đốt!!!

Nhưng mà ông trời đã sớm định hôm nay nhất định là ngày giỗ của hắn, mới chạy ra hai bước, nam nhân trung niên liền sợ hãi một phát quay về.

“Này, này, này, tiểu Tâm à, sát khí rất mạnh nha!!!”

Rất xa, bước chậm đi đến là một vị công tử văn nhã tuấn lãng thông dong, bên người đi theo một vị thư sinh có khuôn mặt lạnh lùng, phía sau còn có một nam nhân râu ria rậm rạp, đôi mắt kia cũng là đặc ý cực kỳ.

Ba người tư thế đều thực thản nhiên, nhưng vẻ mặt lại mười phần kinh ngạc, Nam nhân đầy râu kia còn dùng lực xoa xoa mắt sau lại nhìn qua. Người nào đó khinh thường giết người, ngay cả khi người ta muốn giết nàng, nàng cũng mặc kệ bây giờ lại tự nhiên giết người, hơn nữa còn là đại khai sát giới? Mà Mặc Nghiễn Tâm vừa nghe thấy âm thanh kia nói chuyện, mắt đẹp thức tỉnh, xoát một cái thu tay trở lại, đoán đao đoán kiếm tức khắc biến mất, người cũng lập tức chuyển đến trước mặt thư sinh kia.

“Nhị ca, giúp muội!”

Nàng lên tiếng nói chuyện!!!

Mộ Dung Vấn Thiên cùng Đỗ Cầm Nương nghe được ngạc nhiên há hốc mồm, nhin không được ngoáy ngoáy lỗ tai, con dâu cam của họ thế nhưng lại có thể nói?

Không nghe lầm chứ?

Ba công tử văn nhã cũng kinh hoàng chấn động há hốc mồm: Lần trước nàng nói chuyện còn chưa đến ba năm nha, nàng lại cùng người ta nói chuyện?

Tính sai ngày?

Vẫn còn giật mình tự hỏi, thư sinh lạnh lùng đã bị Mặc Nghiễn Tâm kéo chạy, trực tiếp đi đến trước mặt Mộ Dung Vũ Đoạn, sau đó Mặc Nghiễn Tâm lại lên tiếng một lần nữa!

“Cứu huynh ấy!” Này này này? Nàng thế nhưng vẫn còn nói? Ba năm thời gian có trôi qua quá nhanh vậy không? Mới từ đầu kia chạy đến đầu này ba năm đã trôi qua rồi? Thư sinh lạnh lùng kinh ngạc, chợt hiểu ra nam nhân trước mắt này đối với nàng là phi thường quan trọng, nếu không nàng sẽ không đánh vỡ lệ thường ba năm một câu nói của mình, vì thế nên hắn nghiêm sắc mặt, gật đầu đồng ý.

“Yên tâm, nhị ca nhất định sẽ cứu hắn!” Nói xong, hắn lập tức bắt mạch của Mộ Dung Vũ Đoạn. Chỉ một khắc, hắn lại chuyển đến phía sau đầu Mộ Dung Vũ Đoạn mở tóc ra nhìn một chút. “Quả nhiên!” Ngắc đầu “Không thành vấn đề, sau nửa canh giờ, Nhị ca sẽ trả hắn còn nguyên vẹn cho muội!” Chuyển mắt, hắn hô to “Thanh Dương, đến đây giúp một tay!”

Nam nhân râu rậm rạp kia lên tiếng trả lời, sau đó hai người bắt đầu làm việc.

Mà bên kia, nam nhân trung niên đang muốn chạy trốn chết, hoảng sợ trừng trừng nhìn công tử văn nhã trước mặt, miệng há ra khép vô, thật vất vả mới phát ra âm thanh.

“Tiểu...Tiểu...Tiểu...”

“Đáp án rất đúng, thật thông minh!” Công tử văn nhã cười dài dùng quạt chỉ hắn một chút “Người nhất định là đã từng gặp qua ta rồi?”

“Vậy, vậy... Nàng.. Nàng” Nam nhân trung niên lại nói lắp.

“Nàng là muội muội của ta, người nói nàng là ai đây?”

“Ách... Ách... Ách...” (Ý hắn ta muốn nói là Ách Tu La, biệt hiệu của chị)

“Lại trả lời đúng, không tưởng thưởng cho người một chút không được. Vậy, người liền tự mình kết thúc đi!”

Nam nhân trung niên chấn động cả người, đứng ngây người một lát sau lại tuyệt vọng thở dài. Ngay cả ý niệm chống cự ở trong đầu cũng không dám có. Liền vận chưởng đánh mạnh vào đầu.

Đường đường một trong chín đại bang phái lục lâm Thiên Nhận Đường lại bị hủy như thế vào năm này, tháng này ngày này.

Công tử văn nhã vừa lòng gật đầu, lúc này mới hướng về phía Mộ Dung Vãn Thiên bái chào “Tại hạ Độc Cô Tiểu Ngu, đại hồ tử kia là tam đệ của ta Phó Thanh Dương, còn vị đang vì bệnh nhân khám và chữa bệnh kia là nhị đệ ta Quân Lan Chu, còn có vị cô nương cầm điếu kia vừa mới không cẩn thận mở miệng nói chuyện là muội muội ta, xin hỏi các vị là?”

Mộ Dung Vãn Thiên không trả lời hắn, ngược lại còn ngây dại “Nghiễn Tâm là muội muội của công tử sao?” Nàng không phải con gái một sao?

Nghe hắn trực tiếp kêu tên của Mặc Nghiễn Tâm, Độc Cô Tiểu Ngu lúc này mới hiểu được muội muội cùng vị này hắn là rất quen thuộc, vì thế giải thích nói: “Chúng ta là huynh muội khác họ đập đầu kết bái”

“Thì ra là thế!” Mộ Dung Vãn Thiên bừng tỉnh hiểu ra.

“Như vậy thỉnh giáo các hạ là?” Độc Cô Tiểu Ngu lại một lần nữa có lễ thỉnh giáo.

“Mộ Dung Vãn Thiên” Mộ Dung Vãn Thiên ôm quyền đáp lễ, lại nhìn sang bên thê tử “Đây là thê tử của ta” Lại quay đầu nói “Người mà lệnh đệ đang khám và chữa bệnh là con trai ta Mộ Dung Vũ Đoan, cũng là phu quân của Nghiễn Tâm.”

Phu quân?! Khách một tiếng, cảm Độc Cô Tiểu Ngu giống như cây quạt đồng hạ xuống tới đất, người từ xưa đến nay luôn luôn tiêu xái cùng tươi cười cũng biến mất, Quân Lan Chu tay đang định hạ kim châm cũng sượng mặt dừng giữa không trung, đôi mắt xinh đẹp của Phó Thanh Dương trợn ngược gần như muốn rớt ra ngoài, thiếu một chút là ngã lăn ra đất “Ông, ông... Ông nói cái gì?”

Bọn họ làm sao vậy?

Mộ Dung Vãn Thiên hoang mang thầm nghĩ “Chẳng lẽ các người cũng không biết sao? Trước tết Đoan Ngọ năm ngoái, Nghiễn Tâm đã cùng Vũ Đoan thành thân, bọn họ còn có con trai nữa!”

Thành thân?

Con trai?

Con trai?!

Bọn họ ngay cả con trai cũng đã có?!

Về mặt Độc Cô Tiểu Ngu đầu tiên là mờ mịt, sau đó chuyển sang kinh ngạc, từ kinh ngạc lại chuyển sang giật mình, lại từ giật mình chuyển sang hờn giận, cuối cùng là chuyển sang tức giận, không... Là cuồng nộ!!!

“Đáng giận, tiểu Tâm, muội thành thân mà dám không thông báo cho huynh trưởng ta, ta giết muội!!!”

Hắn đang tức giận muốn giết người!!!

5. Chương 5

Quân Lan Chu không nuốt lời, sau nửa canh giờ Mộ Dung Vũ Đoan liền tỉnh táo lại. Không còn ánh mắt trống rỗng, về mặt cũng không còn mờ mịt, tuy rằng còn có chút thần sắc cầu thả lười nhác, nhưng tinh thần của hắn rất tốt, cũng không bị cảm xuống giường.

“Không còn vấn đề gì nữa chứ?” Độc Cô Tiểu Ngu hỏi

“Không còn vấn đề!” Quân Lan Chu trả lời.

“Tốt lắm!”

Vừa nghe Quân Lan Chu nói không thành vấn đề, Độc Cô Tiểu Ngu lập tức mang một cái ghế đến bên giường, tính cùng cái tên kia đang tựa vào đầu giường nghỉ ngơi, mang một bộ váy “Ta thực vô tội” nằm đó, tính nói chuyện một lần cho thông suốt, chờ nói chuyện cho thông suốt xong sẽ quyết định có nên thừa nhận người này là muội phụ của hắn hay không. Không ngờ, miệng của hắn mới vừa mở ra được một nửa, đã có người tới chen ngang. Tay phải cầm lược, tay trái cầm trâm ngọc, Mặc Nghiễn Tâm lặng yên đi đến trước giường, yên lặng đem lược cùng trâm ngọc đặt vào tay của Mộ Dung Vũ Đoạn, yên lặng ngồi ở mép giường đưa lưng về phía hắn. Mộ Dung Vũ Đoạn cười một tiếng, lập tức bắt đầu giúp nàng chải tóc, gỡ những chỗ tóc rối lâu ngày, chải vuốt vả một hồi lâu sau mới có thể chải suôn được mái tóc dài, động tác mười phần ôn nhu cẩn thận và vô cùng nhẫn nại, bởi vì mái tóc dài của Mặc Nghiễn Tâm vừa dài vừa rối, suốt một canh giờ sau hắn mới đem mái đầu đã nửa tháng không chải kia, chải cho suôn mượt lại, rồi sau đó giúp nàng búi mái tóc lên, cài trâm ngọc vào.

“Xong rồi!”

Mặc Nghiễn Tâm yên lặng thu lược, yên lặng đem lược để lên bàn trang điểm, sau lại yên lặng đi ra khỏi phòng.

“Lan Chu!”

“Đại ca?”

“Ta có phải đã chạy đi quá mệt mỏi, ánh mắt đã bị mờ, thế nên mới thấy tiểu Tâm, con bé... Đỏ mặt hay không?”

“Ánh mắt của huynh vẫn bình thường, đại ca! Đệ cũng nhìn thấy, trừ phi đệ cũng bị hoa mắt!”

“...Thanh Dương?”

“Đại ca?”

“Ra bên ngoài nhìn thử, xem trời có phải đã giáng xuống những cơn mưa lông vũ màu hồng?” Nghe vậy, Phó Thanh Dương thật sự chạy ra nhìn, rồi trở về “Báo cáo”. “Đại ca, bên ngoài thực sự có mưa to, nhưng không phải là màu đỏ!”

Nghe đến đó, Mộ Dung Vũ Đoạn bắt giắc lại mỉm cười, hắn phát hiện các huynh đệ kết bái của thê tử đều rất thú vị, rất giống thê tử của mình, tuy rằng thê tử cũng không hài hước, nhưng mà nàng thực sự đáng yêu.

“Không phải màu đỏ?”

“Không phải”

“Ừm, kì quái thật...” Độc Cô Tiểu Ngu nghiêm trang vỗ vỗ cằm trầm ngâm, tỏ vẻ hắn thực sự buồn bực.

“Còn có một việc cũng rất là kỳ quái nha, đại ca!” Phó Thanh Dương lẩm bẩm.

“Chuyện gì?”

“Chúng ta khi nào thì nhìn thấy tiểu Tâm búi tóc chưa?”

“... Chưa từng thấy qua!” Độc Cô Tiểu Ngu suy nghĩ nhìn về hướng Mộ Dung Vũ Đoạn, mặc dù vẫn là nét mặt tươi cười, nhưng lại không hề đẹp mặt chút nào. “Là Tiểu Tâm yêu cầu người giúp nàng búi tóc?”

“Mới đầu là không phải.” Mộ Dung Vũ Đoạn thực thà nói “Là tại hạ mua một trâm ngọc tặng nàng, nhưng nàng không búi tóc là không dùng được, cho nên tại hạ liền chủ động giúp nàng búi tóc để cài trâm ngọc, nàng dường như là rất... Á rất vui vẻ. Sau đó, sáng sớm mỗi ngày ta luôn giúp nàng búi tóc cài trâm, một năm trôi qua cũng đã thành thói quen.”

Vui vẻ? Muội muội kia của hắn một năm bốn mùa như băng giá mùa đông cũng sẽ vui vẻ? Nhưng, nàng đỏ mặt, đó không gọi là vui vẻ thì gọi là gì? Chẳng lẽ là uống rượu?

Độc Cô Tiểu Ngu khép mắt suy tư một lát sau, lặng yên nhìn Quân Lan Chu gật gật đầu, hần lập tức lấy từ trong lòng ra một bình ngọc, đổ ra ba viên thuốc đỏ màu lửa đưa cho Mộ Dung Vũ Đoạn.

“Uống đi.”

Mộ Dung Vũ Đoạn tưởng rằng thuốc kia phải uống là vì phục hồi đầu óc như cũ, lại thấy Độc Cô Tiểu Ngu cùng Quân Lan Chu sau khi hần uống xong viên thuốc cũng leo lên giường, một trước một sau khoanh chân ngồi xuống, hai tay đặt ở trước ngực và sau lưng hần.

“Nhắm mắt, tĩnh tâm, nhớ kỹ khẩu quyết của ta...”

Sau nửa canh giờ, Độc Cô Tiểu Ngu cùng Quân Lan Chu vừa thu chưởng, đã thấy sắc mặt ban đầu của Mộ Dung Vũ Đoạn thì cầu thả lười nhác vô tung, nhưng sau đó thần thái lại sáng láng, nét mặt tỏa sáng, ngũ quan bình thường ẩn ẩn tỏa ra một cảm giác trầm tĩnh không tầm thường, phảng phất như cả người đã được thay da đổi thịt.

“Cái này... cái này...” cảm thấy cả người mình thay đổi, Mộ Dung Vũ Đoạn không nói nên lời.

“Sáu mươi năm công lực, đây là một trong những món quà cưới của Nghiễn Tâm, về phần những món quà cưới khác, ta sẽ bảo Thanh Dương về nhà lấy mang đến. Nhưng...” Độc Cô Tiểu Ngu ngoắc tay ý bảo Mộ Dung Vũ Đoạn đến phòng ngoài trò chuyện.

“Người có thể xuống giường, trước khi đem một món quà cưới khác giao cho người, ta phải cùng người nói chuyện trước!”

“Vâng! Đại ca!” Mộ Dung Vũ Đoạn lễ phép đáp. Bọn họ vừa mới ngồi vào chỗ của mình, Mặc Nghiễn Tâm đã cầm một chiếc khay nhỏ quay trở lại, ở bàn bát tiên để xuống bình trà cùng mấy thứ điểm tâm tinh xảo. Rồi sau đó, Độc Cô Tiểu Ngu kinh ngạc nhìn nàng cầm rổ may ngồi vào phía trước cửa sổ, im lặng may vá, hần thực sự không nhận ra được muội muội đã lớn lên cùng hần.

Nhu thuận, dịu dàng, ngoan ngoãn, đây hoàn toàn không phải là muội muội của hần!!!

Thứ duy nhất không hề thay đổi chỉ có gương mặt luôn đậm mạc của nàng, vẫn như trước không hề có biểu cảm gì, luôn luôn lộ ra vẻ ngàn dặm lạnh lùng cự tuyệt người ngoài. Xem ra, đời này khó có khả năng thay đổi được!!!

“Nói thực ra, mới đầu chúng ta nghĩ Nghiễn Tâm tìm đến nhà Mộ Dung gia là vì muốn tìm về vòng tay Dạ Phượng, truyền gia chi bảo của Mặc gia, hơn nữa, cũng muốn nghĩ cách báo đáp ân tình viện trợ của Mộ Dung gia năm đó. Nhưng không dự đoán được muội ấy suy nghĩ như thế nào lại đem bản thân mình cũng...”

Gió thổi mơn man, nước sông Dịch lạnh, muội muội vừa đi đã không còn nữa rồi!!!

Sớm biết như thế, lúc trước không nên để cho nàng một mình đến đây. Không! Căn bản là không nên để cho nàng đến đây!!!! Hu hu hu hần thực hối hận không kịp nha!!!

“Thật sự đáng giận, đi hơn một năm lại không có đến nửa lá thư, phong thư gần đây gửi đến cũng chỉ có bốn chữ: Nhị ca, giúp muội!” Độc Cô Tiểu Ngu căm giận nói “Muội ấy không bao giờ nhờ người giúp đỡ, ta vừa nhìn thấy lá thư thiếu chút nữa là bị hù chết, hốt ha hốt hoảng kéo Lan Chu chạy đến, không nghĩ đến muội ấy đã thành thân, còn có con trai...” Dừng lại...

“Trưởng tôn của Mộ Dung gia không phải đã sớm qua đời rồi sao?” Hần không cam lòng lên án.

“Cho nên hiện tại trưởng tôn của Mộ dung gia chính là đệ!” Mộ Dung Vũ Đoạn bình tĩnh giải thích. Độc Cô Tiểu Ngu ngẩn ngơ “Nói vậy cũng đúng, ta tại sao lại không nghĩ tới điều này?” hần lại thở dài, “Nhưng, ta cũng không nghĩ ra với tính tình của Nghiễn Tâm, muội ấy hần là không nghĩ đến chuyện lập gia đình...”

“Chuyện này...” Mộ Dung Vũ Đoạn nhìn Mặc Nghiễn Tâm một chút “Thực sự là trước lúc nàng xuất hiện ở trước mặt của gia đình đệ, nàng đã âm thầm quan sát chúng tôi thật kỹ lưỡng, sau đó nàng mới ra mặt thực hiện hôn ước, lúc ấy cha đệ cũng đã hỏi ý nàng lần nữa, bởi chúng tôi cũng không muốn miễn cưỡng nàng, dù sao cuộc sống của chúng tôi cũng rất khó khăn, cha đệ cũng không muốn để nàng chịu áp lực, là nàng đã kiên trì muốn gả đến, nên chúng tôi đã thành thân với nhau!”

“VẬY... là muội ấy đã thận trọng suy nghĩ kỹ lưỡng rồi mới quyết định ư?” Độc Cô Tiểu Ngu nhú mày suy nghĩ sâu xa một lát “Thành thật nói cho ta biết, Vũ Đoạn ngươi cảm thấy muội muội ta như thế nào?”

“Nàng thực đáng yêu!” Mộ Dung Vũ Đoạn không chút do dự trả lời.

Đáng yêu?

Muội muội cảm giác lạnh lùng kia của hắn cùng đáng yêu có liên quan gì chứ?

Có phải đã sai lầm rồi hay không?

Hay hắn đang dùng sai từ? Độc Cô Tiểu Ngu hoang mang vô vô trí “Này... Ngươi có thể giải thích một chút hay không?”

“Vâng...” Mộ Dung Vũ Đoạn hơi trầm ngâm suy nghĩ “Đệ nghĩ, đệ tốt nhất nói lại chuyện của đêm tân hôn hôm đó. Đêm đó, đệ lo lắng nàng bị đói bụng, mang cho nàng ăn chút thức ăn, ai ngờ nàng ngay từ đầu đã liên ăn không ngừng, nói như thế nào cũng không ngừng, lúc ấy đệ tưởng nàng đang sợ hãi về đêm tân hôn, đang muốn nói với nàng là tạm thời đệ sẽ không đụng tới nàng, không nghĩ tới nàng...” Hắn dừng lại, đột nhiên đứng dậy, bước tới bên cạnh thê tử “Nghiễn Tâm?”

Giống như hắn đã dự tính, Mặc Nghiễn Tâm không hề phản ứng, cứ vùi đầu vào may vá như thế.

“Đại ca, hãy chú ý đến ánh mắt của nàng!” Nói xong, Mộ Dung Vũ Đoạn nâng tay xoa xoa cánh tay của nàng “Nghiễn Tâm?”

Nàng đột nhiên ngẩng đầu.

“Nàng đi giúp đại ca, nhị ca cùng tam ca chuẩn bị một bàn ăn tẩy trần được không?” Mộ Dung Vũ Đoạn ôn nhu nói.

Yên lặng một chút, nàng gật đầu, buônggrổ xuống, đứng dậy đi ra khỏi phòng. Mộ Dung Vũ Đoạn cũng quay trở lại chỗ ngồi, ngồi xuống.

“Đại ca nhìn thấy chứ?”

Vô nghĩa, đương nhiên là nhìn thấy, hai đôi mắt trừng lớn như vậy nhìn chăm chăm, cũng không phải là người mù, xem không thấy mới là lạ. Nhưng là... nhưng là...

Không hiểu!!!

Hắn chưa từng thấy qua ánh mắt này của nàng, giống như mới từ trong mộng tỉnh dậy, có chút mờ mịt, có chút hoang mang, lộ ra một cảm giác như trẻ con đơn thuần, đó thực sự là... Không thích hợp với nàng chút nào.

Quái, hình tượng của nàng luôn luôn là đáng vẻ lạnh lùng thần nhiên, như thế nào lại có thể lộ ra cái loại ... Cái loại ... Cái loại ánh mắt đơn thuần đáng yêu như vậy!!!

“Muội ấy...” Đầu óc không đứng chỗ nào sao?

“Nghiễn Tâm là một cô nương thích mơ mộng, đại ca không biết sao?”

“Thích... mơ mộng?” Về mặt Độc Cô Tiểu Ngu mờ mịt, giống như nghe thấy thấy ngôn ngữ Man tộc không thể hiểu nổi.

“Giống như có người thích uống rượu, có người thích chơi cờ, mơ mộng là lạc thú lớn nhất của Nghiễn Tâm!” Mộ Dung Vũ Đoạn giải thích “Trên thực tế, nàng mười phần trăm mê trong đó, bất cứ lúc nào, chỗ nào, nếu có cơ hội, đầu óc của nàng sẽ tự động chu du lên chín tầng mây. Thí dụ như...”

Nhớ lại bữa ăn tối sau đêm tân hôn đó, nàng ăn đến miệng đầy mỡ màng, miệng hắn không khỏi hiện lên ý cười.

“Trong lúc ăn cơm, nàng sẽ vẫn cứ ăn, ăn liên tục, ăn nhưng lại không dừng lại được, bởi vì suy nghĩ của nàng căn bản không có đặt ở trên bàn cơm, mà nàng lại đang chu du trong cõi mộng, bởi vậy cho dù nàng đã ăn no, nàng vẫn cứ ăn mãi, ăn mãi cũng không ngừng lại được. Còn nữa...”

Đáy mắt lại lộ ra ý cười, Hấn vẫy tay với Độc Cô Tiểu Ngu, sau đó đứng dậy đi đến phía trước cửa sổ, cầm lấy đồ Mặc Nghiễn Tâm đã làm “Mọi người hãy nhìn một chút.”

Độc Cô Tiểu Ngu hồ nghi đến nhìn qua, vừa thấy liền nhất thời há hốc miệng, thứ kia thật đẹp, sợi chỉ tinh xảo, cho dù là người mù đến xem cũng đều nhận định đó là một tay nghề rất cao, nhưng mà... nhưng mà...

“Đây là chim?”

“Chim nhỏ đi trên mặt đất?” Phó Thanh Dương ngả đầu nghiêng cứu.

“Con cá bay ở trên trời?” Quân Lan Chu không dám khẳng định nói.

Mộ Dung Vũ Đoạn cười khẽ “Cái gì cũng không phải, đệ tin tưởng cho dù có đi hỏi Nghiễn Tâm, chính nàng cũng không biết chính mình đã thêu cái gì” Đặt vải thêu trở lại chỗ cũ “Chúng ta nhìn thấy nàng đang thêu vá, tay nàng cũng thực là đang thêu, nhưng kỳ thực đầu óc của nàng đã sớm rơi vào trong giấc mơ, cho nên thêu ra không có ai hiểu đó là gì, nàng cũng không hề nghe thấy đệ gọi nàng, trừ phi...”

Hấn gơ tay lên một chút “Huynh đẩy đẩy nàng, kéo tinh thần nàng trở lại, nếu không nàng cũng sẽ không để ý đến huynh, bởi vậy nàng mới có cái loại ánh mắt mờ mịt như trong mộng mới tỉnh lại, bởi vì nàng thật sự là mới từ trong mộng tỉnh táo lại thôi!”

“Nhưng có đôi khi ta cùng muội ấy đối mặt nói chuyện, hai mắt của muội ấy vẫn luôn nhìn chăm chăm vào ta, cũng không có nhìn lên xem chỗ khác, cũng không có thái độ không để ý đến ta” Độc Cô Tiểu Ngu phản bác lại “Nhưng mà dù ta hỏi muội ấy thế nào, muội ấy cũng không cho ta một tiếng, ngay cả lắc đầu cũng không có, mà ta là đại ca của muội ấy đó!!!”

Nghe Độc Cô Tiểu Ngu tủi thân nói, giống như tiểu hài tử kháng nghị cha mẹ hấn không đủ yêu thương hấn, Mộ Dung Vũ Đoạn thiếu chút nữa không nhịn được bật cười.

“Đó chỉ có một khả năng...”

“Cái gì?”

“Câu chuyện mà đại ca nói nàng không có hứng thú, nên đầu óc nàng lại tự động bay vào trong mộng, cho nên căn bản là nàng không có nghe thấy huynh đang nói gì với nàng!!!”

“Không có hứng thú nghe, liền sẽ không nghe?” Độc Cô Tiểu Ngu ngạc nhiên há hốc mồm.

Mộ Dung Vũ Đoạn áy náy gật đầu “Nàng cũng không phải là cố ý, chính là nàng mà cảm thấy huynh nói chuyện không có quan trọng, hoặc là thực sự không cần thiết lấy ý kiến của nàng, đầu óc của nàng sẽ lập tức bay vào trong mộng, điều này ngay cả nàng cũng không thể khống chế nổi. Bất quá, nàng tuy thích mơ mộng, nhưng nàng vẫn là một cô nương ôn nhu sẵn sàng, nếu thực sự cần nàng giúp đỡ, nàng sẽ tạm thời bỏ niềm vui mơ mộng qua một bên, chủ động đem toàn lực hỗ trợ...”

Thí dụ như Mộ Dung gia cần một người vợ siêng năng cần mẫn, nên nàng luôn là một người vợ cần mẫn của hấn, có đôi khi hấn cũng nghĩ rằng có phải nàng vì như vậy mới chấp nhận gả đến Mộ Dung gia hay không?

Là báo ân?

Hay là không thể không thực hiện hôn ước này?

“Bậy bạ!” Độc Cô Tiểu Ngu cười nhạt hừ hừ nói “Đừng nói chủ động, mỗi lần ta kêu muội giúp việc, muội ấy luôn quay đầu bước đi!”

“Phải vậy không? Như vậy đệ nghĩ...” Mộ Dung Vũ Đoạn khép mắt suy nghĩ một chút “Ừ! Đó có thể là vì đại ca cũng không cần Nghiễn Tâm giúp việc đó cho lắm, mà là vì mục đích gì đó có ý tìm nàng hỗ trợ phải không?” Độc Cô Tiểu Ngu không khỏi giật mình, bởi vì đã thực bị Mộ Dung Vũ Đoạn đoán đúng.

Đại ca như hấn thương muội muội luôn độc lai độc vãng chỉ có một mình, luôn kiếm cớ kéo nàng vào chung với đám huynh đệ tỷ muội, chẳng lẽ là đã sai lầm rồi sao?

“Cho nên muội ấy không phải là lạnh lùng không có tình cảm?”

“Đương nhiên không phải, nàng thực ôn nhu, sẵn sàng, thậm chí...” Mộ Dung Vũ Đoạn mím môi “Có những chuyện nhỏ không quan trọng, nàng còn có chút cầu thả, rất đáng yêu!”

Ôn nhu?

Sẵn sàng?

Cầu thả?

Thú vị, đáng yêu?

Độc Cô Tiểu Ngu xoa xoa huyết thái dương, bắt đầu hoài nghi Mặc Nghiễn Tâm trong lời nói của Mộ Dung Vũ Đoạn có phải là người khác dịch dung giả mạo hay không?

“Thí dụ như tóc của nàng...” Nhìn vẻ mặt không thể tin của Độc Cô Tiểu Ngu, Mộ Dung Vũ Đoạn đành phải lấy thêm thí dụ cho hắn nghe “Nàng cảm thấy tóc cũng không phải là chuyện quan trọng, bởi vậy mỗi sáng tùy tiện chải vài cái, nàng chưa bao giờ chăm sóc nó, càng miễn bàn đến búi tóc lên, nhớ rõ đêm tân hôn hôm đó, đệ lúc đó đã nghĩ tóc nàng để như vậy không phải thực dễ rồi sao?”

Rồi?

Đáng giận, vì cái gì mà từ nhỏ đến lớn, hắn mỗi ngày đều xem thấy, nhìn muội muội “Tóc tai bù xù” mười mấy năm, lại không nghĩ tới điểm ấy chứ!!!

Chẳng lẽ là hắn tự cho mình là thực quan tâm đến muội muội, kỳ thực căn bản là không đủ quan tâm sao?

“Vậy sao?” Độc Cô Tiểu Ngu lẩm bẩm nói.

“Đương nhiên rồi” Mộ Dung Vũ Đoạn gật đầu khẳng định “Tóc nàng thực rất dễ rồi, mà nàng đối phó với tóc rối cũng chỉ có một biện pháp...”

“Biện pháp gì?” Độc Cô Tiểu Ngu bật thốt lên hỏi

“Rất đơn giản, cắt bỏ!!!”

“Cái gì?”

“Chỉ cần rối là nàng sẽ cắt, cho dù là bao nhiêu, nàng cũng thực thoải mái cầm kéo cắt bỏ đi, chưa bao giờ để ý có bị người khác nhìn ra hay không, càng không thèm để ý tùy tiện cắt loạn như vậy có phải rất khó coi hay không, cho nên đệ mới...”

“Nên người mới mua trâm ngọc, giúp nàng chải đầu, rồi búi tóc cài trâm lên?” Mộ Dung Vũ Đoạn vuốt cằm. Độc Cô Tiểu Ngu chăm chú nhìn hắn thật sâu.

“Như vậy, thì tại sao khuôn mặt muội ấy luôn luôn lạnh lùng?”

“Bởi vì nàng rất đẹp!” Mộ Dung Vũ Đoạn trả lời thực sự ngắn gọn... rất ngắn gọn.

“Vô nghĩa, ai chẳng biết là muội ấy rất đẹp, người cũng không biết trong thôn chúng ta có bao nhiêu nam nhân ái mộ muội ấy, nếu không phải muội ấy luôn luôn lạnh lùng, một bộ dạng chống cự người ngoài đến gần, thì muội ấy đã sớm bị nam nhân... Bị nam nhân...”

Miệng cứ mở ra khép vào, mở ra khép vào, còn chưa nói xong câu, Độc Cô Tiểu Ngu đã giật mình

Đáp án đã bị chính hắn nói ra rồi.

“Nàng không thích bị người khác cuốn lấy” Mộ Dung Vũ Đoạn giải thích “Như vậy sẽ chiếm lấy thời gian mơ mộng của nàng!”

Đáng giận, lại là vì mơ mộng!!!

“Vậy thì nàng vì cái gì không thích nói chuyện?” Thực sự không cam lòng, Độc Cô Tiểu Ngu lại kháng nghị “Ba năm mới nói ra một câu, chuyện này hơi quá đáng đi!”

Nhắc tới điều này, Mộ Dung Vũ Đoạn không khỏi trầm mặc

Vẫn tưởng là thê tử bị cầm điếu, thế nhưng nàng lại có thể nói chuyện! Cho đến giờ khắc này, hấn vẫn không thể tin được như cũ, rõ ràng là vợ chồng thân mật như vậy, nàng còn sinh cho hấn một đứa con trai, lại chưa từng nói với hấn một lời, là vì cái gì?

Là vì hấn “Chẳng qua” là đối tượng báo ân của nàng sao? Chờ nữa ngày không đợi được câu trả lời, Độc Cô Tiểu Ngu thấy nghi hoặc, đưa mắt nhìn lên thấy vẻ mặt hoang mang nói không nên lời cùng mấy phần chua xót của Mộ Dung Vũ Đoạn, nhất thời sáng tỏ muội phu đang suy nghĩ cái gì.

“Đừng nghĩ lung tung...” Hấn đặt tay lên vai của Mộ Dung Vũ Đoạn, giọng nói dịu đi. “Đừng nói là người, chúng ta là thân nhân của muội ấy, nhưng bắt đầu từ lúc muội ấy sáu tuổi, chúng ta bao gồm cả cha mẹ thân sinh của muội ấy cũng chỉ mới nghe thấy muội ấy nói có ba câu thôi, chia đều ra ba năm một câu. Nhưng lần này, muội ấy vì người mà phá lệ, chưa đến ba năm đã mở miệng nói, còn nói liền hai câu nói!!!”

Ngữ khí tỏa ra mùi giấm chua, khiến Mộ Dung Vũ Đoạn nghe được lại cảm thấy trong lòng muốn bật cười.

Đúng vậy, ngay cả cha mẹ sinh ra nuôi dưỡng nàng gần hai mươi năm, từ sau lúc nàng được sáu tuổi, đều chỉ có thể nghe được của nàng có bốn câu nói. Mà hấn cũng chỉ mới ở chung với nàng có hai năm mà thôi, dựa vào cái gì lại so sánh với cha mẹ của nàng?

Huống chi, nàng đã vì hấn mà ngoại lệ, việc này không phải là đã tỏ ra đối với nàng mà nói hấn cũng đặc biệt sao?

Nghĩ đến đây, mặc dù không thể nói là đã hoàn toàn tiêu tan, nhưng cũng chẳng cần phải khó chịu, khó chấp nhận, có lẽ chờ bọn họ thành thân được ba năm nàng sẽ nói một, hai câu cho hấn nghe!!!

“Vâng, đệ biết rồi!”

“Vậy là tốt rồi” Độc Cô Tiểu Ngu vỗ vỗ vai hấn “Nhưng, nói như vậy, người cũng không biết vì sao mà muội ấy không thích nói chuyện ư?”

“Chuyện này...” Mộ Dung Vũ Đoạn trầm ngâm một lát “Có lẽ đệ đoán được...”

Độc Cô Tiểu Ngu hai mắt sáng rực “Thực ư? Vậy là vì sao?”

Mộ Dung Vũ Đoạn không nói, chỉ là nhìn hấn, nhìn xem Độc Cô Tiểu Ngu đầu tiên là nhíu mày khó hiểu, sau đó lại dờ khóc dờ cười “Được rồi, không cần giải thích, ta hiểu được, nếu nàng nói chuyện bình thường, cả gia đình lớn như vậy sẽ tìm muội ấy nói chuyện, các trưởng bối sẽ tìm muội ấy nói chuyện phiếm, các tỷ muội sẽ tìm muội ấy nói chuyện riêng, các huynh đệ sẽ...” Hấn thở dài “Sẽ thay các nam nhân ái mộ muội ấy truyền lời...”

Bởi vậy, muội muội hấn sở dĩ luôn độc lai độc vãng, hấn đã có thể hiểu được lý do.

Bởi vì người trong nhà quá đông, đi đến đâu cũng đều gặp phải người, nàng muốn im lặng chìm trong giấc mộng là hoàn toàn không có khả năng, đành phải né tránh, tìm một chỗ không có người ẩn mình, thì mới có thể im lặng chìm vào trong mộng yêu thích của mình.

“Đúng vậy!” Mộ Dung Vũ Đoạn vuốt cằm “Có thể...”

“Câm miệng” Trong lòng hiểu ra là một chuyện, nhưng hấn chính là không muốn nghe lại câu nói kia.

Nhưng lại cố tình có người cứ rần nói lại cho hấn nghe!!!

“Là do nói chuyện sẽ chiếm thời gian mơ mộng của muội ấy, cho nên muội ấy không muốn nói!!!” Phó Thanh Dương bừng tỉnh hiểu ra thì thảo tự nói.

Độc Cô Tiểu Ngu thực sự nghiêm túc nghĩ có nên đem hấn bóp chết hay không ... Vẫn là không cần đi, như vậy sẽ làm cho đệ muội thương tâm.

“Thanh Dương, rút ra ngoài cho ta!”

Phó Thanh Dương ngẩn ngơ “Đại ca, đệ đã làm sai cái gì?”

Độc Cô Tiểu Ngu cười dài giương cây quạt lên “Bởi vì ta không muốn thấy gương mặt ngốc của đệ nữa!!!”

“... Ác!!!” Phó Thanh Dương sờ mũi, xoay người đi ra ngoài.

“Quay lại!”

“Đại ca?”

“Đệ đi về nhà lấy vài thứ đến đây!”

“Vâng, đại ca!”

“Như vậy...” Đuổi đệ đệ ngốc đi xong, Độc Cô Tiểu Ngu quay đầu “Lại thỉnh giáo một việc cuối cùng...”

“A...” Dù cho Độc Cô Tiểu Ngu trưng ra khuôn mặt tươi cười sáng lạng huy hoàng, nhưng không biết vì sao, Mộ Dung Vũ Đoạn ngược lại cảm thấy không yên bồn chồn bất an đứng lên “Đại ca cứ hỏi!”

Tốt, không thành vấn đề, muội muội bảo bối không thích nghe người khác nói chuyện...

Bởi vì nàng thích mơ mộng.

Nàng không thích quan tâm người khác...

Bởi vì nàng thích mơ mộng.

Nàng không thích nói chuyện... bởi vì nàng thích mơ mộng.

Nàng luôn đưa ra một khuôn mặt lạnh lùng... bởi vì nàng thích mơ mộng.

Tóm lại, nàng chính là người thích mơ mộng!!!

Vậy đi, không thành vấn đề, yêu thích mơ mộng thì cứ việc mơ mộng đi, muốn mơ mộng bao lâu đều được, cho dù là nằm đến khi trời sụp xuống, hắn cũng sẽ thay muội muội bảo bối chống đỡ, nhưng là... nhưng là...

“Vì sao ta cùng muội ấy từ nhỏ lớn lên cùng nhau! Ta còn thay tả lót cho muội ấy, ta cũng không biết muội ấy yêu thích mơ mộng, mà người...” Độc Cô Tiểu Ngu nghiêng răng nghiêng lợi, cười thật giống như phụ nữ có thai đang lâm bồn “Người chỉ mới biết muội ấy không bao lâu, tự nhiên lại biết, hử?” Chính là điểm này hết sức quá đáng, rất không có thiên lý, đánh chết hắn cũng không thể thừa nhận.

“Cái này... cái này... đệ cũng không rõ!” Lòng tơ dưng đứng lên, Mộ Dung Vũ Đoạn mãnh liệt nuốt nước miếng “Từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, đệ đối với nàng liền có một loại trực giác thực đặc biệt, cho nên... cho nên...” Hắn nên nói như thế nào, cậu cả mới không trực tiếp giết hắn ngay bây giờ!!!?

Độc Cô Tiểu Ngu trừng mắt nhìn Mộ Dung Vũ Đoạn một hồi lâu, rốt cục, hắn thở dài.

“Quên đi, chỉ cần tiểu Tâm hạnh phúc thì tốt rồi!”

Kỳ thực, nghĩ lại chính hắn cũng đã nghĩ ra nguyên nhân rồi.

Mẹ ruột của nàng Ách Diêm La cũng là một người không thích nói chuyện, là một nữ nhân tính tình có điểm cổ quái, mọi người đã sớm quen thuộc rồi, nên mọi người đều nghĩ con gái của Ách Diêm La cũng không thích nói chuyện lại lạnh lùng thì cũng không có gì kỳ quái, cùng mẹ nàng giống nhau thôi!!! Cho nên, không ai lại có ý đi thăm dò có hay không một cái nguyên nhân khác, chỉ đơn giản coi đó là do trời sinh! Nhưng đối với Mộ Dung Vũ Đoạn, Mặc Nghiễn Tâm là một nữ nhân xa lạ, hắn hoàn toàn không biết gia cảnh của nàng, ngược lại hắn còn có thể nhìn thấy được nguyên nhân của các hành vi không bình thường của nàng.

Đương nhiên, trước hết hắn phải là một nam nhân đủ cẩn thận, đủ sắc sảo mới được.

“Xem ra, ta cùng cha đều đã đoán sai rồi!!!” Hắn thì thảo lắm bầm.

Mặc Nghiễn Tâm cũng không có cần một nam nhân nhiệt tình đến hòa tan nàng, chỉ cần một người tri âm hiểu biết nàng là đủ rồi.

Bắt đầu từ lúc Mộ Dung Vũ Đoạn phục hồi như cũ, Mộ Dung Nguyệt Phong thực sự sợ hãi, sợ hãi Mộ Dung Vũ Đoạn đem chuyện bị hắn mưu hại nói ra, nhưng Mộ Dung đại phu nhân lại tin tưởng an ủi hắn, nói Mộ Dung Vũ Đoạn là người bao dung, hắn là hắn sẽ không có nói ra đâu.

Mộ Dung đại phu nhân nói cũng đúng, Mộ Dung Vũ Đoạn là người bao dung, hắn cũng không muốn nói ra, nhưng mà...

Giống như bao đêm, Mộ Dung Vũ Đoạn ở sau bàn đọc sách, Mặc Nghiễn Tâm ở phía trước cửa sổ may vá thêu thùa, không khí giống nhau không màng danh lợi, ngẫu nhiên hai người bốn mắt nhìn nhau, miệng không cần nói, hết thấy đều không cần nói.

“Nghiễn Tâm?”

Mặc Nghiễn Tâm không có phản ứng, vẫn còn vùi đầu thêu cái mà chính nàng cũng không hiểu được, vì thế Mộ Dung Vũ Đoạn đứng dậy đi đến bên người của nàng, tay lay nhẹ vai nàng, nàng đột nhiên ngẩng đầu “Nghiễn Tâm, ta...” Hắn thu tay lại, chần chờ một chút “Không muốn đem sự việc nói ra, nàng nghĩ sao?”

Mặc Nghiễn Tâm lắc đầu.

“Nàng không đồng ý? Vì sao?”

Mặc Nghiễn Tâm nhìn hắn, hai người nhìn nhau một lát, Mộ Dung Vũ Đoạn than nhẹ

“Đúng vậy, nếu ta không nói, cha mẹ sẽ không phòng bị hắn, tương lai nếu hắn lại hại đến cha mẹ, thì cũng chẳng khác gì ta đã hại cha mẹ!”

Mặc Nghiễn Tâm gật đầu.

“Được rồi, ngày mai ta sẽ tìm thời gian bí mật nói cho cha mẹ biết, để cho họ có thể phòng bị hắn trước!”

Mặc Nghiễn Tâm lại gật đầu.

“Nghiễn Tâm?”

Mắt đẹp như làn nước thu lắng lặng nhìn hắn.

“Nàng...” Mộ Dung Vũ Đoạn chần chờ một chút “À, có thể hay không nói một câu cho ta nghe?” Hắn tham lam yêu cầu “Một câu thì được rồi, bằng không, một chữ cũng được?”

Yêu cầu của hắn thực sự không nhiều lắm.

“Ta chỉ là muốn chính tai mình chứng thực là nàng không phải người câm!!!”

Mi mắt khép xuống, một lát sau lại ngẩng lên, nhẹ nhàng nháy một cái, hắn hiểu ý, kinh hỷ đưa tai lại gần. Vì thế, nàng bắt đầu ở bên tai hắn nhỏ nhẹ nói. Không chỉ một chữ, cũng không chỉ một câu, nàng nói đến mười, rồi mấy trăm câu.

Mà theo lời nói của nàng, hắn không kịp vì nàng quả thực không phải người câm điếc mà giật mình, Mộ Dung Vũ Đoạn trên mặt đầu tiên là kinh ngạc, tiếp theo là không thể tin được, cuối cùng là không biết nên khóc hay nên cười đây.

“Như thế nào... Thì ra nàng là vì nguyên nhân này nên không nói lời nào, chuyện này thực sự là... ta biết, nhưng ... sẽ không, sẽ không, nhưng mà nhạc phụ nhạc mẫu bọn họ... Sao? Bọn họ cũng... tốt tốt tốt, ta thì tuyệt đối sẽ không nói ra, bất quá ta thực sự muốn nói, việc này thực là quá ngây thơ...”

Bởi vì hắn nói ra “Lời bình” này, Mặc Nghiễn Tâm không nói nữa khẽ hờn dỗi liếc hắn một cái. Mộ Dung Vũ Đoạn bất đắc dĩ lắc đầu, đáy mắt lại hiện lên ý cười, nàng quả nhiên không phải lạnh lùng vô tình như mọi người vẫn nghĩ, ngược lại còn là một cô gái mang tính tình hơi trẻ con.

“Như vậy, khi ở trước mặt của ta, nàng có thể nói chuyện chứ?”

Mặc Nghiễn Tâm lắc đầu.

“Vì sao?”

Mặc Nghiễn Tâm trừng mắt nhìn hắn, không nói.

Mộ Dung Vũ Đoạn nhin không được thở dài “Nàng sợ ở trước mặt ta nói chuyện thành thói quen, trước mặt người khác sẽ không cẩn thận nói chuyện ư?”

Mặc Nghiễn Tâm gật đầu.

“Cho nên, nàng ở trước mặt ta cũng luôn mang một bộ dáng lạnh lùng thản nhiên, cũng là bởi vì lo lắng nếu ở trước mặt ta cười nói thành thói quen, sẽ không cẩn thận ở trước mặt người khác làm lộ ra?”

Mặc Nghiễn Tâm lại gật đầu.

Mộ Dung Vũ Đoạn có chút đau đầu, xoa xoa huyệt thái dương “Nàng đây muốn cùng họ giằng dỗi đến khi nào đây?”

Không có câu trả lời nào, Mặc Nghiễn Tâm làm giống như không nghe thấy câu hỏi của hắn, cúi đầu tiếp tục công việc may vá của nàng. Mộ Dung Vũ Đoạn chăm chú nhìn nàng một hồi lâu, đôi mắt hiện lên ý cười, môi khẽ nở nụ cười.

Thực ngoan cố!

Nhưng, tuy rằng thực ngây thơ, nhưng mà nàng như vậy lại thực đáng yêu, không phải sao?

“Nghiễn Tâm?”

Mặc Nghiễn Tâm ngược mắt nhìn hắn, suy nghĩ một chút, tuy rằng vẫn không có chút biểu cảm nào, nhưng mà bộ dáng vẫn mười phần đáng yêu như cũ.

“Nghe đại ca nói, nàng không thích...” Mộ Dung Vũ Đoạn tựa hồ như nói không nên lời “Giết người, mặc dù có người muốn giết nàng, nàng cũng không hề để ý tới...” Đến bây giờ hắn vẫn như cũ khó có thể tin rằng thê tử tinh tế nhu nhược của hắn có thể giết người, nhưng mà tất cả mọi người đều nói như vậy...

Mặc Nghiễn Tâm khẽ chớp mắt.

Mộ Dung Vũ Đoạn giật mình “Nhàm chán? Nàng cảm thấy giết người là chuyện rất nhàm chán?” Mặc Nghiễn Tâm vuốt cằm.

Thì ra là thế... “Như vậy, tại sao nàng lại một hơi giết sạch toàn bộ Thiên Nhận Đường?”

Lông mi thật dài hạ xuống, lại giơ lên, trong nháy mắt, đôi mắt của Mặc Nghiễn Tâm từ trong suốt sáng ngời lại chuyển sang âm trầm lạnh lùng, Mộ Dung Vũ Đoạn nhìn thấy có chút kinh hãi.

“Nàng thực phần nộ, bởi vì bọn họ tổn thương ta, không giết hết bọn họ, nàng khó có thể bình ổn phần nộ trong lòng?”

Mặc Nghiễn Tâm gật đầu, sau đó mắt đẹp hơi hạ xuống một chút, n xốt xa, âm trầm hư vậy, Mộ Dung Vũ Đoạn không khỏi lạnh người một chút.

“Sau này, bất luận là kẻ nào muốn tổn thương ta, nàng cũng đều sẽ giết hết bọn họ?”

Mặc Nghiễn Tâm lại gật đầu.

“Nhưng mà không phải phải nàng nói giết người thật nhàm chán hay sao?”

Mặc Nghiễn Tâm lại hơi hạ mắt xuống.

“Nhưng bọn hắn muốn làm hại đến ta, vậy nên không giống nhau?”

Mặc Nghiễn Tâm nhẹ nhàng gật đầu.

“Sao lại không giống nhau?”

m trầm lạnh lùng biến mất, Mặc Nghiễn Tâm khẽ liếc mắt nhìn hắn một cái, lại cup mắt xuống tiếp tục thêu.

“Tóm lại, bất luận kẻ nào muốn tổn thương ta, đều không được?” Mộ Dung Vũ Đoạn lẩm bẩm nói, trong lòng có một loại cảm giác muốn hòa tan “Mặc dù chỉ là đắc tội trong lời nói, nàng cũng không cho phép?”

Mặc Nghiễn Tâm gật đầu.

“Vì sao?”

Mặc Nghiễn Tâm không làm gì đáp lại, nhưng hai gò má trắng nõn như ngọc lại hiện lên ánh hồng, thẹn thùng lan tới chiếc cổ duyên dáng của nàng.

Mộ Dung Vũ Đoạn không khỏi khe khẽ thở dài, là bất đắc dĩ, nhưng cũng là vui sướng.

Rõ ràng cảm thấy giết người thực nhàm chán, cho dù có người muốn giết nàng, nàng cũng mặc kệ, lại vì hắn mà giận dữ đại khai sát giới...

Chỉ vì hắn...

Có lẽ nàng cũng không phải chỉ vì báo ân, hoặc là không thể không thực hiện hôn ước nên mới gả cho hắn đi?

“Nghiễn Tâm?”

Mặc Nghiễn Tâm nâng mắt lặng lẽ nhìn hắn.

“Cưới được nàng, ta thực sự rất may mắn!”

Mặc Nghiễn Tâm hạ mắt, hai gò má đỏ ửng xinh đẹp, tuy rằng khuôn mặt từ đầu đến cuối không có chút thay đổi nào, nhưng bộ dáng này, không biết vì sao, chính là cực kỳ quyến rũ.

“À, cha mẹ nói, nếu mà nàng cảm thấy không quá vất vả, họ muốn chúng ta sinh thêm hài tử, nàng có bằng lòng hay không?”

Vừa không gật đầu, cũng không lắc đầu, Mặc Nghiễn Tâm yên lặng buông đồ may, đứng dậy, đi đến bên giường.

Một đêm này, Mộ Dung Vũ Đoạn hết sức ôn nhu, triền miên bên nàng, cho dù hắn chưa nói ra, tin tưởng rằng thê tử cũng có thể hiểu được tâm tư của hắn.

Sau đó, nàng có thói quen đưa lưng về phía hắn ngủ, nhưng lần này, hắn chưa kịp đưa tay ôm nàng kéo lại, nàng đã tự động lui, lui, lui... lui đến khi dán sát vào ngực hắn, hắn kinh ngạc giật mình một cái, khóe môi khẽ cười, đôi tay dùng lực ôm chặt eo của nàng, sau đó, hai người mới nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Tối nay, trong mộng của Mặc Nghiễn Tâm hắn là sẽ có hắn!!!

Uy hiếp của Thiên Nhận Đường đã được giải trừ, Mộ Dung Nguyệt Phong quyết định lại mang người nhà quay về Chu gia. Trước khi đi, Mộ Dung Vấn Thiên cho hắn vài câu “Khuyến bảo” thăm thía “Người tốt nhất nên đem sản nghiệp Chu gia trả lại cho con trai của Chu viên ngoại, nếu không tương lai nếu người lại trêu chọc đến phiền toái gì, ta cũng sẽ không giúp người nữa. bởi vì giúp người chẳng khác gì đi hại người khác, dưới tình huống như vậy, ta không thể không ra tay đại nghĩa với họ hàng mình, ta nghĩ người hẳn là đã hiểu được ý của ta rồi chứ?”

Mộ Dung Nguyệt Phong đương nhiên hiểu được! Mộ Dung Vũ Đoạn đã đem chuyện kia nói ra, nhất thời, hắn chột dạ cái gì cũng không dám nói, gật đầu lung tung, thầm nghĩ muốn dùng tốc độ nhanh nhất rời đi. Nhưng Mộ Dung đại phu nhân lại còn không biết sống chết “Người dám nói không giúp, ta...”

“Nương!” Mộ Dung Nguyệt Phong nhanh chóng chạy lại lôi kéo mẫu thân “Đủ rồi, chúng ta đi nhanh đi!”

“Nhưng mà...” Mộ Dung Đại Phu nhân chính là không cam lòng.

“Đủ rồi!!” Mộ Dung Nguyệt Phong cứng rắn kéo Mộ Dung đại phu nhân đi thật nhanh.

Nhìn theo cả nhà diệt nhi đã đi xa, Mộ Dung Vấn Thiên lắc đầu thở dài, tiện đà chuyển hướng sang Quân Lan Chu:

“Chu viên ngoại thực sự không cứu được sao?”

“Vượt quá ba tháng sẽ không cứu được!” Quân Lan Chu cứng nhắc nói, mà cho dù cứu được hắn cũng không đi cứu, tuy nhiên những lời này hắn cũng sẽ không nói ra, không cần thiết, dù sao không cứu chính là không cứu, không liên quan gì đến hắn cả.

“Phải không?” Mộ Dung Vấn Thiên than nhẹ “Vậy thì không có biện pháp rồi!” Ông lại quay ngược người nhìn Mộ Dung Vũ Đoạn “Như vậy con tính khi nào sẽ đi đón Tuyết nhi, Thiệu nhi cùng với anh em Khiếu Phong về?”

Trước khi tiễn Mộ Dung Tuyết cùng với anh em Đỗ Khiếu Phong đi tránh nạn, ông đã đặc biệt dặn bọn họ đến Kim Lăng chờ đợi. Nếu gia đình bọn họ bình yên vô sự, sẽ đi đến đó đón bọn họ, nếu ba tháng sau mà không có người đến đón, như vậy thì sau này ba người bọn họ phải nương nhau mà sống chăm sóc tốt cho đứa nhỏ.

“Chuyện này...” Mộ Dung Vũ Đoạn nhìn sang Quân Lan Chu.

“Hiện giờ không thể rời khỏi nhà” Quân Lan Chu lạnh lùng nói “Tình trạng của hần còn chưa ổn định, qua thêm khoảng một tháng nữa, đầu óc của hần mới có thể hoàn toàn hồi phục như cũ”. Mộ Dung Vãn Thiên khẽ rùng mình “Thì ra là thế, như vậy thì để ta đi đón bọn họ về!”

“Vậy thì không cần!” Độc Cô Tiểu Ngu cười dài khẽ vỗ vỗ cây quạt vào lòng bàn tay “Hôm qua ta đã nhờ người báo cho Tứ đệ, đệ ấy sẽ âm thầm bảo vệ bọn họ, cho đến khi muội phu có thể đến đón bọn họ!”

Tứ đệ của hần là ai?

Mộ Dung Vãn Thiên há miệng muốn hỏi, nhưng đầu lưỡi vừa chuyển động đã thu trở về. Tuy rằng vẫn chưa đoán được đến tốt cùng bọn họ là ai, những nhìn thấy thân thủ kinh người của Mặc Nghiễn Tâm, còn có đường chủ của Thiên Nhận Đường như thế mà lại không dám phản kháng phải tự kết thúc sinh mạng mình, đủ thấy mấy huynh muội bọn họ cũng không phải là nhân vật bình thường, có lẽ ông không cần hỏi nhiều là tốt nhất.

Dù sao Mộ Dung gia đã thoát ly giang hồ lâu rồi.

Một tháng sau!

“Xong rồi!”

Quân Lan Chu buông ngón tay đang đặt trên mạch tượng của Mộ Dung Vũ Đoạn, ngay sau đó, một bàn tay trắng mềm mại lại đặt lên vai hần, hần ngoái đầu nhìn lại, thì thấy Mặc Nghiễn Tâm đang nhìn hần, không chút tiếng động “Nhị ca cam đoan, muội phu đã hoàn toàn hồi phục lại như cũ!”

Thu hồi bàn tay mềm mại, Mặc Nghiễn Tâm lảng lạng lui ra sau, Độc Cô Tiểu Ngu đứng bên cạnh đỡ khóc đỡ cười lắc đầu “Thực sự là, với y thuật của Nhị ca muội muội còn chưa tin sao?”

“Yên tâm, ta không sao.” Nắm thật chặt tay của Mặc Nghiễn Tâm, Mộ Dung Vũ Đoạn thấp giọng nói, lại chuyển sang nhìn Quân Lan Chu “Cám ơn nhị ca!”

“Người là muội phu!” Quân Lan Chu đơn giản nói, ý là nếu Mộ Dung Vũ Đoạn không phải muội phu của hần, hần sẽ mặc kệ.

“Được rồi, được rồi! Nếu không có việc gì, thì ngày mai chúng ta có thể khởi hành đi đón đứa cháu bảo bối của ta! Nhưng, trước khi đi...” Độc Cô Tiểu Ngu lấy từ trong lòng ra một quyển sách đưa cho Mộ Dung Vũ Đoạn “Đêm nay, ngươi đem toàn bộ nội dung nhớ hết cho ta, sáng sớm ngày mai phải đem nó thiêu hủy!”

Mộ Dung Vũ Đoạn nghi hoặc tiếp nhận rồi mở ra, chỉ liếc mắt một cái, liền giật mình trợn tròn mắt.

“Đây... đây là...”

“Một món quà cưới khác của tiểu Tâm, hai ngày trước Thanh Dương đã mang đến!” nói xong, Độc Cô Tiểu Ngu ngồi xuống, thản nhiên phe phẩy cây quạt “Một muội phu khác của ta cũng có, cho nên ngươi không cần ở đó do dự nói có thể nhận hay không, bởi vì đó là quà cưới của tiểu Tâm, ngươi không thể không nhận. Nhưng...”

Xoát một cái khép cây quạt lại, “Ngươi phải nhớ kỹ,” Hần trịnh trọng nói “Cả đời ngươi chỉ có thể có một truyền nhân, hiểu chưa?”

Mộ Dung Vũ Đoạn lúc này mới lấy lại bình tĩnh, vuốt cằm “Vâng, đệ sẽ nhớ kỹ!”

“Đêm nay nhất định phải đem nó nhớ kỹ, ngày mai liền thiêu hủy, trên đường đi đón đứa cháu bảo bối của ta, có vấn đề gì thì cứ hỏi, ta sẽ chỉ điểm cho ngươi, hoặc là cũng có thể hỏi Nghiễn Tâm cũng được!”

“Vâng, đại ca!”

“Như vậy, đêm nay nhớ hết, không có vấn đề gì chứ?”

“Không thành vấn đề!”

“Tốt lắm, kể tiếp phải...” Độc Cô Tiểu Ngu chuyển hướng nhìn Mặc Nghiễn Tâm, tay để trên một cái hòm gỗ đặt ở trên bàn, nói lớn không lớn nhưng mà nói nhỏ thì cũng không nhỏ “Đây là trang sức hồi môn của muội, tuy rằng muội không cần đến, nhưng nhị thẩm nói đây là tâm ý của người làm mẹ như bà, muội không lấy bà sẽ thực thương tâm!”

Mặc Nghiễn Tâm có chút thẹn thùng, gật đầu.

Nàng cư nhiên đối với hắc gật đầu nha!

Độc Cô Tiểu Ngu cảm động thiếu chút nữa là rút nước mắt xuống, vụng trộm lau chút nước mắt nước mũi sắp chảy ra, lại tiếp tục nói:

“Mặt khác, Nhị thẩm đưa cho ta một phong thư, nói có muốn làm rõ ràng chuyện của năm đó hay không, tất cả đều do muội quyết định, tuy rằng theo lệ thường của bọn họ, bất luận là làm bất cứ chuyện gì họ tuyệt đối không cần thiết phải giải thích, bởi vì họ yên tâm thoải mái, không cần nói công đạo với bất kỳ kẻ nào. Nhưng mà chuyện này muốn hay không sẽ do muội quyết định, bởi vì muội là hậu nhân duy nhất của Mặc gia. Cho nên, ý của muội...” Không chút do dự, Mặc Nghiễn Tâm lấy ra Thương Long Bội đưa cho hắc xem, nếu là ở lúc trước, hắc nhất định không rõ Mặc Nghiễn Tâm là có ý gì.

Nàng không nói, hắc làm sao hiểu được!

Nhưng lần này, hắc đầu tiên là u mê giật mình một cái, đang định mở miệng hỏi, thì bỗng nhiên tâm trí chợt bừng tỉnh hiểu ra.

“A, phải không? Tốt, ta đã hiểu, đại ca sẽ giúp muội!”

Nàng không cho hắc giúp cũng không được, bởi vì...

Một người “Câm điếc” như vậy, làm sao có thể cùng người ta giải thích về âm mưu của hơn mười năm về trước?

6. Chương 6

Cung gia tiêu cục ở Vô Tích, bắt đầu chỉ là một tiêu cục tầm tầm bình thường, nhận những tiêu vật bình thường, kiếm được tiền không ít cũng không nhiều, duy trì cơ nghiệp không lớn cũng không nhỏ, ở trên giang hồ, nghe đến tên thì đa phần mọi người chỉ là “Cung gia tiêu cục? Vâng, có nghe qua!” như thế mà thôi. Nhưng từ năm năm trước, bắt đầu từ ngày con gái của Cục chủ Cung Gia tiêu cục xuất giá, thì nó bắt đầu trở thành một tiêu cục không tầm thường chút nào.

Ngắn ngủi chỉ có vài năm, tiêu cục không chỉ mở rộng gấp đôi, thanh danh ở trên giang hồ cũng được nhiều người biết tới, Cục Chủ của Cung Gia tiêu cục cùng hai con trai đều không còn cần phải bảo tiêu đi nữa, bọn họ chỉ cần nhàn hạ xử lý công việc ở tiêu cục, đem công tác nhận được giao cho các tiêu sư thủ hạ, tài vật họ thu được vụn vặt thì chỉ thất thoát một mà thôi.

Hiện nay, Cung Gia tiêu cục thường xuyên tiếp nhận được những công việc mà các tiêu cục khác không dám tiếp nhận. Nhưng mặc kệ trên đường có gặp phải quỷ thần nơi nào, xa xa nhìn thấy cờ xí của Cung Gia tiêu cục, bảo đảm sẽ biến mất nhanh như chớp không còn chút bóng dáng, không có đến nửa người dám đánh cướp bọn họ, kể cả chín đại môn phái lục lâm cũng sẽ tận lực tránh đi, bởi vì... họ là Thông gia của Tiểu Diêm La, ai dám động đến họ!!!

“Nhạc phụ đại nhân, con rẽ đến thăm người!!!”

Độc Cô Tiểu Ngu thực sự khoa trương vái chào Cung Mạnh Hiền, Cung Mạnh Hiền cười thật to vui mừng tiến đến đỡ hắc lên.

“Tốt lắm, tốt lắm! Tiểu Ngu! không cần lần nào đến đây cũng làm một bộ dáng khiến cho người ta phải bật cười!”

“Nhạc phụ, đây là lễ phải có thôi!”

Sau đó, Độc Cô Tiểu Ngu cười dài giới thiệu Mộ Dung Vũ Đoạn và Mặc Nghiễn Tâm với Cung Mạnh Hiền.

“Thì ra nàng là muội muội của con!” Cung Mạnh Hiền lẩm bẩm nói, nàng không hề hé răng nói chuyện, tám phần đó là Ách Tu La rồi!

“Sao? Nhạc phụ nhận ra Nghiễn Tâm?”

“Nàng đến nhờ ta đưa thư!”

“Đúng rồi, con lại quên mất!” Chính là phong thư mà từ đầu đến cuối chỉ có 4 chữ, ngay cả tên người gửi cũng không có, làm cho người ta phải trời long đất lở, trời đất tối đen “Ta còn muốn nói phải...” còn chưa nói dứt câu, hắn đã bị Cung Mạnh Hiền lôi kéo ngồi xuống.

“Đến đây, mau nói cho ta biết, Tuyết Lăng cùng mấy đứa cháu ngoại của ta như thế nào rồi?”

“Tốt lắm, tốt lắm! Nhạc phụ, bi thảm chính là con rể đây nè!”

Cung Mạnh Hiền ngẩn ngơ “Con? Bi thảm?” Là ai chán sống, dám động vào thất Tu La?

Độc Cô Tiểu Ngu buồn cười thở dài “Từ khi Tuyết Lăng lại sinh ra một đôi long phượng thai, lão cha cùng với lão nương của con liền đem nàng trở thành trân bảo trong lòng, con trai như con đây liền biến thành của bỏ đi!”

Bỏ đi?

Cung Mạnh Hiền bật cười, Cung Trọng Khanh cùng Cung Trọng Thư không hề khách khí cất tiếng cười to, mà vợ của Cung Trọng Khanh lại cười đến thiếu chút nữa đem đứa con trong lòng ngã xuống đất.

“Không có kẻ bỏ đi như con, thì Tuyết Lăng cũng không sinh được nha!”

“Nói rất đúng!” Độc Cô Tiểu Ngu ủy khuất nói “Không có con rể như con vất vả cần cù cấy mạ trồng trọt, bọn họ lại sẽ không có cháu nội để ôm nha!”

“Thật sự là vất vả cho con rồi!” Cung Mạnh Hiền nghiêm trang nói, nhưng trong bụng ý cười lại muốn bùng nổ.

“Cám ơn nhạc phụ đã an ủi, vẫn là nhạc phụ hiểu rõ con nhất!” Độc Cô Tiểu Ngu khụt khịt đưa tay ấn ấn hai khóe mắt “Đúng rồi, Tuyết Lăng đã ngăn chặn, vạn dặm, yêu cầu con rể phải nhớ hỏi người, cô cô cùng với biểu ca hai người bọn họ có lại gây chuyện làm cho nhạc phụ đại nhân đau đầu không?”

Không biết vì sao, Cung Trọng Khanh cùng Cung Trọng Thư hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, vừa mới ngừng cười lại bỗng nhiên bùng nổ, Cung Mạnh Hiền cũng như vậy nhin không được cười ra tiếng “Chỉ sợ bọn họ sẽ không còn có cơ hội để gây chuyện thị phi nữa!”

“Sao? Vì cái gì?” Đều chết hết rồi sao?

“Từ sau sự kiện ở Đường Môn, biểu đệ cũng thực an phận thủ thường ở nhà, bất quá, ba năm đã là cực hạn của hắn rồi. Năm kia hắn lại trêu chọc một tai họa không lớn cũng không nhỏ” Cung Trọng Khanh cười nói

“Lúc này cha liền không nói hai lời, đem cô cô cùng biểu đệ trả về cho Lục gia, yêu cầu họ đừng đem phiền toái của Lục gia mang đến Cung Gia. Lời nói này đã làm Lục gia thực mất mặt, liền thay biểu đệ cưới vợ...”

“Vậy biểu ca sẽ thực vui vẻ!” Độc Cô Tiểu Ngu bật thốt lên nói.

“Không, hắn rất thảm!” Cung Trọng Thư vui sướng khi người gặp họa nói tiếp “Bởi vì Lục gia cưới về cho hắn một người vợ nổi danh là cộc mẹ, rất hung hãn, hai mẹ con cô cô mỗi ngày cùng nàng ấy đại chiến ba trăm hiệp, đầu thua muốn chạy trốn khỏi Lục Gia đều trốn không thoát, cuối cùng không thể không khuất phục dưới uy thế của cộc mẹ, mỗi ngày đều phải trải qua nước sôi lửa bỏng, kêu trời không thấu, kêu đất không linh, đó mới thật sự là bi thảm!”

“Cuối cùng cũng có người áp chế được hai mẫu tử kiêu ngạo kia!” Độc Cô Tiểu Ngu lẩm bẩm nói.

“Đúng vậy!”

“Vậy còn con gái của biểu tỷ thì sao?”

“Đưa về Hạ Hầu gia rồi!” Cung Trọng Thư đương nhiên nói “Bất luận như thế nào, đó vẫn là con gái của Hạ Hầu Lam, hấn không thể không chăm sóc!”

“Nói vậy cũng đúng!”

“À, nói đến đây, muội phu có tin tức gì của biểu muội không?”

“...Hoàn toàn không có!” Sau một hồi lâu nói chuyện phiếm, ánh mắt của Độc Cô Tiểu Ngu chuyển sang phía Cung Trọng Thư với Cung Trọng Khanh.

“Ta muốn hỏi hai anh vợ gần đây rất rảnh rồi?”

“Không phải chỉ gần đây, mà lúc nào cũng thực nhàn rồi!”

“Như vậy, có thể nhờ hai vị chút việc hay không ...”

Sau khi rời khỏi Vô Tích, ba người Độc Cô Tiểu Ngu cùng Mộ Dung Vũ Đoạn và Mặc Nghiễn Tâm chia đường mà đi.

“Chúng ta có chút việc đi nơi khác một chút!” Độc Cô Tiểu Ngu nói, liếc mắt nhìn Quân Lan Chu cùng Phó Thanh Dương một cái, hai người liền gật gật đầu, phi thân rời đi “Về phần các người, ta có chút việc nhờ các người giúp...”

“Đại ca cứ nói” Mộ Dung Vũ Đoạn vội nói.

“Ở Trấn Giang phủ có phương thiên kích Tào Hùng, hấn đưa bái thiếp đến! cha hấn làm đại thọ tám mươi tuổi, tuy rằng nhạc phụ cùng hấn chỉ là sơ giao thôi, nhưng phụ tử bọn họ ở trên giang hồ cũng có chút thanh danh, nhạc phụ không thể không để ý đến, cho nên...” Độc Cô Tiểu Ngu thấy cho hấn một gói nặng “Nhờ người tiện đường đem phần lễ này đưa đến đó giúp được không?!”

“Phương thiên kích Tào Hùng?” Mộ Dung Vũ Đoạn giống như có chút ngạc nhiên, nhưng lập tức hồi phục tinh thần trở lại “Đương nhiên được!”

“Tốt lắm! sau đó các người liền trực tiếp đến Kim Lăng đi, ta sẽ cùng các người hội họp lại ở đó!”

Mộ Dung Vũ Đoạn nghe lời như vậy khiến cho Độc Cô Tiểu Ngu mười phần vừa lòng gật gật đầu, rồi vẫy vẫy tay với Mặc Nghiễn Tâm, kéo nàng đến bên cạnh thì thầm một lúc, sau đó hai bên từ biệt lẫn nhau, mỗi người đi một ngã, một đi hướng tây, một đi hướng bắc. Mộ Dung Vũ Đoạn bắt đầu bước lên con đường mới của cuộc sống sau này.

Mà Độc Cô Tiểu Ngu đã trải sẵn đường giúp hấn....

Trên con đường đi về phía Bắc, một con tuần mã không nhanh không chậm đang đi phía trước, trên lưng ngựa, Mộ Dung Vũ Đoạn một tay nắm dây cương, một tay lại vòng ôm thật cẩn thận thê tử đang ngồi ở trước ngực.

Tuy rằng đã nghe cha mẹ nói qua, Mặc Nghiễn Tâm có được một thân võ công khiến cho người ta phải sợ hãi, nhưng có lẽ là do hấn không được tận mắt nhìn thấy, Mộ Dung Vũ Đoạn căn bản là không đem chuyện này để vào trong đầu, ở trong lòng hấn, Mặc Nghiễn Tâm vẫn là một tiểu nữ tử nhu nhược, bởi vậy khi bọn hấn lên đường thì hấn còn đặc biệt yêu cầu Mặc Nghiễn Tâm cưỡi chung con ngựa với hấn, để tránh cho nàng không cẩn thận lại bị ngã xuống ngựa đi!!!

“Nghiễn Tâm!” Vẫn tưởng rằng nàng lại đang hồn bay lên chín tầng mây rồi, không nghĩ tới thê tử ở trong lòng vừa nghe tiếng hấn lập tức ngẩng lên khoe đôi má lúm đồng tiền, phảng phất như đã sớm chuẩn bị hưởng ứng lời nói của hấn.

“Vị Phương thiên kích Tào Hùng đó...” Mộ Dung Vũ Đoạn do dự một chút “... Ta nhớ rõ cha đã từng nhắc qua, năm đó ông nội từng nghĩ đến muốn đem vợ con giao phó cho bạn hữu thâm giao, để ông có thể toàn tâm toàn ý đi trợ giúp Mặc gia tránh được kiếp nạn kia, lại không dự đoán được, những kẻ ngày thường

cùng ông xưng huynh gọi đệ thâm giao bằng hữu đó, ở lúc hết sức nguy nan kia, lại không có đến nửa phần ý nguyện đưa tay trợ giúp, phụ thân của vị Phương thiên kích Tào Hùng kia... Là một trong số đó...”

Mặc Nghiễn Tâm nháy mắt một cái.

“Ta không phải đối với Tào gia đó có điều gì oán hận, chí là...” Mộ Dung Vũ Đoạn lại dừng một chút “Ba năm sau khi Mặc gia gặp nạn, Lưu Ly các bắt đầu bị người ta cố ý phá rối, tuy rằng khổ sở chống đỡ được vài năm, nhưng cuối cùng rốt cục hoàn toàn không thể tiếp tục giữ được nữa, cuộc sống lâm vào khốn cảnh, lúc ấy ông nội cũng từng lại đi tìm bằng hữu tốt là hần nhờ giúp đỡ, nhưng ...”

Mặc Nghiễn Tâm lắc đầu.

Mộ Dung Vũ Đoạn lộ ra thần sắc chua xót “Nàng nói đúng rồi, bọn họ vẫn như cũ không hề muốn giơ tay hỗ trợ, ngay cả như vậy, ông nội cũng chưa từng thâm oán trách bọn họ, người nói bọn họ không có nghĩa vụ nhất định phải giúp chúng ta. Nhưng mà, ước chừng là khoảng mười hai năm trước, lúc ấy chúng ta đã đến Tô Châu được hai mươi năm, ông nội chưa qua đời, Tiết Thanh Minh ông mang bọn ta hồi hương để Tảo mộ, trên đường có gặp lại người của Tào gia, ông nội có hướng phía hần chào hỏi, nhưng hần lại...”

Mặc Nghiễn Tâm lại lắc đầu.

Mộ Dung Vũ Đoạn thở dài “Tình người ấm lạnh, lúc ấy ta quả thực cảm nhận được vạn phần, cha của Tào Hùng chẳng những giả vờ không nghe thấy lời chào của ông nội, thậm chí ông ta còn giả vờ như không thấy ông nội, cứ như vậy làm như không thấy bước ngang qua mặt ông nội, bất quá, ông nội như vậy cũng không hề giận qua, người nói chúng ta phải cảm thông nỗi khổ của người ta...”

Mặc Nghiễn Tâm không gật đầu, cũng không lắc đầu, nhưng lần đầu tiên, Mộ Dung Vũ Đoạn nhìn thấy thần sắc không cho là đúng ở đáy mắt đậm mạc của nàng.

“Cho nên, làm cho ta khó nghĩ là...” Hần nói nhỏ “Lần này đến đó, ta nên dùng thái độ nào đối mặt với cha của Tào Hùng, lấy thân phận văn bối tiến đến bái phỏng thuận tiện tặng lễ vật hay là lấy thân phận một người xa lạ được Cung bá phụ nhờ vả đến tặng lễ vật đây?”

Mặc Nghiễn Tâm đầu tiên là lắc đầu, sau đó lại gật đầu.

“Ý của nàng là...” Mộ Dung Vũ Đoạn chần chờ đoán “Không cần dùng thân phận văn bối, nên dùng thân phận một người lạ ư?”

Mặc Nghiễn Tâm gật đầu.

Mộ Dung Vũ Đoạn hơi suy nghĩ một chút “Nói như vậy cũng được, nếu Tào Gia đã không muốn có bất cứ liên quan gì đến Mộ Dung gia, ta cũng không muốn miễn cưỡng hần!”

Mặc Nghiễn Tâm lại trừng mắt nhìn. Mộ Dung Vũ Đoạn giật mình một cái.

“Ý nàng là nói, trước đây họ đã từng cự tuyệt giúp đỡ, khi giáp mặt lại giả vờ như không biết chúng ta, ta cũng nên giả vờ như không biết bọn họ?”

Mặc Nghiễn Tâm lại gật đầu.

Mộ Dung Vũ Đoạn lại suy nghĩ “Được thôi, nếu bọn họ đã không muốn dính dáng gì đến Mộ Dung gia, ta liền sẽ không làm cho họ khó xử, dù sao họ đều là trưởng bối.”

Mặc Nghiễn Tâm lẳng lặng khép mắt nhìn xuống.

“Cảm ơn nàng, Nghiễn Tâm! Ít nhiều gì có nàng cho ý kiến, nếu không ta luôn cảm thấy khó xử, không thể quyết định tốt nhất nên làm như thế nào!” Mộ Dung Vũ Đoạn than nhẹ “Từ năm đó trở về sau, trừ bỏ bạn đánh cá ở Thái Hồ, Mộ Dung gia đã hoàn toàn không có bất kỳ bằng hữu nào, đừng nói là ta, cả cha cũng không có bao nhiêu kinh nghiệm lui tới cùng những nhân vật giang hồ khác, may mắn nàng nhắc nhở ta, đúng vậy, ta nên là đứng ở lập trường của đối phương suy nghĩ mới đúng!!!”

Người bao dung thì suy nghĩ cũng luôn bao dung!!!

Bất quá, hần bao dung như vậy đối với người ta mà nói, cũng là báo ứng tự làm tự chịu, những người đó sẽ hối hận không kịp, cũng đã không còn kịp rồi!!!

Trừ phi người đó da mặt đủ dày.

“Đúng rồi, Tào gia chắc là sẽ không giữ chúng ta qua đêm đi?”

“...”

“Nếu có cũng chỉ là khách sáo?”

“...”

“Ừ, chúng ta không nên lưu lại, miễn cho Tào gia lại khó xử!”

Phương thiên kích Tào Hùng cùng phụ thân là Tào Thắng đều là nhân vật chính phái rất có danh vọng trong chốn võ lâm, bởi vậy, khách tiến đến dự thọ yến Tào lão gia tám mươi một tuổi cũng không hề ít, còn nếu không thể đến dự được thì ít nhất cũng đưa hậu lễ đến chút mừng.

Vì thế, Tào Hùng tự mình đứng ở trước nhà đón tiếp khách đến dự tiệc, để tránh làm trò cười cho thiên hạ thí dụ như sắp thiếu chương môn phái Thái Sơn ở chỗ của đám hậu bối giang hồ đến giúp vui, hay là làm đem quân sự phụng mệnh tiến đến tặng lễ xem là võ lâm tiền bối đối đãi.

Bởi vì, Tào Hùng có khả năng đối với người đã gặp qua sẽ ghi nhớ không quên, chỉ cần cho hắn gặp mặt một lần, thậm chí chỉ là lơ đãng liếc mắt sơ một cái, hắn đều sẽ không quên, hơn nữa hắn cho giao thiệp phong phú với bằng hữu giang hồ, nên cho dù là người hắn chưa từng thấy qua, cũng có thể theo kinh nghiệm phán đoán ra đối phương thân phận là cao hay thấp, mà kết quả luôn đúng đến tám chín phần.

Cho nên, khi hắn vừa thấy Mộ Dung Vũ Đoạn liền không khỏi nhướng mày, lời nói ra cũng không tốt lắm “Thỉnh giáo vị công tử này có phải là người của Kim Lăng Mộ Dung gia hay không?” Hắn cùng Mộ Dung Vũ Đoạn từng gặp mặt qua một lần, chính là ở mười hai năm trước kia, tuy rằng Mộ Dung Vũ Đoạn đã từ một thiếu niên trẻ tuổi trở thành một nam nhân thành thực, nhưng khuôn mặt cũng không thay đổi bao nhiêu, thực dễ dàng nhận ra được. Mộ Dung Vũ Đoạn lập tức nghe ra ý trong lời nói Tào Hùng đã nhận ra xuất thân của hắn, nhưng hắn vẫn như cũ không kiêu ngạo không xiêm nịnh ôm quyền thi lễ.

“Tại hạ Mộ Dung Vũ Đoạn, gia đình trước kia đúng là ở Kim Lăng, nhưng đã chuyển nhà đến Tô Châu đã lâu!”

Quả nhiên đúng là người của Mộ Dung gia!!!

Không nói hai lời, Tào Hùng lập tức thay một sắc mặt khác muốn đuổi người “Thực xin lỗi, nơi này không thích hợp để người của Kim Lăng Mộ Dung gia đến, mời trở về đi!”

“Ta biết, ta chỉ...”

Mộ Dung Vũ Đoạn đem lễ đặt ở trên bàn, muốn nói hắn chính là nhận lời ủy thác của người khác đem lễ vật đến, nhưng Tào Hùng một chút mặt mũi cũng không để cho hắn, trực tiếp đem lễ vật trả lại.

“Phần lễ vật này chúng ta không nhận nổi, mời công tử lập tức rời đi, đừng tự tìm xấu hổ!”

“Nhưng đây là...” Mộ Dung Vũ Đoạn khó xử đem lễ vật để lại lên bàn, nhận ủy thác của người khác, làm xong việc, hắn cũng không dự tính sẽ ở lại dự tiệc, nhưng ít ra hắn cũng phải tặng cho xong lễ vật.

“Chẳng lẽ Mộ Dung gia các người không chỉ hồ đồ, ngay cả lỗ tai cũng điếc rồi?” Tào Hùng giận dữ mắng mỏ “Chúng ta không muốn nhận lễ vật của Mộ Dung gia các người, mời người mang về đi, người cũng lập tức đi đi, không cần chờ ta gọi người đến mời đi, tất cả mọi người đều sẽ thấy rất khó coi!”

“Nhưng là...”

“Phần lễ vật của Kim Lăng Mộ Dung gia các người chúng ta sẽ không nhận, nghe không hiểu sao?” Tào Hùng giận dữ, chưa từng thấy qua người không biết xấu hổ như vậy, đã muốn đuổi hắn đi, hắn còn cố ý không chịu đi “Đi mau, ta không muốn làm cho người phải xấu hổ, đừng ép ta không cho người mặt mũi!” miệng nói là không muốn làm cho người ta xấu hổ, bàn tay to lại thô lỗ vung lên, đem thể diện của Mộ Dung Vũ Đoạn cùng lễ vật ném xuống đất, tấm vải gói lễ vật lại cũng vì vậy mà bị bung mở ra.

Lúc này, người ở bốn phía tò mò xúm lại xem càng nhiều, nghe xong vài câu liền hiểu được điều gì xảy ra, vì thế một trận tiếng động khinh miệt không chút lưu tình hướng về phía Mộ Dung Vũ Đoạn.

Nhưng mà Mộ Dung Vũ Đoạn mặt thủy chung không hề đổi sắc, thần nhiên không sợ mà đối diện với ánh mắt khinh thị cùng ngôn ngữ cười nhạo quanh mình.

Ông nội từng dạy hắn, chỉ cần tâm mình trong sạch, ngay thẳng, thì không cần phải để ý đến ánh mắt khinh thường của người ngoài, điều này hắn vẫn luôn ghi nhớ ở trong lòng.

“Tào trang chủ, ta chỉ là muốn giải thích một chút, phần lễ vật này...”

“Đủ!” Tào Hùng không kiên nhẫn gầm lên “Cho người mặt mũi mà người không biết xấu hổ, thì đừng trách ta...”

“Chậm đã!” một vị nam nhân trung niên đột nhiên khom người nhặt một phong thư rơi ra từ gói lễ vật ở dưới đất lên “Tào huynh, ta nghĩ người tốt nhất nên nhìn xem cái này trước!!!”

Bởi vì giọng điệu của hắn có cái gì không đúng lắm, Tào Hùng đành phải dè xuống tính tình liếc mắt qua nhìn một cái...

“Ông trời ơi!!!”Hắn mãnh liệt hít vào một ngụm khí, chợt đoạt lấy bức thư đến nhìn kỹ tên người gửi, sắc mặt nhất thời trắng dã “Này... này, này... Đây là chuyện gì xảy ra?”

“Là Cung Bá phụ nhờ ta tặng lễ vật đến!” Mộ Dung Vũ Đoạn rút cục cũng đã có cơ hội giải thích rõ ràng rồi.

“Cung... Bá phụ?” Tào Hùng lẩm bẩm nói, trên trán bắt đầu đổ mồ hôi lạnh “Không...không biết Mộ Dung công tử cùng Cung cục chủ là quan hệ gì?”

“À, xem như là quan hệ gián tiếp đi. Đây là ...” Mộ Dung Vũ Đoạn nhìn sang Mặc Nghiễn Tâm “Thê tử ta, thật xin lỗi, nàng không thích nói chuyện. Đại ca của thê tử ta là con rể của Cung bá phụ, trước đó ta cùng với đại ca đi thăm Cung Bá phụ, người...”

Tiếp theo Mộ Dung Vũ Đoạn còn nói những gì, Tào Hùng đã sớm hoàn toàn không còn nghe thấy, bởi vì trong óc hắn hiện chỉ là một mảng rối loạn.

Thỉnh chờ một chút, con rể của Cung Mạnh Hiền là...

Tiểu Tu La!

Tiểu Tu La là đại ca của hắn?

Nói cách khác, Thê tử của Mộ Dung Vũ Đoạn là muội muội của Tiểu Tu La... Không thích nói chuyện...

Ách Tu La? Hơn một tháng trước đơn thân độc mã tiêu diệt Thiên Nhận Đường – Ách Tu La?

Oanh một cái, tâm trí của Tào Hùng nổ lớn chuyển mình, óc văng tung tóe xung quanh, dưới chân không tự chủ được thối lui vài bước... Nếu không phải phía sau có người ngăn trở hắn, không biết hắn còn lui tới nơi nào, sau đó, sắc mặt hoàn toàn chuyển xanh, trên trán mồ hôi lạnh tuôn ra như tắm.

Thê tử của Mộ Dung Vũ Đoạn đúng là Ách Tu La?

Trời ạ, hắn như vậy lại không biết sống chết, gặp phải Ách Tu La, dám can đảm đối với phu quân của Ách Tu La ác liệt như vậy, kế tiếp bị Ách Tu La tiêu diệt đúng là Tào gia!!!

Tào Hùng đời này chưa từng bối rối đến như vậy, bối rối đến trong óc cũng trống rỗng, trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể nghĩ ra được tiếp theo nên ứng xử như thế nào cho tốt, sau lại thấy Mộ Dung Vũ Đoạn đem lễ vật dưới đất nhặt lên đặt xuống bàn, sau đó quay người bước đi, hắn sợ tới mức thiếu chút nữa quỵ xuống dập đầu.

“Chờ... Chờ chút.... Mộ Dung công tử, xin dừng bước!!!”

Mộ Dung Vũ Đoạn kinh ngạc quay đầu “Tào trang chủ có điều gì phân phó?”

Phân phó?

Không không không, ai dám phân phó hắn!

“Mộ... Mộ Dung công tử!” Tào Hùng cố gắng hé ra một gương mặt tươi cười mà nhìn như muốn khóc, lắp bắp nói “Đường xa đưa... Tặng lễ đến, thật sự là ... vất vả, dám mời nhập... Ngồi vào vị trí cao nhất dùng thọ yến...”

“Đa tạ hảo ý của Tào trang chủ, bất quá Vũ Đoạn trước có công chuyện quan trọng cần làm, xin cáo từ!!!” Mộ Dung Vũ Đoạn ôm quyền cáo từ, lại xoay người muốn rời đi, ý của hắn là không muốn làm cho đối phương phải khó xử, nhưng Tào Hùng lại nghĩ rằng hắn giận dữ, sợ hãi đến một thân toàn mồ hôi lạnh, thiếu chút nữa ngay cả nước tiểu cũng nghẹn đi ra luôn, hắn cũng không muốn trở thành tội nhân mang tội lớn khiến Tào gia bị diệt môn nha!!!

“Không, không!” Dưới tình thế cấp bách, hắn một phen hướng tới cánh tay của Mộ Dung Vũ Đoạn muốn kéo lại, chỉ sợ Mộ Dung Vũ Đoạn cứ như vậy mà đi thì hôm nay Tào gia chuẩn bị tiệc thọ yến ngày mai phải chuẩn bị tang yến rồi!!!

“Mộ Dung công tử, thỉnh không cần...”

Bất quá, tay hắn vừa mới chạm vào ống tay áo của Mộ Dung Vũ Đoạn, thì đã liên tục không ngừng lui về phía sau, hơn nữa so với vừa rồi lại càng kinh hãi rút lui không ngừng, thậm chí cả người chung quanh cũng lui lui lui theo... rời xa khỏi hắn, biểu tình của từng người trong số họ không chỉ là hoảng hốt bình thường, mà trên mặt cũng đều lộ ra một dấu chấm hỏi to tướng!!!

Có nên chạy trốn chết hay không???

Mộ Dung Vũ Đoạn đầu tiên cảm thấy nghi hoặc, bọn họ làm sao vậy? Vì cái gì mà toàn bộ đều mang một dáng vẻ giống như vừa mới ăn một ngụm thịt phượng hoàng nhưng nuốt vô bụng xong mới phát hiện thứ mình vừa ăn lại chính là thịt chuột???

Không phải là thực sự đã ăn phải thịt chuột chứ?

Sau đó, hắn phát hiện ra ánh mắt của mọi người đều kinh hãi nhìn về phía bên cạnh hắn, lúc này hắn mới hiểu ra rốt cục là cái gì đã dọa bọn họ đến như vậy!!!

Chỉ thấy gương mặt của Mặc Nghiễn Tâm vốn thanh tú thoát tục với má lúm đồng tiền yêu kiều không biết từ khi nào lại hiện lên vẻ lãnh khốc khiến người ta không rét mà run, mắt đẹp trong suốt lóe ra hung quang, lộ ra sát khí, tay phải cầm một đoản kiếm tinh xảo lợi hại tỏa ra hàn khí rét lạnh thấu xương ẩn hiện ở trong tay áo, giống như vô tình thông báo một lời tiên đoán chết chóc sẽ xảy ra. Tiên nữ lạc xuống hồng trần lại đột nhiên hóa thân thành la sát đoạt mệnh!!! Cho dù có người từng hoài nghi một cô nương tinh tế nhu nhược như vậy có đúng hay không là nữ sát tinh đã tiêu diệt Thiên Nhận Đường, tuy nhiên hiện tại cũng đã không còn có chút nghi vấn nào nữa!!!

Khó trách mọi người lại sợ tới mức thậm chí nghĩ nên chạy trốn chết!!!

Bất quá, Mộ Dung Vũ Đoạn không bị nàng dọa sợ, hắn chính là cảm thấy thực kinh dị, tiểu thê tử đáng yêu cần lao ôn nhu sẵn sóc của hắn thực sự lại có một mặt “Hung hãn” như vậy!

Thực là không thể tin được!!!

“Nghiễn Tâm, không thể vô lễ như vậy!!!” hắn cúi đầu nói “Nơi này là thọ yến, sao có thể rút đao kiếm ra đùa giỡn như vậy! Mau, thu hồi đoản kiếm của nàng, cùng người ta nói lời xin lỗi, được không?”

Sau đó, chuyện làm người ta chấn kinh sợ hãi đã xảy ra.

Trong nháy mắt, đoản kiếm biến mất, Mặc Nghiễn Tâm thu lại hàn ý trong mắt, hai tay đặt lên thắt lưng, tựa như tiểu nữ tử bình thường đối với mọi người thì lễ một chút.

Khách!khách!khách! khách!

Một vài người giật mình té xuống đất, những người còn lại thì mặt mày sững sốt há hốc miệng, cảm rớt xuống tới đất, sững sờ ngây ngốc không thể tin được! Ách Tu La thể mà lại bắt chước người ta phúc thân? Khó có thể tin, điều đó không có khả năng là sự thật. Không phải ánh mắt bọn hắn có vấn đề, mà chính là đầu óc của Ách Tu La có vấn đề!!!

“Các vị xin thất lễ, thê tử ta có hơi xúc động, xin các vị thông cảm cho!” Mộ Dung Vũ Đoạn ôm quyền cúi chào mọi người, sau lại đối với Tào Hùng ôm quyền : “Tào trang chủ, đa tạ ý tốt của người, nhưng Vũ Đoạn quả thực có công việc quan trọng cần làm, không thể không cáo từ!!!”

Dứt lời, hần dất tay của thê tử xoay người rời đi. Sau đó, mọi người còn nghe được hần “Trách cứ” thê tử của mình.

“Nghiễn Tâm, sau này không thể lại xúc động như vậy, nàng biết không?”

Sau lại thấy thê tử của hần dụ ngoạn gật đầu, vì thế...

Khách!khách!khách!!!!

Lại có vài người ngã ngồi trên đất rồi!!!

Quá thần kỳ!!!

Không hiểu được hần là mượn lá gan của Ngọc Hoàng đại đế hay là Diêm La vương, dám nói lời “Trách cứ” thê tử của hần. Lợi hại hơn là, hần chẳng những không bị “tiêu diệt”, thê tử của hần lại còn ôn thuận như thể phục tùng “giáo huấn” của hần, ngay cả cổ họng cũng “không dám” phát ra một tiếng, đây là thành tựu vĩ đại đến thế nào a!!!

Quả thực hần chính là thần!!!

“Nghiễn Tâm, nàng... ở trên giang hồ thực có danh tiếng sao?”

“...”

“Không phải nàng? Vậy là ai?”

“...”

“Là nhạc phụ, nhạc mẫu cùng mấy vị anh em vợ?”

“...”

“Thì ra là thế, khó trách...”

Khó trách hần nghĩ muốn mau chóng chạy đến Kim Lăng đón con trai cùng muội muội và hai biểu đệ về nhà, lại như thế nào cũng đi không được nhanh, đi hơn nửa tháng rồi thế nhưng chỉ vừa mới tới Long Đàm trấn.

Hiện tượng quái dị bắt đầu từ ngày hôm sau khi họ rời khỏi Tào gia, chợt đột nhiên, nhân vật giang hồ trên đường nhiều lên, sau đó các nhân vật giang hồ này tất cả đều nhận ra hần, hơn nữa bọn họ đều nóng lòng đối với hần rất tốt, không phải là mở tiệc mời hần dự thì lại là mời hần về nhà làm khách.

Tuy rằng hần cực lực từ chối khéo, nhưng mắt thấy bọn họ không biết vì sao lại lộ ra vẻ mặc e ngại sợ hãi, một bộ dáng thực sự đáng thương, rất khiến cho người khác đồng tình, làm cho người ta cảm thấy nếu cự tuyệt bọn họ là phạm vào tội ác ngập trời không thể tha được, bất đắc dĩ hần đành phải cố mà mang thê tử tiến đến dự tiệc, tiến đến trong nhà người ta làm khách. Kết quả, trên đường đi phải ghé đông ghé tây khiến cho khi bọn hần đến được Long Đàm trấn thì đã qua hơn nửa tháng rồi. Trấn Long Đàm này nói lớn thì không quá lớn, nhưng cũng không quá nhỏ. Khách sạn cũng có ít nhất là sáu bảy căn. Bất quá, Mộ Dung Vũ Đoạn cố ý chọn một khách sạn yên lặng nhỏ nhắn để nghỉ qua đêm, chỉ hy vọng là đừng chân ở đây sẽ không dễ dàng lại bị mời đến!

May mắn thay, được một đêm yên giấc, không có bất kỳ một kẻ nào đến gõ cửa mời bọn họ đi dự tiệc, đi làm khách!!!

“Tốt lắm!”

Mộ Dung Vũ Đoạn đem gương đồng tới đặt vào tay của Mặc Nghiễn Tâm, sau lại lui ra từng bước, nhìn nàng im lặng ngắm nhìn mình trong gương, sau đó hai gò má chợt ửng đỏ, trong lòng hần không khỏi dâng lên một cảm giác ôn nhu thỏa mãn.

Bắt đầu từ khi xuất phát ở Tô Châu, bọn họ đi trên đường, có khi nghỉ tại khách sạn, có khi lại ăn ngủ ở vùng hoang vu, nhưng mặc kệ là ở nơi nào, sáng sớm tỉnh lại hẳn luôn chải đầu vấn tóc cho nàng, điểm này cũng chưa từng thay đổi qua, tin tưởng về sau cũng sẽ không thay đổi.

“Thu thập hành lý một chút là chúng ta có thể khởi hành!”

Hắn nói xong, tiếp tục nhìn nàng lặng yên thu dọn gương đồng, yên lặng thu dọn hành lý, lại yên lặng nhìn về phía hắn, cảm giác kinh diễm đã sớm quen thuộc kia lại hiện lên trong lòng hắn.

Nàng thực sự rất đẹp, rất thanh tao, rất thoát tục, tựa như tiên nữ không dính chút bụi trần!!!

Ngẫu nhiên hắn cũng sẽ không nhịn được buồn bực một chút, nam nhân trong thiên hạ này đều tùy ý nàng có thể lựa chọn, nàng đến tốt cùng là vì lý do gì lại nguyện ý gả cho một nam nhân bình thường như hắn đây? Tuy rằng hắn cũng không quá để ý đến bề ngoài, nhưng hắn dù sao cũng rất bình thường, đó là sự thật. Bất quá hắn sẽ không để loại nghi vấn này ảnh hưởng đến chính mình, mặc kệ nàng có xinh đẹp bao nhiêu, bất luận hắn có bình thường bao nhiêu, chung quy cũng chỉ là vẻ bề ngoài, một ngày nào đó vẻ bề ngoài cũng sẽ thay đổi, đẹp hay xấu thì cũng như vậy mà thôi!

Mà nàng là thê tử của hắn, hắn là phu quân của nàng, điều này sẽ vĩnh viễn không bao giờ thay đổi!!!

“Thu dọn xong rồi sao?”

Nàng gật đầu.

“Tốt, chúng ta đi thôi! Rời khỏi khách sạn tìm một quán cơm nhỏ dùng thức ăn sáng rồi chúng ta tiếp tục lên đường!”

Nói là nói như vậy, bất quá Mộ Dung Vũ Đoàn chỉ mới mở cửa phòng ra, thì đã biết kế hoạch của hắn lại phải thay đổi mất rồi.

“Mộ Dung công tử, chủ nhân của nhà ta cho mời công tử cùng phu nhân đến phủ một chút!!!”

Ngoài cửa, một vị quần gia trung niên cung kính thi lễ với họ, thấy bộ dạng của hắn là biết hắn đã chờ rất lâu, nói không chừng là cả đêm qua hắn đều chờ ở đây, Mộ Dung Vũ Đoàn không khỏi thâm than, trong lòng biết đến tám chín phần là việc gì.

“Xin hỏi chủ nhân của ông là ai?”

“Cửu Dương Song Dao Tiền Khóa Sơn”

Quả nhiên, lại là một người năm đó đã cự tuyệt lời nhờ vả viện trợ của ông nội, cũng là một trong những “bằng hữu thâm giao” đối với ông nội xem như không nhìn thấy. Trên đường đi, hắn không biết được gặp phải bao nhiêu người rồi, từng người từng người một giống như đã quên mất chuyện cũ của năm đó, liệu mình đối với hắn cực kỳ hữu hảo, bầu vịu vào giao tình cũ đó, khiến cho hắn không biết nên khóc hay nên cười nữa! Hắn dự định là thuận theo nguyện vọng của bọn họ, nếu bọn họ không muốn có bất kỳ giao tình nào với Mộ Dung gia, thì hắn cũng sẽ giả như không biết bọn họ, để tránh cho bọn họ khó xử, nhưng là bọn họ lại tự tìm đến cửa, hắn nên làm thế nào cho phải đây?

Cũng không thể một cước đá đi mất?

“Này... Xin nhờ quần gia chuyển lời cho chủ nhân của ông” Lại giống như hơn nửa tháng qua, hắn thử uyển chuyển cự tuyệt, nếu không hẳn thực sự không biết đời này hắn còn có thể được nhìn nhận lại con trai của mình hay không “Tại hạ hiện nay có chuyện quan trọng cần làm, không thể đến được, ngày khác ta sẽ...”

Ai ngờ hắn còn chưa nói dứt câu, quần gia trung niên kia lại bùm một cái quỳ xuống, khiến Mộ Dung Vũ Đoàn nhất thời há hốc mồm

“Thỉnh cầu công tử...”

“Này, này, này người đứng lên trước đã!”

“Không, xin công tử đáp ứng ta trước...”

“Nhưng mà...”

Lại một lần nữa, Mộ Dung Vũ Đoạn mới nói được hai chữ, quần gia kia đã bắt đầu dập đầu xuống đất.

Mộ Dung Vũ Đoạn lại trợn mắt há hốc miệng, có điểm hoài nghi hai mắt của mình, liếc mắt nhìn xem thế tử, thì thấy nàng vẫn mang vẻ mặt hồ hững, giống như căn bản là không nhìn thấy bất cứ điều gì khác thường, hơn phân nửa là nàng lại bắt đầu nằm mộng rồi, hẳn lại quay đầu, nhìn quần gia kia còn đang dập đầu, hẳn lại âm thầm rên rỉ không thôi. Yêu mến khách đến tình huống này, không khỏi quá đáng chứ!!!

7. Chương 7

Trước khi rơi vào cảnh nghèo túng, Lưu Ly Các lớn nhất cả nước, là Lưu Ly phường nổi danh nhất cũng thuộc về Mộ Dung gia, cung đình hoàng gia, hoàng lăng cùng các quan lại sử dụng đồ vật Lưu Ly, có đến tám chín phần là xuất phát từ Lưu Ly Các, như vậy có thể đoán năm đó Mộ Dung Gia giàu có đến cỡ nào. Hơn nữa cũng giống như Chu gia, bởi vì liên quan đến công việc, lúc đó Mộ Dung gia cùng quan lại cũng có quan hệ rất thân thiết, chỉ là chủ nhân của Mộ Dung gia cũng không hề nghĩ đến việc lợi dụng mối quan hệ này thôi.

Về sau, Mộ Dung gia vì việc của Mặc gia mà công việc dần dần xuống dốc, hơn mười tòa Lưu Ly Các đều bị người ta âm thầm hủy hoại, cho dù đã sửa chữa mấy lần, nhưng vẫn lại bị phá hư như cũ, cho đến khi hoàn toàn không thể tiếp tục kinh doanh được nữa, cuộc sống không chống đỡ nổi nữa, đành phải bán hết mọi thứ lấy tiền mặt đưa cả gia đình đến Tô Châu sinh sống.

Trừ bỏ trang viên Nam Giao cũ kỹ, ở Kim Lăng, Mộ Dung gia không còn gì cả. Tuy rằng nhỏ lại cũ nát, cũng giống như hoang phế, nhưng con cháu Mộ Dung gia không ai dám bán đi lấy tiền bạc để tiêu xài, bởi vì đó là sản nghiệp của tổ tiên để lại. Nhưng như thế lại là may mắn, bằng không khi Mộ Dung Vấn Thiên dặn dò Mộ Dung Tuyết mang theo đứa nhỏ chạy nạn thì thật sự là không biết nên kêu Mộ Dung Tuyết trốn đi nơi nào mới tốt. Khi Mộ Dung Vũ Đoạn đến Kim Lăng, nhìn thấy không chỉ có Mộ Dung Tuyết cùng hai huynh đệ Đỗ Khiếu Phong, mà còn có...

“Cha, nương, hai người sao lại cũng đến đây?” Mộ Dung Vũ Đoạn kinh ngạc hỏi.

“Ta còn muốn hỏi con đấy!” Mộ Dung Vấn Thiên tức giận nói “Chúng ta xuất môn sau các con nửa tháng, lại đến đây sớm hơn các con nửa tháng, các con rốt cục là du sơn ngoạn thủy ở nơi nào đấy?”

“Chuyện này...” Mộ Dung Vũ Đoạn cười khổ “Nói ra thì dài dòng...”

Vì thế, những sự việc xảy ra từ lúc vì Cung Mạnh Hiền đưa lễ vật đến Tào gia trang, cho tới lúc đi đến đất Kim Lăng này, một con đường “nhấp nhô” đủ sự việc xảy ra, Mộ Dung Vũ Đoạn đều kể lại toàn bộ rất tường tận.

“Nói thực ra, con vẫn cảm thấy cực kỳ hoang mang! Mặc dù Nhạc phụ cùng Nhạc mẫu hai người trên giang hồ quả thực có vài phần uy danh, nhưng mà Tần gia, Triệu gia bọn họ ân cần như vậy, đối với con cực kỳ tốt cực kỳ khách sáo như vậy, thay vì nói là muốn chuộc lỗi, không bằng nói là...” Hắn chần chờ một chút “Bọn họ sợ hãi...”

“Sợ hãi?” Mộ Dung Vấn Thiên nhíu mày suy nghĩ.

“Đúng vậy, là sợ hãi” Mộ Dung Vũ Đoạn chậm rãi nói “Giống như là nếu như con không nhận lấy chiêu đãi của bọn họ, bọn họ sẽ phải rước lấy họa diệt môn vậy!!!”

“Phải không?” Mộ Dung Vấn Thiên không nhịn được liếc về phía Độc Cô Tiểu Ngu đang cười dài đứng ở một bên. Bọn họ đến tốt cùng là ai trên giang hồ đây? Nhưng, dù Độc Cô Tiểu Ngu nói, ông cũng không nhất định là biết, bởi vì Mộ Dung gia đã lui khỏi giang hồ nhiều năm, phụ thân nói với ông về chuyện giang hồ cũng không nhiều lắm, đều là nói về những bằng hữu chí giao của phụ thân, cùng với vài chuyện kể về các danh môn đại phái trên giang hồ mà thôi, những chuyện khác cũng rất ít nói đến.

“Như vậy còn cha thì sao? Sao cha cùng nương lại đi đến Kim Lăng này?” Mộ Dung Vũ Đoạn hỏi

“Ta?” Lại đổi sang Mộ Dung Vãn Thiên cười khở “Nói thật, ta cũng hồ đồ giống con thôi, hai vợ chồng các con xuất phát chưa đến mười ngày, một vị công tử tên Tư Đồ Nhạc liền tìm tới cửa...”

“Tư Đồ Nhạc?” Mộ Dung Vũ Đoạn suy nghĩ rồi nói “Đó có phải là người của Tư Đồ thế gia ở Phượng Dương phủ, là người lúc trước đã mua Lưu Ly Các, Lưu Ly Phường, cùng với các điền sản khác của Mộ Dung gia ta? Nhớ rõ lúc trước ông nội từng nhắc qua, lúc ấy bọn họ ra giá rất thấp chèn ép chúng ta, nhưng lại cũng chẳng có người nào ra giá khác hơn, bắt buộc ông nội đành phải bán cho bọn họ!”

“Đúng, chính là bọn họ! Hơn nữa phụ thân của Tư Đồ Nhạc cũng chính là minh chủ vô lâm tiền nhiệm”.

Minh chủ vô lâm tiền nhiệm?

Không biết vì sao, hần lại cảm thấy trong đó hình như có ẩn chứa một liên hệ nào đó!

“Tư Đồ công tử kia tìm đến cha để làm gì vậy?” Mộ Dung Vũ Đoạn lại hỏi.

“Hần mua đem Lưu Ly Các, Lưu Ly Phường cùng các điền sản mà gia gia của hần mua lại của chúng ta toàn bộ trả lại cho Mộ Dung gia, coi như là bồi thường!”

“Sao?” Mộ Dung Vũ Đoạn chấn động “Vì sao?”

“Hần nói...” Mộ Dung Vãn Thiên lại liếc mắt nhìn Độc Cô Tiểu Ngu một cái. “Lúc ấy gia gia của hần có thể xem như là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, việc mua bán kia thực sự là không quang minh chính đại, hần muốn sửa chữa lại sai lầm này!!!”

“À, tuy rằng ông nội cũng từng nói qua, Lưu Ly Các là tổ nghiệp của Mộ Dung gia, có cơ hội thì phải thu hồi lại. Nhưng mà...” Mộ Dung Vũ Đoạn nổi lên ánh mắt không đồng ý “Dù là giá cả như thế nào, lúc trước dù sao cũng là do ông nội đồng ý tự nguyện bán cho bọn họ, bọn họ cũng đã trả tiền rồi, hiện tại chúng ta làm sao có thể không làm mà hưởng, nhận lấy thứ bọn họ trả lại đây?”

“Ta cũng nói với họ như vậy” Mộ Dung Vãn Thiên khen ngợi gật đầu “Vì thế Tư Đồ công tử đã nói muốn bán lại giá gốc cho chúng ta. Nhưng ngay cả như vậy, chúng ta cũng không có nhiều tiền như vậy, nhưng hần vẫn cứ kiên trì muốn trả lại cho chúng ta, cứ đến làm phiền ta, ta đành phải tới tìm con để thương lượng một chút...”

“Không cần thương lượng!” Độc Cô Tiểu Ngu vẫn luôn cười dài rồi cục cũng lên tiếng nói “Mua lại ngay lập tức đi!”

Hai cha con Mộ Dung Vũ Đoạn liếc mắt nhìn nhau một cái, hần nói chuyện thực là đơn giản mà!!!

“Nhưng...”

“Về phần tiền bạc, rất đơn giản...” Độc Cô Tiểu Ngu xoay mở cây quạt ra, tiêu sái quạt hai ba cái “Ta cho các người mượn trước, các người cứ đưa đồ cưới của Nghiễn Tâm cho ta giữ, sau khi công việc làm ăn đi vào ổn định, các người lấy tiền lời đến để chuộc lại là được rồi!!!”

Đồ cưới của Mặc Nghiễn Tâm???

Hai cha con của Mộ Dung Vũ Đoạn lại liếc mắt nhìn nhau một cái, rồi lại rất ăn ý đồng thời quay đầu nhìn về phía Mặc Nghiễn Tâm, sau đó lại quay mắt nhìn về phía đối phương một chút, rồi lại không hẹn mà cùng lắc đầu!!!

Quả nhiên là cha con, thực sự rất ăn ý!!!

Độc Cô Tiểu Ngu cười thâm. “Vì sao lại không được?”

“Đó là đồ của Nghiễn Tâm, chúng ta làm sao lại có thể...” Chợt im lặng, Mộ Dung Vũ Đoạn hạ mắt xuống nhìn, một bàn tay nhỏ nhẹ đặt ở trên khuỷu tay của hần, tầm mắt hần lại giơ lên cao nhìn vào mắt của Mặc Nghiễn Tâm, sau đó hần lắc đầu “Không, ta không phải có ý đó... đương nhiên phải... ta biết, nhưng... cái đó không giống nhau, đó là... này, này... không, tự nhiên là không cần... có thể nào lại như thế...”

Do dự một lát, hần than nhẹ “Được rồi!”

Khi bọn họ đang “nói chuyện” cùng nhau, đầu tiên là Mộ Dung Vấn Thiên tò mò chăm chăm nhìn xem bọn họ, sau đó Độc Cô Tiểu Ngu cũng tò mò lại xem bọn họ đến tột cùng là làm như thế nào để “nói chuyện” với nhau. Tiếp theo, nguyên là đang ở bên kia chơi đùa với Thiệu nhi là Đỗ Cẩm Nương, Mộ Dung Tuyết và huynh đệ Đỗ Khiếu Phong cũng tò mò quay đầu nhìn xem. Bọn họ thực sự là “nói chuyện” với nhau nha! Càng xem càng tò mò, sau lại nghe thấy những lời khó hiểu của Mộ Dung Vũ Đoạn, tục ngữ nói rất đúng, lòng hiếu kỳ hại chết người, mắt thấy hai người kia thật vất vả rốt cục cũng “Nói chuyện” xong, nếu không đến hỏi cho rõ ràng, bọn họ nhất định sẽ vì hiếu kỳ mà chết mất!!!

“Các người rốt cục là đã nói những gì?” Độc Cô Tiểu Ngu khẩn cấp hỏi.

Mộ Dung Vũ Đoạn đầu tiên là dùng ánh mắt bất đắc dĩ nhìn Mặc Nghiễn Tâm một chút, sau lại trả lời hần.

“Nàng hỏi vì sao không thể dùng đồ cưới của nàng, có phải xem nàng là người ngoài không...”

“À, cho nên người mới nói người không hề có ý kia phải không?”

“Sau đó nàng lại hỏi nàng có phải là người của Mộ Dung gia không?”

“Vô nghĩa, đương nhiên là phải, nàng đã gả cho người!!!”

“Nếu nàng đã gả cho ta, thì sẽ không phân biệt lẫn nhau...”

“Chuyện này là đương nhiên, người nào cũng biết thôi!”

“Như vậy đồ cưới của nàng cũng chẳng khác nào là đồ cưới của ta...”

“Chuyện này... mỗi người có một cách nhìn khác nhau chứ?”

“Làm sao lại khác nhau?”

“À, loại vấn đề này thực sự là không biết trả lời làm sao cho tốt... à, à, cho nên người mới có thể nửa ngày không nói ra được về sau sao?”

“Chẳng lẽ nàng ở Mộ Dung gia, mặc của Mộ Dung gia, ăn của Mộ Dung gia cũng phải trả tiền cho ta sao...”

“Thực là buồn cười, đương nhiên là không cần!”

“Nếu là huynh đệ trong nhà cũng muốn tính toán sổ sách cho minh bạch, thì phu thê cũng phải như vậy...”

“Vậy thì là vợ chồng cái gì?”

“Một khi đã như vậy, vì sao ta không thể sử dụng đồ cưới của nàng?”

“Đúng, vì cái gì?”

Một trận im lặng, mọi người ta xem người người xem ta, cuối cùng nhìn về phía Mặc Nghiễn Tâm, người đó lại hạ mắt mơ màng, tám phần là lại chìm vào cơn mộng nữa rồi.

Độc Cô Tiểu Ngu đột nhiên bật cười.

“Nói” rất hay!

Thật không nghĩ tới muội muội ba năm mới nói một câu, một khi bắt đầu “nói” thì lại sắc bén như vậy, thật không hổ là một trong Thất tu la, kỹ năng “Nói” cũng là đứng đầu!

Tuy nhiên, lợi hại nhất vẫn là muội phu của hần!

“Ta nói, muội phu!”

“Đại ca?”

“Người quả nhiên là con côn trùng trong bụng tiểu Tâm nha!”. Mọi người ầm ầm cười to, ngay cả tiểu oa nhi cũng theo mọi người cười khanh khách chảy cả nước miếng, Mộ Dung Vũ Đoạn đỏ khốc đỏ cười, có lẽ bị tiếng cười làm cho “tỉnh”, Mặc Nghiễn Tâm cũng ngược mắt nhìn mọi người một vòng, lại lập tức hạ mắt xuống, tiếp tục khoái lạc nằm mộng của nàng.

“Tốt, chuyện này quyết định như vậy đi, nhưng mà...” Độc Cô Tiểu Ngu tiếp tục phe phẩy cây quạt “Ta có một điều kiện nho nhỏ này...”

“Điều kiện gì?”

“Tiền mà chi thứ hai của Mộ Dung gia dùng để chuộc lại tổ nghiệp là mượn từ đồ cưới của tiểu Tâm, cùng với chi thứ nhất không có chút quan hệ, cho nên không cần biết người bên nhà kia nói như thế nào, các người đều không thể chia cho bọn họ, tương lai nếu bắt đắc dĩ cần phải bán đi, cũng chỉ có thể bán cho nhà mẹ đẻ của Nghiễn Tâm, cũng chính là ta, có đồng ý không?”

Mộ Dung Vũ Đoạn cùng với phụ thân liếc mắt nhìn nhau, không hện mà cùng gật đầu.

“Đồng ý!” Bọn họ đều hiểu được sở dĩ Độc Cô Tiểu Ngu đưa ra điều kiện này là có dụng ý.

Mẫu tử của Mộ Dung phu nhân đều là loại người tiểu nhân, không thể không đề phòng.

Nếu chưa từng có chuyện gì xảy ra, bọn họ cũng sẽ không so đo nhiều như vậy, đã là anh em họ trong nhà, họ cũng không phân ra nhà này hay nhà kia, nhưng kể từ ngày Mộ Dung Nguyệt Phong không chút do dự hạ độc thủ đối với Mộ Dung Vũ Đoạn, trái tim của cha con Mộ Dung Vũ Đoạn đều trở nên băng giá, cũng triệt để hoàn toàn cảm nhận được câu nói: Không nên có tâm hại người, nhưng phải có tâm phòng bị người khác!!!

Tư Đồ Nhạc quả nhiên là cực kỳ vội vã muốn đem gia sản của Mộ Dung gia được gia gia của hắn mua, bán trả lại cho Mộ Dung gia, ở trong ba ngày ngắn ngủi thì đã hoàn thành giao dịch. Giá lúc trước bán đi cũng là giá chuộc về lúc này, không nhiều hơn một phân, cũng không ít đi một hào. Sau đó, cha con Mộ Dung Vũ Đoạn bắt đầu vội vàng xử lý sản nghiệp khổng lồ này. Phiên toái là mặc dù năm đó lúc Lưu Ly các và Lưu Ly phường chưa bán đi, Mộ Dung Vãn Thiên có cùng với phụ thân làm việc vài năm, nhưng Mộ Dung Vũ Đoạn lại không biết gì cả, hắn chỉ biết làm thế nào để bắt cá lột tôm thôi.

May mắn là có Độc Cô Tiểu Ngu, Quân Lan Chu cùng hai huynh đệ của Đỗ Khiếu Phong hỗ trợ, tuy rằng bọn họ cũng không hiểu nhưng ít nhất bọn họ là người một nhà có thể tin nhiệm, mọi người vừa mò mẫm, vừa học tập, cuối cùng ở trước ngày mùng tám tháng chạp, tất cả đều đã vào quỹ đạo! Vì thế, Độc Cô Tiểu Ngu cùng Quân Lan Chu liền nhanh chóng trở về Tân Thù ăn mừng năm mới.

“Dem Thiệu nhi đưa cho mẹ!”

Sau bữa ăn tối, người một nhà nói chuyện phiếm một lát, tất cả đều tự động trở về phòng, đứa nhỏ trong lòng Mặc Nghiễn Tâm lại được Đỗ Cẩm Nương ôm đi.

“Nương như vậy không được! Nếu nửa đêm thằng bé tỉnh dậy khóc ...”

“Thằng bé đã lớn như vậy rồi, nửa đêm rất ít khi tỉnh dậy khóc náo loạn. Huống chi...” Đỗ Cẩm Nương yêu thương hôn nhẹ lên hai má hồng non nớt của đứa cháu yêu. “Nếu nửa đêm nó có tỉnh dậy, ta tình nguyện nó khóc nháo chúng ta, không nên quấy rầy đến các con, để khỏi gây trở ngại cơ hội ôm đứa cháu thứ hai của ta!” Không nghĩ tới mẫu thân sẽ nói ra những lời nói rõ ràng như vậy, Mộ Dung Tuyết cùng với hai anh em Đỗ Khiếu Phong lại còn cười to, khiến cho Mộ Dung Vũ Đoạn không khỏi xấu hổ đỏ mặt.

“Nương!!!”

“Được rồi, quyết định như vậy đi! Sau này Thiệu nhi sẽ ngủ chung với chúng ta! Được rồi, các con đi nghỉ ngơi đi!”

Đỗ Cẩm Nương vừa nói dứt lời liền cùng Mộ Dung Vãn Thiên đi trở về phòng nghỉ, Mộ Dung Vũ Đoạn bắt đắc dĩ đành phải cùng thê tử trở về phòng.

“Nghiễn Tâm?”

Mặc Nghiễn Tâm đem chung trà đặt trên bàn sách, sau đó đưa mắt nhìn hắn.

“Ta đang nghĩ...” Mộ Dung Vũ Đoạn đặt tay lên sách vở, không mở ra, trầm ngâm “Đại ca trước khi đi từng nhắc nhở ta và cha, chúng ta nên thuê vài nô bộc, tỳ nữ đến hỗ trợ. Khi đó ta và cha cũng chưa suy nghĩ tới, bởi vì...”

Mặc Nghiễn Tâm im lặng nhìn hấn.

“Ừ, bị nàng đoán đúng rồi!” Mộ Dung Vũ Đoạn có điểm ngại ngùng nói “Chúng ta có thói quen tự làm tất cả mọi việc, nên cảm thấy không cần thiết phải lãng phí tiền thuê nô bộc, cho nên...” Mặc Nghiễn Tâm lắc đầu.

“Đúng vậy, tình huống hiện nay so với trước kia không giống nhau!” Mộ Dung Vũ Đoạn đồng cảm gật đầu. “Một tòa nhà lớn như vậy, chỉ dựa vào vài người chúng ta căn bản là không thể chăm sóc cho chu toàn...” Ngoài Lưu Ly các cùng Lưu Ly phường ra, Mộ Dung gia cũng đồng thời mua lại một số điền sản trước đây, trong đó có Mộ Dung Phủ ở cạnh sông Tần Hoài cực kỳ rộng lớn, ba mặt trong phủ có núi giả, hồ nước, còn có dòng suối chảy qua, có rừng trúc, trang trí cực kỳ thanh lịch, nhưng mà lại có rất nhiều hành lang gấp khúc, người không quen thường chỉ cần đi qua hai hành lang liền bị lạc đường.

Cái này cũng có thể coi như một biện pháp tốt phòng trộm cướp, trộm cướp leo tường vào, vẫn chưa tìm được bảo vật thì đã phải bắt đầu kêu cứu rồi.

Nhưng dù vậy, để chăm sóc tất cả cũng rất là hao tốn công sức, vài người trong nhà căn bản là không thể làm xuể, thế nào cũng phải thuê vài nô bộc cùng tỳ nữ đến hỗ trợ.

“Trước mắt, chúng ta cũng chỉ có thể sửa sang lại chỗ ở của chúng ta, còn sân lầu cùng vườn tược các nơi khác đều đang để hoang phế thực là không tốt!” Mộ Dung Vũ Đoạn suy nghĩ sâu xa rồi tiếp tục nói: “Nếu mà có bọn đạo chích lẫn trốn vào, chúng ta sẽ không biết...”

Mặc Nghiễn Tâm khẽ quay đầu liếc mắt về phía các phòng ngoài.

Mộ Dung Vũ Đoạn hiểu ý gật đầu “Đúng vậy, còn có cha cùng mẹ, vất vả hơn nửa đời người, bọn họ cũng nên được hưởng phúc! Nàng cũng vậy, trong hai năm nay, thật sự là đã làm khổ nàng. Ở trong phạm vi năng lực của ta, ta cũng hy vọng có thể mang đến cho nàng một cuộc sống tốt hơn...” Mặc Nghiễn Tâm lại lắc đầu.

“Nàng đừng nói là nàng không cần!!!” Mộ Dung Vũ Đoạn vươn tay kéo nàng đến gần, để nàng giống như con mèo nhỏ nằm gọn ở trong lòng mình, trùi mền ôm nàng khẽ nói: “Bắt đầu từ ngày nàng gả vào Mộ Dung gia, nàng đã phải chịu khổ, ta thực cảm kích nàng! Ta cảm thấy mình thật may mắn mới có thể cưới được một thê tử tốt như vậy, nhưng mà ta cũng rất đau lòng! Ta áy náy rằng mình đã không thể cho nàng cuộc sống thoải mái hơn, hiện tại đã có cơ hội đó, nàng đừng nên lại để ta phải áy náy với nàng, được không?”

Mặc Nghiễn Tâm ngẩng nhìn hấn một chút, mắt đẹp hạ xuống, không có ý kiến.

“Cảm ơn nàng!” Mộ Dung Vũ Đoạn thấp giọng, khẽ hôn lên má tóc nàng, nhẹ nhàng nói: “Ngày mai ta sẽ nói chuyện cùng cha!!!”

Ở trong lòng hấn, Mặc Nghiễn Tâm mềm mại dịu dàng, đôi má lúm đồng tiền xinh đẹp tuy vẫn lạnh lùng không thay đổi nhưng lại tỏa ra một dáng vẻ nữ tính tinh khiết nhu nhược, một bộ dáng kiều mị, mê người lạ thường, nhất thời, khiến Mộ Dung Vũ Đoạn bị quyến rũ đến khó có thể ức chế được dục tình nam nhân của mình.

“Nghiễn Tâm?”

“Mặc Nghiễn Tâm ngược đôi mắt đẹp nhìn hấn.

“Thiệu nhi đang ở cùng nương, sẽ không quấy rầy chúng ta...”

Mặc Nghiễn Tâm chớp chớp mắt, không nói.

Vì thế Mộ Dung Vũ Đoạn đưa hai tay đem nàng ôm vào lồng ngực, đứng dậy bước nhanh về hướng giường ngủ...

Đêm đông trời lạnh như băng, trong phòng lại là triền miên ấm áp, xuân sắc vô cùng.

Lễ Nguyên Tiêu qua đi, Độc Cô Tiểu Ngu lại đi đến Kim Lăng Mộ Dung gia.

“Người là ai?”

“Chào mừng Độc Cô công tử, nô tỳ là Tinh Lan của Tinh Nghiên Hiên!”

“Là tỳ nữ mới tới à, thiếu gia của các người đâu?”

“Đang ở Tỉnh Nghiên Hiên”.

“Đó là ở đâu nhỉ?”

“Nô tỳ dẫn đường cho ngài!”

“Không cần, nói cho ta biết đi đến đó như thế nào là được rồi!”

“Mời Độc Cô công tử theo đường này đi qua hành lang gấp khúc, rồi qua cái đình kia quẹo trái, sau đó đi qua Tuyết Nguyệt lâu, rồi...” tỳ nữ còn nói thêm một lúc nữa “... Sau đó đi qua hành lang cuối cùng là tới!”

“... Hay là người dẫn ta đi thì tốt hơn!” Năm ngoái, hắc cùng gia đình Mộ Dung gia đều ở tại tòa nhà đằng trước, năm sau đến thăm, cả tòa nhà đều được sửa sang lại rất tốt, mọi người đều có khu nhà riêng, hắc không biết phải chạy đi đâu tìm người, hiện tại nhìn thấy thì tòa nhà này giống như còn lớn hơn thành Kim Lăng!!!

“A, muội phu đang luyện võ à?”

Tại Tỉnh Nghiên Hiên, Mộ Dung Vũ Đoạn một thân trang phục nhẹ nhàng, đang lặp lại luyện tập một bộ chiêu thức võ học phiền phức, còn Mặc Nghiễn Tâm thì đứng một bên “hướng dẫn”.

Không biết là nàng làm như thế nào “hướng dẫn” Muội phu đây!

Độc Cô Tiểu Ngu thật sự muốn hỏi Mặc Nghiễn Tâm một chút về vấn đề này, nhưng... Quên đi! Dù sao nàng có “nói” hắc cũng “Nghe” không hiểu, hỏi cũng như không.

“Đại ca, là Nghiễn Tâm thúc giục ta tập luyện nhiều hơn!”

“Vậy, người đã luyện tới đâu rồi?”

“Vẫn còn đang ở giữa...” Mộ Dung Vũ Đoạn khiêm tốn nói, chợt dừng lại, hạ mắt xuống, Mặc Nghiễn Tâm nhẹ nhàng đặt tay lên tay hắc, hai người nhìn nhau một lát, hắc then thùng khê ho khụ khụ mấy tiếng “A... Nghiễn Tâm nàng nói tư chất của ta có thể...” Hắc lại hạ mắt liếc nhìn Mặc Nghiễn Tâm một chút, nàng liền bóp chặt tay hắc một chút “À...cũng không tệ lắm... Ừm, tốt lắm... a, là tuyệt hảo...” Mau mau nói xong một chút, nếu không thì cánh tay hắc sẽ bị nhéo thành một khối xanh tím mất!!!

Độc Cô Tiểu Ngu nuốt chút nữa là cất tiếng cười to “Ta hỏi muội phụnè, Tiểu Tâm đang nói những gì, đến tốt cùng người làm sao hiểu được?” Vẫn là nhin không được lên tiếng hỏi, tuy nhiên hắc hỏi Mộ Dung Vũ Đoạn, hắc là hắc có thể nghe hiểu được đáp án chứ!!!

“Này... này...” Mộ Dung Vũ Đoạn vẻ mặt khó xử nói “Ta cũng không biết phải giải thích như thế nào, chỉ là...chỉ là... Ta chỉ là biết vậy thôi...”

Nói được nửa ngày, thế nhưng lại ra một cái đáp án như gặp quỷ vậy, Độc Cô Tiểu Ngu không khỏi đảo cặp mắt đã trắng dã của mình.

“Nói chung là người có thể hiểu được, nhưng không thể diễn giải được, đúng không?”

Mộ Dung Vũ Đoạn khê gật đầu. “Chính là như vậy!”

Khá lắm, chính là như vậy!

Độc Cô Tiểu Ngu nở nụ cười, càng lúc càng cảm thấy muội muội cùng với muội phu thật đúng là một đôi tuyệt phối! “Tốt, vậy thì nói cho ta biết, người đã luyện tập đến đâu rồi? Không cần khiêm tốn, ta muốn nghe lời nói thật!”

Mộ Dung Vũ Đoạn hơi suy nghĩ một chút “Hiểu được thì tám phần, Thuần thực thì khoảng sáu phần!”

“Nhanh như vậy? Thời gian mới bao lâu...” Độc Cô Tiểu Ngu giật mình nhìn về hướng Mặc Nghiễn Tâm, nàng nhìn lại hắc, gật gật đầu. hắc lại kinh ngạc nói “Xem ra Tiểu Tâm nói tư chất của người tuyệt hảo, cũng không phải là tùy tiện mà nói ra đâu!”

Bề ngoài hắc bình thường, nhưng khả năng bên trong thì tuyệt đối không bình thường chút nào!!!

“Ta chỉ là người có thú vui đọc sách!” Mộ Dung Vũ Đoạn tự nhận mình bề ngoài bình thường, tư chất cũng tương đương bình thường, nhưng hần từ trước đến nay luôn luôn thích đọc sách, khi hần nghiên cứu bản sách kia thì rất tập trung, lại còn chuyên tâm gấp bội, nên tự nhiên là có thể hiểu được nhiều hơn, hần tin tưởng là như vậy!!!”

Chuyện này cùng với đọc sách thì có quan hệ gì??? Độc Cô Tiểu Ngu nghi hoặc trong lòng, tuy nhiên lại không có nói ra “Như vậy, cái mà người thiếu chính là kinh nghiệm!”

Mộ Dung Vũ Đoạn giật mình “Kinh nghiệm cái gì?”

“Kinh nghiệm về cách xử sự trong giang hồ” Độc Cô Tiểu Ngu thần bí mím môi cười “Cho nên, muội phụ à, ta có vài việc này người có thể giúp ta được không?”

“Đại ca, xin cứ dạy bảo!”

“Có vài việc phiền toái, muốn nhờ người giúp ta xử lý một chút...”

Lại một lần nữa, hai người lại cùng nhau cưỡi ngựa lên đường. Nhưng lần này, Mộ Dung Vũ Đoạn lại rất không yên lòng, rủi không cẩn thận, làm không tốt liền phải chạy thẳng đến Tây Thù đi báo kiến Nhạc Phụ, Nhạc Mẫu đại nhân.

“Ta đi một mình là được rồi, vì sao đại ca lại kiên trì muốn nàng đi cùng tachứ? Không cần thiếtđâu!”

Hạ mắt xuống, Mặc Nghiễn Tâm lại néo hần một cái, bốn mắt nhìn nhau một lát.

“Cái kia thì đương nhiên, nàng đi qua giang hồ...” Lại néo hần.

“Là nàng không chạy qua giang hồ, chỉ là đi theo đại ca, nhị ca rời khỏi nhà, dù vậy, kinh nghiệm giang hồ của nàng so với ta thì phong phú hơn, nhưng mà ta cũng không có gốc lắm...”

Lại liếc hần.

“Tốt tốt tốt, nàng không phải là nói ta gốc”. Từ đêm hôm đó, nàng đem nguyên nhân không nói lời nào nói cho hần biết xong, liền trở nên rất yêu thích liếc hần, néo hần khi mà nàng không đồng ý với lời hần nói, nhưng, hần cũng không ghét, bởi vì nàng néo hần cũng không đau, ngược lại lại làm cho người ta có cảm giác thân thiết như là nàng đang làm nũng. “Nhưng...”

Hai mắt Mặc Nghiễn Tâm thẳng tắp nhìn hần.

“Không không không, ta không phải không thích nàng đi theo ta, chỉ là...” Mộ Dung Vũ Đoạn cực lực phủ nhận “Lần này đi phải chạy qua rất nhiều nơi, ta không muốn nàng đi theo ta vất vả. Huống chi đại ca nhờ ta đi giải quyết chuyện rắc rối ở chỗ sơn trại thổ phỉ, Đầu lĩnh thổ phỉ kia chắc võ công cũng không ít, ta lo lắng bảo vệ nàng không đủ chu toàn, lỡ có sơ xuất gì làm nàng bị thương, ta đây...”

Nàng lại nhẹ nhàng liếc hần một chút.

“Biết, ta biết nàng có võ công, nàng cũng đã giết người qua rồi”. Mộ Dung Vũ Đoạn thấp giọng nói.

“Nhưng ta vẫn không thể yên tâm...” Mắt đẹp khê nháy một cái. Mộ Dung Vũ Đoạn than nhẹ “Không phải ta khinh thường nàng, cho dù võ công của nàng có đứng số một võ lâm, thiên hạ vô địch, ta cũng vẫn sẽ lo lắng, ta không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất...” Đôi mắt đang hạ xuống, lại giơ lên nhìn hần.

Vừa tiếp xúc với ánh mắt của nàng, Mộ Dung Vũ Đoạn liền không biết nên khóc hay nên cười, không biết nên nói cái gì cho phải “Nàng... Ta không phải là nhiều chuyện, ta đang lo lắng cho nàng mà!”

Buông tay xuống, Mặc Nghiễn Tâm nhẹ nhàng tiến vào trong lòng hần, còn khép mắt lại, mang một dáng vẻ như tiểu oa nhi đang muốn ngủ.

Mộ Dung Vũ Đoạn bất đắc dĩ cười khổ “Được rồi, nhưng nàng phải hứa với ta, tất cả đều phải nghe theo ta!”

Trợn mắt, Mặc Nghiễn Tâm gật gật đầu, lại hạ mắt xuống, nàng không muốn phải nghe hần “Nói nhiều” nữa.

Mộ Dung Vũ Đoạn lắc đầu, thở dài, một tay cầm cương, một tay ôn nhu ôm lấy nàng để nàng ngủ ngon, hẩn chăm chú nhìn khuôn mặt đang ngủ của nàng, nhin không được hôn lên trán nàng một cái.

Hắn thực sự yêu thương nàng, vì sao nàng không thể ngoan ngoãn đón nhận vậy!!!

Từ ngày gả về Mộ Dung gia cho đến nay, nàng vẫn là một tiểu thê tử ôn thuần nghe lời, nhưng thỉnh thoảng, thí dụ như lúc này đây, nàng lại đột nhiên trở nên thực ngoan cố, cực kỳ kiên quyết duy trì ý kiến của mình, cho dù hắn có nói hết lời lẽ cũng không thay đổi được quyết tâm của nàng, khiến cho hắn không biết phải làm thế nào cho phải!!!

Lại nói, từ trước đến nay không phải hắn luôn luôn không thích nói chuyện sao? Nhưng hiện tại, thời điểm có những người khác thì hắn vẫn như cũ trầm mặc ít lời, là nam nhân không thích nói chuyện, nhưng thời điểm chỉ có hắn ở chung với thê tử, hắn lại thường bất tri bất giác biến thành một trượng phu hay cãi nhãi, giống như thê tử đã “Nói”, thực là nói nhiều!!! Nhưng, chuyện này cũng không thể trách hắn, ai bảo thê tử của hắn là một nữ nhân không chịu nói chuyện chứ, hắn không thể để nàng không nói, hắn cũng không nói, tất cả mọi người cùng câm điếc hết, tất cả đều trông chờ vào ánh mắt cùng trực giác để hiểu nhau sao!!!

Nếu hiểu sai ý thì làm sao bây giờ?

Ồi... Thực hoài niệm năm đó khi họ vừa thành thân, tuy rằng cuộc sống túng quẫn, mỗi ngày đều phải làm việc thật vất vả, nhưng đến ban đêm, bọn họ có thể có một khoảng thời gian thật an bình, hẩn đọc sách, nàng may vá thêu thùa, không... Là năm mộng. cả hai cùng hưởng thụ loại không khí yên tĩnh, không cần nói một câu nào, tất cả tâm ý đều ở trong sự yên tĩnh đó.

Hiện nay, tuy rằng cuộc sống dư dả, nhưng lại mất đi khoảng thời gian an bình đó, có đôi khi hắn không khỏi cảm thấy hoài nghi...

Đáng giá sao???

8. Chương 8

Núi Hắc Phong thật ra tên cũng không phải gọi là Hắc Phong, nhưng mà hơn mười năm trước, xuất hiện một đám thổ phỉ đến đây chiếm núi làm vua, lập trại, kiên quyết đổi tên ngọn núi này thành Hắc Phong. Có lẽ tương lai sẽ có một ngày, ngọn núi này sẽ có thể lại quay về tên cũ, nhưng ít ra cho tới bây giờ, tên của nó chính là Hắc Phong! Trại Thổ phỉ ở ngọn Hắc Phong này, đương nhiên sẽ gọi là Hắc Phong trại, hơn nữa không chỉ có trại chủ Hắc Phong trại có võ công, trên thực tế, nó căn bản chính là đại bản doanh của một đám giang hồ bại hoại, tập trung những người bị phỉ nhỏ trên giang hồ, những kẻ bại hoại hết thuốc chữa trên khắp giang hồ đều chạy đến đây để tìm nơi trú ẩn. Bởi vậy, tính ra có hơn phân nửa số người trong trại là có võ công, chỉ phân biệt cao thấp mà thôi.

Nhưng mà Mộ Dung Vũ Đoạn cũng không biết rõ ràng chuyện này, bởi vậy khi Độc Cô Tiểu Ngu nhờ hắn đi đến tiêu diệt thổ phỉ ở đây, trong lòng hắn còn tưởng muốn đến khuyên bảo những người kia “Bị cuộc sống bắt buộc, không thể không làm đạo phỉ cướp bóc” đi trở về con đường chính đạo. Thực sự là buồn cười! Nhưng lại không thể trách được hắn, người ta nói “Không đi lại trên giang hồ, không biết giang hồ hiểm ác!”, hắn lại chưa từng hành tẩu giang hồ, đương nhiên sẽ không hiểu được nhân vật trong giang hồ đáng sợ như thế nào.

Tuy nhiên từ giờ trở đi, hắn còn có thể từ từ học tập.

“Oa!!!”

Vừa tiến vào Hắc Phong trại, Mộ Dung Vũ Đoạn liền cảm nhận được không khí nguy hiểm, bên đường những người của Hắc Phong trại đổ ra đứng nhìn sau khi than một tiếng sợ hãi đều nhìn trừng trừng, nhìn say sưa Mặc Nghiễn Tâm đến chảy nước miếng. Trong đó, trại chủ Hắc Phong trại là kẻ háo sắc hạng nhất, hẩn chẳng những chảy nước miếng đủ để bao phủ toàn bộ Hắc Phong trại, mà ngay cả “tiểu đệ đệ” phía dưới cũng đều không coi ai ra gì ngổng đầu đi lên!!!

Đôi mắt không tự giác nhìn lên, Mộ Dung Vũ Đoạn hít một hơi thật sâu, cố gắng áp chế tức giận đang nảy sinh trong lòng, ngồi ngay ngắn quay đầu về phía trại chủ đang ngồi ôm quyền thi lễ.

“Kim Lăng Mộ Dung Vũ Đoạn ra mắt Mã trại chủ!”

Tích táp, tích táp... Nước miếng thẳng tắp rơi xuống, đã sắp biến thành mưa Tây Bắc.

“Mã trại chủ?”

Giọt giọt giọt giọt, ngượng ngừng ngượng ngừng... Nước miếng cứ thẳng đường chảy xuống, cũng sắp chuyển thành mưa to tầm tã.

“...” Yên lặng nhìn, Mộ Dung Vũ Đoạn đem thân mình che ở trước mặt Mặc Nghiễn Tâm, để tránh lũ lụt thành họa. Trước mắt một nữ tử xinh đẹp như thiên tiên đột nhiên chớp mắt lại biến thành đại nam nhân, trại chủ Hắc Phong trại đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó bắt đầu tức giận, lửa dục vượn cao khiến hắn tức giận la to “Cút ngay!” Hắn rút gào, một bên nhảy xuống khỏi ngai, cánh tay thô lậu giơ ra, muốn đem Mộ Dung Vũ Đoạn ném ra khỏi Hắc Phong trại, để hắn có thể lập tức lôi kéo đại mỹ nhân lên giường để trấn an ‘tiểu đệ đệ’ của hắn, nhưng cánh tay hắn nắm lấy thân hình ốm yếu của Mộ Dung Vũ Đoạn lại chẳng những không thể khiến cho người ta động đậy, mà ngược lại cánh tay của hắn lại truyền đến một trận đau đớn, giống như là nắm lấy một cây sắt vậy! Hắn không khỏi kinh hãi lui về chỗ của mình, hạ mắt cẩn thận đánh giá đối phương.

Một nam nhân trẻ tuổi tướng mạo mười phần bình thường, nhưng... Ừ, dáng người thon dài, nho sam phiêu phiêu, thần thái ung dung tao nhã bất phàm.

“Người là ai?” Lúc này hắn toàn tập trung chảy nước miếng, hoàn toàn không hề nghe được Mộ Dung Vũ Đoạn nói những gì.

“Tại hạ Kim Lăng Mộ Dung Vũ Đoạn!” Mộ Dung Vũ Đoạn bình tĩnh giới thiệu lại một lần.

“Kim Lăng Mộ Dung Vũ Đoạn?” Trại chủ Hắc Phong trại lẩm bẩm nói: “Kim Lăng Mộ Dung gia?”

“Đúng vậy!”

“Kim Lăng Mộ Dung gia không phải đã sớm rời khỏi giang hồ rồi sao?”

Nói ra lời này, thì cái chết của hắn đến cũng là xứng đáng.

Hơn nửa năm trước, bởi vì Hắc Phong trại vào nhà người ta cướp của còn quá kiêu ngạo, còn cướp của quan viên triều đình, triều đình đã hạ lệnh phải truy kích tiêu diệt, may mắn quan viên địa phương rất sợ chết, lo lắng bị người của Hắc Phong trại tìm đến nhà trả thù, bởi vậy chỉ dám cho quan binh ở dưới chân núi thét to, không dám thực sự dẫn binh lên núi tiêu diệt vì vậy mà bảo toàn được sơn trại! Tuy nói là không có bị quan binh kéo lên núi tiêu diệt, nhưng bọn họ là những kẻ đầu trộm đuôi cướp, nên cũng biết sợ hãi mà tạm thời không dám manh động, trốn ở sơn trại nuôi chuột dưng muối, chờ cho mọi sự trôi qua thì bọn họ mới lại hoạt động gân cốt. Nên trong lúc này, trên giang hồ có xảy ra chuyện đại sự gì thì bọn họ cả nửa chữ cũng không biết, vì vậy đương nhiên họ cũng không biết được Kim Lăng Mộ Dung gia đã sớm kế tiếp theo Cung gia phiêu cước trở thành nơi mà không người nào trên giang hồ có can đảm đắc tội!!!

Một bên là nhà mẹ vợ của con trai Tiểu Diêm La, một người là con rể của Độc Diêm La cùng Ách Diêm La, thế nên võ lâm Thất đại môn phái cũng không trêu chọc nổi.

Nếu muốn trêu chọc, thì chờ bọn hắn gọi trời mượn thêm lá gan nữa rồi nói sau.

Nhưng thú vị nhất là, Mộ Dung Vũ Đoạn cùng người trong nhà ngược lại một chút cũng không biết rõ tình hình, còn tưởng rằng bọn họ hiện tại chẳng qua là thoát ly thân phận người đánh cá, trở lại thành một thương gia mà thôi, không hề dính dáng gì đến võ lâm, không hề có đến nửa điểm liên hệ, càng không phải là danh môn thế gia cái gì, chuyện đó đã là lịch sử của trăm năm trước rồi.

“Đúng vậy, hơn mười năm trước, gia tổ đã tuyên bố rời khỏi võ lâm!”

“Nếu đã rời khỏi võ lâm, vậy người tới đây làm gì?”

“Tại hạ là cố ý đến đây xin khuyên trại chủ, trong thiên hạ hiện nay nghề nghiệp chỗ nào cũng có, vì dân chúng, cũng vì trại chủ mà suy nghĩ, nên bỏ xuống đồ đao, vứt bỏ tội ác, từ nay về sau cố gắng làm ăn sinh sống lương thiện, như vậy thì dân chúng được yên bình mà trại chủ cũng được thanh thản!” Nghiêm trang, đạo lý rõ ràng, chỉ còn thiếu thêm vài câu chi hồ giả giả, khiến cho trại chủ Hắc Phong trại nghe mà sửng sốt, bởi vì hắn đối với chữ viết chỉ nhận biết được ba chữ mà thôi! Đó là tên của hắn, còn cái khác đối với hắn đều là người xa lạ, không hề có chút giao tình gì!!! May mắn là Mộ Dung Vũ Đoạn nói chuyện cũng dễ hiểu được, nếu không thì hắn sẽ thật sự trở ra như tượng, không hiểu được Mộ Dung Vũ Đoạn đang nói “Thiên Thư” gì.

Suy nghĩ một hồi sau, cái đầu chỉ toàn cỏ của hắn rốt cục đã hiểu ra, tiếng cười càn rỡ đột nhiên từ trong cái miệng đầy răng vàng của hắn vang ra

“Tên nghèo kiết hủ lậu như ngươi thì biết gì? Rảnh rỗi và quá nhàm chán nên đến đây để tìm chết sao? Tự nhiên muốn ta giải tán sơn trại?”

Hưởng ứng tiếng cười của hắn, bốn phía cũng bắt đầu vang lên tiếng cười to.

“Ý nghĩ kỳ lạ!!!”

“Chắc đọc sách nhiều quá, não đã biến thành ngu ngốc!!!”

“Người ta nói con một sách, con một sách chính là chỉ hắn!”

“Ta xem bộ dạng đó không có tiền cưới lão bà, nên định đến đây tìm chết nha!”

“Ta nói là không có tiền cưới lão bà, không có sinh lễ, không có các bà các chị nào đồng ý gả đi!”

“Vậy là nhất định, có lẽ...” Tiếng cười, giống như lúc bắt đầu, đột nhiên ngừng lại. Toàn bộ trong đại sảnh sơn trại có ít nhất là trăm người, lại ngay cả một chút thanh âm cũng không có, ngay cả hô hấp cũng cứng lại, tất cả đều kinh hãi trừng mắt nhìn!!! Bản thân của trại chủ là kinh hoàng nhất! Một thanh đao đang để ngang yết hầu của hắn, chỉ có bản thân hắn là không nhìn thấy, bởi vì đừng nói là cúi nhìn, hắn ngay cả hô hấp cũng không dám, làm sao nhìn thấy được!!!

“Nghỉ Tâm, tại sao vẫn cứ xúc động như vậy? Mau, thu hồi đao lại đi, cùng người ta giải thích!”

Mộ Dung Vũ Đoạn thấp giọng nói, nháy mắt đoán đao biến mất, Mặc Nghiễn Tâm bình thản thối lui đến bên người Mộ Dung Vũ Đoạn, hay tay đặt nhẹ nơi thắt lưng.

“Thật có lỗi, thê tử ta tính tình hơi nóng nảy, xin các vị thông cảm cho” Mộ Dung Vũ Đoạn áy náy nói.

Đó không chỉ là có hơi chút nóng nảy đâu!!!

Không ai động đậy, ngay cả tiếng hít thở đều không hề khôi phục, bao gồm cả bản thân trại chủ, mọi người vẫn như cũ trừng mắt nhìn người mà bọn họ vẫn tưởng rằng là thiên tiên đại mỹ nhân, lại từ tiên nữ biến hóa thành nữ la sát, sau lại từ nữ la sát biến thành tiên nữ, quả thật giống như là ảo thuật vậy!!!

Hiện tại, bọn họ chỉ dám nuốt nước miếng, cũng không dám lại chảy nước miếng.

“Vũ Đoạn thành tâm xin khuyên trại chủ, thu hồi đồ đao, cải tà quy chính!” Mộ Dung Vũ Đoạn tiếp tục khổ khuyên “Nếu trại chủ đồng ý, chỉ cần Vũ Đoạn có khả năng giúp được trại chủ điều gì, tại hạ sẽ giúp đỡ. Không biết ý của trại chủ như thế nào?” Không có gì, trước mắt hắn chỉ muốn giữ mạng sống mà thôi! Thật vất vả cho trại chủ Hắc Phong trại mới thu hồi được ba hồn bảy vía chuồn đi phiêu bạt này giờ, nơm nớp lo sợ liếc mắt nhìn Mặc Nghiễn Tâm một cái, chỉ cần nhìn qua một màn vừa rồi, hắn liền biết rất rõ ràng, toàn bộ người của Hắc Phong trại bao gồm cả hắn ai cũng không thể đánh lại đại mỹ nhân tinh tế phảng phất như gió thổi qua sẽ bay về trời kia, mà không, phải gọi là nữ sát tinh mới đúng!!!

“Không thành vấn đề, Mộ Dung công tử nói thế nào thì cứ làm như vậy đi!”

Kẻ thứ ba là trang tuần kiệt, không phải hắn chết nhất, mà là đại trượng phu có được gian được, chỉ cần tránh khỏi giờ khắc này, lưu lại rừng xanh thì không sợ gì không có củi đốt!!! Cứ từ từ sẽ tính tiếp!!!

Cho nên, Hắc Phong trại chủ tạm thời cúi đầu.

Vì thế, Mộ Dung Vũ Đoạn vui vẻ nhận lời mời của họ, lưu lại một đêm, để hôm sau lại cùng bọn họ thảo luận phải làm như thế nào để giúp đỡ bọn họ cải tà quy chính.

Nhưng...

“Ừ?” Mộ Dung Vũ Đoạn cúi đầu xem, thê tử lại dùng ngón tay mềm mại khẽ chọt hấn.

Mặc Nghiễn Tâm nâng mắt chăm chú nhìn hấn, một lát sau, hấn nhú nhú mày.

“Phải không?” Trầm ngâm trong chốc lát, hấn than nhẹ “Được rồi, chúng ta đi nhìn xem!”

Thổi tắt nến, thừa dịp đêm tối, hai người phi thân rời khỏi phòng khách. Như trong chốn không người vượt qua thủ vệ, đi vào trong phòng ngoài của Hắc Phong trại, nằm rạp xuống phía dưới cửa sổ, yên lặng nghe.

“Lão đại tính như thế nào?”

“Đơn giản, ngày mai trước hết bỏ thuốc cho bọn họ hôn mê, sau đó nam nhân thì giết, còn nữ nhân thì ta thu nhận!”

“Nhưng võ công của nữ nhân kia...” “Ngu ngốc, sẽ không thừa dịp lúc nàng hôn mê phế bỏ võ công của nàng được sao?”

“Lão đại quả nhiên là anh minh!”

“Là gã nghèo kiết xác hủ lậu kia tự mình muốn chết, không trách được ta, tự nhiên lại muốn ta giải tán sơn trại! Hừ hừ hừ, lợi nhuận tốt như vậy, một chuyến xuống núi cướp là được cả mấy rương vàng bạc châu báu, muốn có bao nhiêu nữ nhân liền cướp bấy nhiêu nữ nhân, tâm tình khó chịu liền thuận tay giết vài người để chơi đùa giải trí, ai lại nguyện ý dễ dàng buông tha chứ!!!”

“Nói rất đúng, tất cả bọn ta đều không muốn!”

“Đó là đương nhiên, muốn lưu lại tại Hắc Phong trại này, điều kiện duy nhất là tâm địa phải ngoan độc giống nhau, bằng không làm sao làm đại sự được!!!”

“Tất cả mọi chuyện để cho lão đại làm chủ, sai đâu đánh đó!!!”

“Tốt! đã hơn nửa năm các ngươi cũng đã buồn chán rồi, chờ thêm lát nữa ta sẽ dẫn các ngươi xuống núi chơi đùa một chút đi!”

“Thuận tiện thu hoạch một chút của cải luôn!”

“Đúng, đúng, phải thu hoạch một chút, ha ha ha ha...”

Nghe đến đó, Mộ Dung Vũ Đoạn không khỏi thở dài thật sâu, chọt hường thê tử khẽ liếc mắt, hai người liền phi thân rời đi. Không nên có tâm hại người, nhưng nên có tâm phòng bị người, điều này hấn lại càng thêm hiểu biết!!! Kỳ thực, trước khi bọn hấn đến Hắc Phong trại, trước tiên đã hỏi thăm mọi người ở lân cận núi Hắc Phong, Hắc Phong trại đúng là một đám thổ phỉ tâm địa độc ác, chẳng những cướp nữ nhân cùng vàng bạc, mà còn giết hại mọi người! Nhưng ngay cả như vậy, hấn cũng vẫn hy vọng có thể khuyên nhủ bọn họ cải tà quy chính.

Giết người dù sao cũng vẫn là hạ sách cuối cùng.

Nhưng mà lần này xa nhà, phụ thân từng nói với hấn, nếu trên đường gặp phải đường đệ nhờ hấn giúp đỡ, hấn trăm ngàn lần không được giúp đỡ, bởi vì giúp đỡ đường đệ thì chẳng khác gì đi hại người khác cả.

Đạo lý cũng như vậy, nếu hấn giúp đỡ sai người, có phải hay không cũng chẳng khác gì đã hại người khác đâu!?

“Nghiễn Tâm?”

Mặc Nghiễn Tâm yên lặng đưa mắt nhìn hấn.

“Có lẽ ta muốn giúp họ là suy nghĩ sai lầm?”

Mặc Nghiễn Tâm khẽ gật đầu.

“Như vậy cứ dựa vào dận dò của đại ca, giải quyết hết bọn họ để tạo sự an bình cho dân chúng lân cận núi Hắc Phong này đi!”

“Lòng dạ đàn bà” có lẽ có thể thỏa mãn tâm địa thiện lương của hắn, nhưng cũng có thể lưu dưỡng bọn xấu, liên lụy người vô tội. giết người thật đúng là hạ hạ hạ sách, nhưng có đôi khi giết người lại chính là biện pháp giải quyết duy nhất.

Hôm sau, gần trưa thì có hai con ngựa song song cùng nhau rời khỏi Hắc Phong trại, Mặc Nghiễn Tâm vẫn như trước không có chút biểu tình, Mộ Dung Vũ Đoạn thì vẻ mặt quái dị.

“Nghiễn Tâm?”

“...”

“Giết người... Thật sự là không dễ chút nào!”

“...”

“Phải không? Nàng cũng nhận thấy là giết người thực sự không thú vị sao?”

“...”

“Vậy sao lúc nãy ta thấy nàng giết người vô cùng hào hứng, bộ dáng vô cùng... Khụ khụ vô cùng hưởng thụ nha!”

“...”

“Ôi!”

Ai khiến hắn nói ra lời nói khốn kiếp như vậy, xứng đáng bị nhéo nha!!!

Vì cùng phái Không Động tranh đoạt mỏ vàng, Thiên Nhận Đường dốc hết toàn bộ lực lượng, nhưng toàn quân lại bị giết ở Thái Hồ, từ nay về sau xóa tên trên chốn võ lâm. Lúc này, Mộ Dung Vũ Đoạn cùng thê tử đi đến Thần Châu, là để xử lý vấn đề về mỏ vàng kia, bởi vì...

“Trường Hưng tửu lâu!” Mộ Dung Vũ Đoạn ngẩng đầu nhìn chiêu bài tửu lâu trước mắt. “Đại ca nói đúng là tòa Trường Hưng tửu lâu này phải không? Bọn họ lại ở chỗ này đàm phán, ngay tại hôm nay...”

Mặc Nghiễn Tâm nhéo hắn một cái.

“Ta biết, đã đến giờ, bọn họ có thể đã bắt đầu đàm phán, chúng ta lên thôi, bằng không...”

Nếu không kịp, nhiệm vụ Độc Cô Tiểu Ngu giao cho hắn làm sẽ có thể sinh ra rất nhiều chi tiết không cần thiết, vấn đề sẽ càng khó giải quyết.

Nhưng, vừa mới đối mặt với “vấn đề”, hắn liền chấn động, bởi vì...

“Tại sao lại... nhiều người đến như vậy? Không phải đại ca đã nói chỉ có phái Không Động cùng với Nhạc Sơn môn sao?”

Trong một gian phía sau của tửu lâu, Mộ Dung Vũ Đoạn cùng Mặc Nghiễn Tâm được xếp ngồi một bên đối diện với một đôi vợ chồng trung niên giản dị trung hậu, hắn ngạc nhiên kinh ngạc nhìn chung quanh có tới ba mươi mấy người đều là nhân vật trong võ lâm, trẻ có già có, nữ có nam có, tươi cười có lạnh nhạt có, kiêu căng có hồ hững có, duy nhất có một điểm chung là bọn họ hoàn toàn không xem đôi vợ chồng trung niên giản dị kia trong mắt.

“Xin hỏi các vị là...?”

“Hỏi nhóm chúng ta?” Một thanh niên vẻ mặt ngạo nghễ hừ hừ nói “Ngươi là ai?”

“Thất lễ, thất lễ, tại hạ nên tự giới thiệu trước mới đúng!” Mộ Dung Vũ Đoạn nghiêm nghị ôm quyền tạ lỗi “Tại hạ là Kim Lăng Mộ Dung Vũ Đoạn, còn nàng...” Hắn khẽ liếc nhìn về phía thê tử “Là thê tử của ta, lần này là chịu sự nhờ vả của lão trượng Thẩm Từ Kiệm, đến đây để giúp xử lý vấn đề mỏ vàng!”

Còn chưa nghe hẳn nói xong, tất cả mọi nhân vật vô lâm ở đây, mặc kệ là khuôn mặt tươi cười hay lạnh nhạt, kiêu căng hay hờ hững, tất cả đều sững sờ khuôn mặt, còn có người không cẩn thận làm rớt ly trà, leng keng một cái bể nát cái chén, thật là lá gan quá nhỏ mà!

Kim Lăng Mộ Dung gia?

Phu quân của Ách Tu La?

Chờ Mộ Dung Vũ Đoạn nói hết câu, những nhân sĩ vô lâm tại đó đã có ít nhất một phần ba so với cá trạch còn trơn hơn đã nhanh chóng chuồn lẹ không còn bóng dáng ai.

“Như vậy, thỉnh giáo các vị là...”

Còn lại hai phần ba, người xem ta, ta xem người, sau đó lại có một nửa số người lẳng lặng bỏ đi! Bọn họ tình nguyện làm cầu hùng sống, cũng không muốn làm anh hùng chết! Mặc khác, còn lại một nửa số người đứng đó thì sắc mặt nghiêm nghị mãnh liệt nuốt nước miếng.

“Ồ... Phái Không Động...”

“Nhạc Sơn môn...”

“Phiệt bang...”

“Đào Vân Trang...”

“Vong Ưu cốc...”

Tự giới thiệu xong, thì cũng chỉ còn lại không tới mười người đứng đó.

“Cửu ngưỡng đại danh, thất kính, thất kính!” Mộ Dung Vũ Đoạn khách sáo chấp tay chào, tuy rằng hẳn một cái tên cũng chưa từng nghe qua, nhưng đây là chuyện mà sau khi hẳn bước vào giang hồ học được, nhân vật giang hồ đều rất sĩ diện, nếu người chưa nói “Cửu ngưỡng đại danh” thì chính là vũ nhục bọn họ, hẳn cũng không muốn vì cái loại lý do này mà lại rước lấy phiền toái nha!!!

“Như vậy Mộ Dung công tử tính như thế nào?” Dù sao cũng là đại bang đại phái, tổng hộ pháp thứ nhất của phái Không Động khôi phục trấn định.

“Cái này...” Mộ Dung Vũ Đoạn nhìn về phía hai vợ chồng trung niên “Thẩm lão ca, nghe lời nói của lệnh tôn, các người cũng không có ý định muốn bán miếng đất kia?”

“Đó là đương nhiên!” Anh nông dân trung niên oán giận trào dâng thô lỗ lớn giọng “Miếng đất kia chính là sản nghiệp tổ tiên của Thẩm gia, từ hai trăm năm nay, Thẩm gia đều làm ruộng ở đó, cho dù chết, chúng ta cũng không thể nào bán đi, nếu không thì làm sao chúng ta sau này có thể đi gặp liệt tổ liệt tông Thẩm gia!”

“Như vậy cũng đúng...” Mộ Dung Vũ Đoạn lại quay đầu đối mặt với hộ pháp phái Không Động “Mua bán là phải do người ta tình nguyện, các vị không nên miễn cưỡng người khác đi!”

“Nhưng mà mỏ vàng này là do đệ tử phái Không Động cùng với Nhạc Sơn môn cùng nhau phát hiện ra!” Hộ pháp phái Không Động kháng nghị nói. Mộ Dung Vũ Đoạn nhàu mày lại “Cho nên?” Còn có cái gì cho nên, nếu là do bọn hắn phát hiện, đương nhiên là phải do bọn họ sở hữu rồi!

Nhưng hộ pháp phái Không Động cũng không ngu ngốc lắm, cũng không có trực tiếp đem những lời nói bá đạo trong lòng nói ra, hẳn cẩn thận suy tính, cẩn thận câu chữ, lo lắng nếu nói ra cái gì không đúng đắc tội với Ách Tu la, lại đến phiên phái Không Động của hắn trình diễn một màn “Diệt môn” sao!!!

“Ta cho rằng, hẳn ít nhất nên mang một nửa phần đất mỏ vàng kia bán cho chúng ta nha!”

“Người cho rằng?” Mộ Dung Vũ Đoạn lấy ánh mắt quái dị nhìn hộ pháp phái Không Động một lát “Không biết hộ pháp có từng nghĩ tới, các người chưa được sự đồng ý của người ta lại ở trên đất của người ta khai mạch tìm mỏ sao?”

Hộ pháp phái Không Động cứng họng “Đó là... trong lúc vô ý phát hiện!”

“Trong lúc vô ý?” Mộ Dung Vũ Đoạn không cho là đúng lúc đầu “Mười mấy người ở một nơi trong hai ba tháng đào một cái động to, như thế nào lại là trong lúc vô ý sao? Thấm lão gia còn nói ông ấy mấy lần tiến đến ngăn cản những người tìm mỏ, bọn họ lại căn bản không thèm để ý tới hần, thậm chí còn đả thương ông ấy, Phái Không Động cùng Nhạc Sơn môn dạy người của mình như vậy sao?”

“Cái đó... cái đó...” Hộ pháp phái Không Động chợt dạ liếc mắt, cùng với Đường chủ Nhạc Sơn môn liếc nhìn nhau, ấp úng “Chưởng môn cũng đã răn dạy bọn họ...”

“Cái này tỏ vẻ quý chưởng môn cũng nhận thức được là bọn họ sai lầm, nên mới có thể răn dạy bọn họ, đúng không?”

“Cái này... cái này...”

“Một khi đã như vậy, hộ pháp lại dựa vào cái gì mà kiên trì yêu cầu Thấm gia đem mỏ vàng bán cho các người đây?”

“...” Hộ pháp phái Không Động há hốc miệng, lại không nói nên lời, bởi vì trong lòng hần rất rõ ràng, dù sao cũng là do bọn họ đuối lý.

“Tóm lại, mảnh đất kia là do Thấm gia sở hữu, mỏ vàng kia đương nhiên cũng thuộc về Thấm gia!”

“Nhưng... nhưng...”

“Tuy nhiên...” Mộ Dung Vũ Đoạn như có suy nghĩ gì lại quay đầu nhìn anh nông dân trung niên “Thấm lão ca, mỏ vàng kia các hạ tính xử lý như thế nào đây?”

“Nếu mà có thể, chúng ta cũng hy vọng có thể khai quặng, nhưng...” Anh nông dân trung niên cười khổ

“Trước mắt tài lực của các người không đủ!” Mộ Dung Vũ Đoạn hiểu biết nói. “Như vậy ta có cái đề nghị này, Thấm lão ca không ngại nghe xem!”

“Mời nói” anh nông dân trung niên vội nói.

“Thấm lão ca có thể đem quyền lấy quặng tạm thời giao cho người nào hứng thú, có thể một năm hoặc hai năm. Nhờ vậy, Thấm lão ca chẳng những có thể tiết kiệm được phí khai thác ban đầu, mà tương lai cũng có thể thu lại tiền vốn lấy quặng, đúng là nhất cử lưỡng tiện, huynh thấy như thế nào?” Anh nông dân trung niên còn suy nghĩ một lát, nhìn lại thê tử, thấy nàng lặng lẽ gật đầu, vì thế hần cũng gật đầu đồng ý “Ta thấy có thể làm được!”

“Như vậy nếu các vị có thấy hứng thú, không ngại bây giờ sẽ thảo luận một chút về thời gian thuê cùng với tiền thuê, thuận tiện ký luôn khế ước...”

Kế tiếp, mặc kệ là thảo luận hay ký khế ước, tất cả đều thực thuận lợi hoàn thành.

Có Mộ Dung Vũ Đoạn cùng Ách Tu la ở một bên “Giám thị”, cho dù là phái Không Động một trong thất đại môn phái võ lâm, cũng không dám mang bản tính tự cao tự đại của bọn họ ra đùa giỡn.

“Lại đi đến...” Mộ Dung Vũ Đoạn trầm ngâm “Được, liền tiện đường đi đến Vũ Lăng thôi!”

Sau khi giải quyết chuyện mỏ vàng, bọn họ lại lập tức đi tới Vũ Lăng để giải quyết một việc phiền toái khác.

Trong phòng chường của hần, muốn làm xong tất cả những nhiệm vụ đại ca giao, ít nhất là phải ba tháng, đối với hần mà nói, đây là một khoảng thời gian tương đối dài, bởi vì hần có thói quen yên ổn ở nhà, không thích bôn ba bên ngoài, cho nên hần hy vọng có thể mau chóng đem mọi sự giải quyết cho thỏa đáng, để sớm quay lại Kim Lăng thôi!!!

Nếu trên đường đi nhanh một chút, có lẽ... Có thể ngắn lại thành hai tháng?

Nằm mộng! Đừng nói hai tháng, đã hơn nửa năm, bọn họ thế nhưng vẫn đang lưu lạc ở ngoài, hơn nữa lại đi quá xa Kim Lăng, hiện tại tự nhiên lại chạy tới ngoại truyện rồi! Sao lại có tình trạng này? Nói thực ra, hần tuyệt không hiểu được, rõ ràng mọi chuyện đại ca giao cho hần đã xong xuôi, vậy vì lý do gì mà hần vẫn không về nhà được?

Là lại có người tìm hần đi dự tiệc?

Không phải.

Lại có người tìm hấn đến làm khách?

Cũng không phải.

Vậy rốt cục là vì cái gì?

“Nghiễn Tâm?”

Mặc Nghiễn Tâm không hề phản ứng, Mộ Dung Vũ Đoạn do dự một chút, vẫn nhẹ nhàng sờ đầu của nàng, nàng lập tức ngẩng mắt đẹp lên nhìn hấn.

“Nàng nói, Vụ Linh Bảo vì sao lại tìm ta hỗ trợ vậy? Ta lại không biết bọn họ?”

Đôi mắt hiện lên một tia kỳ lạ, mi mắt hạ xuống, rồi lại nhướng lên.

“Chậm rãi ta sẽ hiểu ra tất cả? Hiểu được cái gì?” Mộ Dung Vũ Đoạn hoang mang hỏi lại. Mặc Nghiễn Tâm nhẹ nhàng lắc đầu “Đừng hỏi? Đây là sao?”

Mặc Nghiễn Tâm không có bất cứ đáp lại nào, lại hạ mắt xuống hờn du tứ hải. Mộ Dung Vũ Đoạn bất đắc dĩ đành phải đem nghi hoặc thu hồi lại trong đầu thôi.

Chuyện đại ca giao phó cho hấn tất cả đã xong xuôi, nhưng sau đó trong lúc bọn hấn trên đường trở về nhà, lại bắt đầu có người lục tục tìm đến nhờ hấn hỗ trợ, không phải là nhờ hấn xử lý tranh cãi, lại nhờ hấn hỗ trợ giải quyết vấn đề phiền toái, hơn nữa bọn họ lại ăn nói khép nép năn nỉ như vậy, làm cho hấn không thể nhẫn tâm cự tuyệt, tuy rằng hấn vẫn không thể nào nghĩ ra tại sao bọn họ lại cứ như vậy đi tới tìm hấn đây!?

Thật sự là kỳ quái, không phải Kim Lăng Mộ Dung gia đã sớm rời khỏi giang hồ rồi sao?

Tuy nhiên, nói đi cũng nói lại, hơn nửa năm này hấn thật đúng là học hỏi được không ít, đi đứng trên giang hồ phải như thế nào, mà quan trọng nhất là như thế nào có thể chu toàn cùng các nhân vật trong võ lâm, hiện tại hấn đã không còn là kẻ mới ra giang hồ không hiểu biết của nửa năm trước, làm việc tự nhiên ổn trọng quyết đoán hấn lên.

“Không cần biết như thế nào, chuyện lần này xong xuôi, chúng ta phải trở về Kim Lăng.”

“...”

“Nàng đang mang thai, đừng cho là ta không biết!”

“...”

“A!” Như vậy cũng muốn nhéo hấn?

Ở ngoại truyện không chỉ có biển cát vô hạn, mà còn có rất nhiều thảo nguyên xinh đẹp cùng rừng cây! Thí dụ như Vụ Linh sơn, cây cỏ xanh mát, rừng cây rậm rạp, như viên minh châu xanh biếc trên đại mạc, cảnh sắc tuyệt đẹp, thập phần mê người. Vụ Linh Bảo ở dưới chân núi Vụ Linh, là một tòa nông trang săn bắn, bảo chủ cũng là một người chính phái, không hề có nửa điểm dã tâm, chỉ duy nhất ý nguyện muốn ở nơi Minh châu của ngoại truyện này an an ổn ổn sống qua ngày, đáng tiếc trời không theo ý nguyện con người, ông không nghĩ đi tìm phiền toái, phiền toái lại đến tìm ông.

Mười ngày trước, Thiếu bảo chủ Vụ Linh bảo tự mình đi tìm Mộ Dung Vũ Đoạn xin hỗ trợ, sau khi nhận được sự đồng ý liền vội vàng chạy về Vụ Linh Bảo trước, có thể thấy được tình thế ở Vụ Linh Bảo khẩn cấp đến thế nào, nhưng lúc ấy Mộ Dung Vũ Đoạn chưa cảm nhận được tình thế ở Vụ Linh Bảo đến tột cùng có bao nhiêu cấp bách, cho đến giờ phút này...

Hấn tự nhận mình là người tính tình ôn hòa, cho dù em họ xuống tay thương tổn hấn, hấn cũng không tức giận, chỉ là trái tim trở nên băng giá. Trên thực tế, từ lúc hấn còn nhỏ tới nay, vốn chưa từng tức giận bao giờ. Nhưng lần này, lần đầu tiên trong đời, hấn tức giận, rất giận dữ! Dưới ngọn núi xanh mượt là bờ ruộng dọc ngang, lại có một dòng suối chảy qua giữa sơn cốc, một bên dòng suối có hơn mười hộ nông gia, còn một bên là tòa trang bảo rộng lớn, mơ hồ có thể thấy được đường lối trong bảo, đó là một tòa thành trấn nho nhỏ tuyệt đẹp.

Nơi đây đáng lẽ phải là một cảnh điền viên an hòa vui vẻ, nhưng mà giờ phút này, ở trước mắt Mộ Dung Vũ Đoạn, tất cả đều bị phá hư hầu như không còn gì.

Tất cả màu xanh đều bị nhuộm một màu máu đỏ thắm, tiếng nữ nhân thê lương cầu cứu cùng với tiếng thét chói tai của trẻ nhỏ vang lên trong không khí, đao quang kiếm ảnh, chém giết khắp nơi, máu thịt tung tóe, mây trăm đến một ngàn người đang giẫm đạp khắp nơi, máu nhuộm thê lương.

Nhìn ở trước mắt, số người của hai bên tương đương nhau, nhưng cẩn thận nhìn kỹ thì bên kia đều là những đại hán trưởng thành cao to lực lưỡng, còn bên Vụ Linh Bảo thì có hơn phân nửa là người già, phụ nữ và trẻ em. Đám người đại hán quần áo hôi hám đuối tới, già thì một đao chém rơi đầu, con gái thì bị kéo đi cưỡng bạo, trẻ nhỏ thì bị giơ lên cao thật mạnh quăng xuống đất, không chết cũng đã mất đi nửa cái mạng rồi.

Tình cảnh thảm thiết như thế khiến cho Mộ Dung Vũ Đoạn xem đầu tiên là một trận chấn kinh, quả thực là không dám tin vào mắt mình, chợt giận tím mặt, oán giận rít gào “Dừng tay, mau dừng tay!” Một bên rống giận, một bên phi thân tới, thân hình giống như một trận gió bay nhanh hướng về phía Vụ Linh Bảo. Mà Mặc Nghiễn Tâm lại phá lệ không có nhanh theo sau, ngược lại nàng kéo cương ngựa, lẳng lặng nhìn xem cuộc chiến, không hề có dấu hiệu muốn nhúng tay vào.

Mắt thấy dù hấn la hét như cuồng, nhưng không có ai nghe lệnh dừng tay, nữ nhân vẫn bị cưỡng bạo, người già vẫn bị giết chết, Mộ Dung Vũ Đoạn giận dữ hai tay giơ lên, bạo liệt đánh tới, vù một cái đem ba mươi bảy hán tử chung quanh đánh bay ra ngoài ba trượng, rơi xuống đất đã là ba mươi bảy thi thể nát bấy.

“Dừng tay! Có nghe hay không? Mau dừng tay lại!” Hấn giận dữ hô to.

Nhưng vẫn không có ai nghe hấn, trước mắt hấn lại là một xác chết nhỏ xíu của trẻ em, đôi mắt trống rỗng nhìn hấn, phảng phất như đang hỏi: “Tại sao?”

Chỉ một thoáng, hấn đỏ mắt, thân hình phiêu phiêu, hai cánh tay giơ ra, thành chuỗi chuông ảnh như trăm ngàn binh khí bắn ra, phàm là chỗ hấn đi qua, chung quanh đó những hán tử hội hám kia đều ngã xuống. Chỉ trong khoảng nửa khắc thời gian, trong khoảng cách ba trượng, đã có hơn trăm hán tử nằm chết la liệt.

Lúc này, hán tử kia mới nhận ra được sự xuất hiện của hấn, một hán tử mặt đen to lớn nhanh chóng phi thân bay lại, tưởng muốn làm cho rõ ràng vì sao lại xuất hiện một kẻ xen ngang như vậy.

Nhưng là, lúc này Mộ Dung Vũ Đoạn sát khí bùng bùng, giết người đồ cả con mắt rồi, chỉ thấy hai tay hấn như con sóng dữ, kinh lực mạnh mẽ, uy mãnh vô cùng, chung quanh đều một trận “ầm vang, ầm vang” như tiếng sấm gào thét rung trời, hấn biến thành một Cầu Hồn sứ giả, dữ dần tàn nhẫn như vậy, kinh tâm động phách bao phủ toàn bộ đám hán tử hội hám tàn nhẫn ác độc kia!!! Vì thế, bao nhiêu tên hán tử ngã gục xuống, xung quanh vang lên tiếng la hét bị thảm. Bọn họ trong khi còn chưa biết chuyện gì xảy ra ở phía trước, thì một trận bạo lôi đã vang tới, lại một lần nữa hơn cả trăm người ngã xuống, nhất thời, đám hán tử kia thấy thế trận đại loạn, đoàn người hốt hoảng lùi lại, mà trận chuông ảnh kinh hồn vẫn tiêu sái tung hoành, lại như cũ tiếp tục đuối theo, thực hiện nhiên là một người hấn cũng không có ý định buông tha....

“Dừng tay! Dừng tay! Mau dừng tay!”

Lúc này, lại đổi sang hán tử mặt đen kia vừa sợ vừa giận rống to.

Nhưng mà, đã muộn! Hấn rống to chỉ làm cho Mộ Dung Vũ Đoạn phi chuông nhanh tới, nhanh như tên bắn, tiếp tục tấn công, vì thế hấn chỉ có thể trơ mắt nhìn thủ hạ như mưa đổ gió rền không ngừng ngã xuống, tiếng la hét sợ hãi vang lên trong không khí khiến cho người ta phải lạnh cả xương sống.

“Dừng tay! Dừng tay!”

Hán tử mặt đen hẩn hẩn ở phía sau đuối theo, kêu to đến tê liệt cả cổ, rốt cục bóng dáng giống y hệt tử thần kia mới ngừng lại, hấn lúc này cũng mới ngừng lại, chưa kịp thở lấy hơi, vừa chuyển mắt nhìn, thì hấn nhất thời hồn phi phách tán, kinh hãi đến hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa là quỵ xuống tại chỗ.

Hấn mang đến sáu trăm người, bao gồm bốn vị đường chủ, sáu vị hương chủ cùng với hai mươi hai vị hảo thủ, ở tại đây ngăn ngừa không đến một khắc thời gian không ngờ toàn quân đã bị tiêu diệt, thầy nằm khắp nơi, không một ai may mắn thoát khỏi. Mộ Dung Vũ Đoạn từ từ chậm chậm xoay người lại, khuôn mặt là

một mảnh nghiêm khắc mãnh liệt “Trở về chuyển cáo chủ nhân các người, nếu các người lại tới Vụ Linh Bảo gây phiền toái, Mộ Dung Vũ Đoạn sẽ đến thăm tổng đàn của các người!!!”

“...” Hán tử mặt đen chuyển mình, miệng mở ra nhưng lại không có phát ra được nửa âm thanh nào.

“Bây giờ thì rút đi!” Mộ Dung Vũ Đoạn giận dữ quát.

Hán tử mặt đen sợ hãi cả người run lên, lập tức xoay người bỏ chạy.

Sau đó Mộ Dung Vũ đoạn thu lại vẻ giận dữ, từ từ đi về phía xác của đứa nhỏ kia, thật cẩn thận ôm lên, đau lòng chăm chú nhìn một lúc, mới xoay người đi về phía thiếu bảo chủ của Vụ Linh Bảo, hốc mắt phiếm hồng, cõi lòng đầy áy náy.

“Thực xin lỗi, nếu ta tới sớm một chút thì tốt rồi, thật sự thực sự xin lỗi!”

Hắn là từ trong nội tâm cảm thấy có lỗi, nhưng mà thiếu bảo chủ của Vụ Linh Bảo lại căn bản không hề nghĩ tới Mộ Dung Vũ Đoạn có phải hay không là đã tới quá muộn, bởi vì hắn cũng đang sợ hãi choáng váng.

Sở dĩ đi tìm Mộ Dung Vũ Đoạn hỗ trợ, là vì thê tử của hắn là Ách Tu La, bọn họ là chờ mong viện thủ của Ách Tu La, về phần Mộ Dung Vũ Đoạn ở trong lòng bọn họ chỉ là người “Có thể thuyết phục Ách Tu La đích thân hỗ trợ” mà thôi!!!

Trăm triệu lần họ không nghĩ đến, người mà bọn họ coi là “Lời nói có ích” kia thân thủ lại giống như Ách Tu La khiến cho người ta kinh hồn bạt vía, đơn thương độc mã lại có thể giải quyết mấy trăm địch nhân của Vụ Linh Bảo! Nhìn xem, Ách Tu La vẫn còn đang ngồi trên ngựa không hề động tay! Xem ra, giang hồ đồn đãi là sai lầm, Mộ Dung Vũ Đoạn không chỉ là người “Lời nói có ích” mà hắn còn sở hữu một thân võ học tương xứng với Ách Tu La, chỉ khác nhau là hắn nói chuyện nhiều hơn Ách Tu La thôi!!!

Sau này lại có phiền toái gì, tìm tới Kim Lăng Mộ Dung gia là đúng nhất!!!

Vì phòng ngừa vạn nhất, Mộ Dung Vũ Đoạn ở lại Vụ Linh Bảo thêm nửa tháng, cho đến khi xác định những người của Bụi Tư Bang kia sẽ không xuất hiện nữa, Hắn mới mang theo Mặc Nghiễn Tâm khởi hành quay về Trung Nguyên.

Bởi vì hắn không biết, cũng là một trong lục lâm cửu đại bang phái Bụi Tư Bang kia tinh anh hảo thủ đều vì trận chiến này mà bị tổn hại gần hết, đại tổn thương đến nguyên khí, tương lai sẽ có một khoảng thời gian rất dài không có biện pháp cưỡng đoạt tranh thắng thua ở trên giang hồ. Nói cách khác, bọn họ tạm thời không có năng lực tìm người khác gây phiền toái.

“Nghiễn Tâm?”

Mặc Nghiễn Tâm ngẩng đầu nhìn hắn, mặt vẫn như cũ không chút thay đổi, nhưng bộ dáng lại tựa hồ như chờ đợi điều gì, Mộ Dung Vũ Đoạn lại ngược lại không nhìn nàng, vẫn còn đang suy nghĩ nhìn phía trước.

“Ta vẫn không thích giết người, nhưng mà...”

Hắn khẽ liếc mắt lên.

“Ta lại thật cao hứng giết chết bọn súc sinh vô nhân tính của Bụi Tư Bang, cho dù làm như vậy cũng không kịp vãn hồi lại những gì bọn chúng gây ra, còn có những mạng người bị bọn hắn giết trước đây! Nhưng lại có thể bảo đảm, sau này bọn họ rốt cục không thể giết hại thêm một sinh mệnh nào nữa!”

Mặc Nghiễn Tâm từ từ hạ mắt xuống, tiếp tục nghe Mộ Dung Vũ Đoạn nói phảng phất giống như lời thề. “Ta nghĩ, về sau ta sẽ không lại tùy tiện buông tha cho những kẻ bại hoại, nên cho họ cơ hội, ta sẽ cho! Nhưng nếu không có tư cách có được bất kỳ cơ hội nào nữa, ta sẽ không mềm lòng xuống tay!”

Đôi môi lặng lẽ xẹt qua một chút giống như ý cười, Mặc Nghiễn Tâm lại nhắm mắt, an tâm tiếp tục giấc mộng của nàng!

Hiện tại bọn họ có thể về nhà rồi, bởi vì phu quân của nàng rốt cục đã học được sự việc mà đại ca hy vọng hắn có thể học được:

Lấy ác đánh ác, lấy sát đối sát!!!

9. Chương 9

Trên đường từ biên ngoại trở về Kim Lăng, càng nhiều người hướng đến hần cầu xin giúp đỡ, nhưng Mộ Dung Vũ Đoạn không hề cảm thấy hoang mang, hần không có thời gian để suy nghĩ đến điều này, hần chỉ lo lắng đến việc làm sao để hết sức đi trợ giúp cho người cần giúp, để tránh lại tạo nên sự ăm ắp như trong chuyện ở Vụ Linh Bảo, bởi vậy họ thủy chung không có biện pháp dựa theo dự tính nhanh chóng trở về Kim Lăng được. Một đường vừa đi vừa giúp đỡ, đến khi Mặc Nghiễn Tâm đã mang thai được hơn sáu tháng thì bọn họ rốt cục vào đông chí cũng có thể về tới Kim Lăng, lại còn bị cảnh tượng ở trước cửa nhà làm cho kinh ngạc.

“Đây là... Đã xảy ra chuyện gì?” Mộ Dung Vũ Đoạn giật mình lắm bả nói.

Cửa lớn bên ngoài Mộ Dung Phủ chật ních giống như không có chỗ chen vào toàn là xe ngựa, còn có người vừa mới thấy bọn họ đến liền gọi bọn họ đi ra phía sau để xếp hàng mới được vào!

“Xếp hàng?” Mộ Dung Vũ Đoạn không biết nên khóc hay nên cười lắm bả nói.

“Khi nào thì về nhà mà còn phải xếp hàng vậy?” Mặc Nghiễn Tâm lại phảng phất như không hề có cảm giác gì tiếp tục dựa vào trong lòng hần ngủ, Mộ Dung Vũ Đoạn hơi suy nghĩ một chút, sau đó xả cương ngựa phi về hướng cửa sau, im lặng nhập phủ từ cửa sau, đem ngựa giao cho nô bộc đi ngang qua, sau đó đem Mặc Nghiễn Tâm ôm trở về phòng để nàng có thể an ổn ngủ, lại một mình đi đến đại sảnh, muốn đến đó nhìn thử xem chuyện gì đã xảy ra. Bất quá, mới đi được nửa đường thì hần đã đụng phải mẩu thân.

“Vũ nhi, con rốt cục đã trở lại, nhưng mà...” Đang định đi về phía phòng khách Đỗ Cầm Nương giật mình chuyển hướng sang hần “Tại sao không ai báo cho ta biết?”

“Con đi vào từ cửa sau!” Mộ Dung Vũ Đoạn bất đắc dĩ giải thích. “Nương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Cửa sau?” Đỗ Cầm Nương bật cười, chợt hướng về phía cửa trước nhìn một chút, cười vui vẻ biến thành cười khổ. “Cũng không biết tại sao, không lâu sau từ khi con xuất môn, liên tục không ngừng có người đến cửa tặng lễ, tạo quan hệ, xin giúp đỡ, đặc biệt nhất là hai tháng qua phòng khách nhà chúng ta cơ hồ như không lúc nào không có khách đến, ta với cha con đều không rõ tại sao lại như thế, nhưng cũng không thể đem người ta đuổi ra khỏi cửa được!”

“Còn con thì lại khác, Chuyện của đại ca phân công con làm đã sớm làm xong xuôi, nhưng lại không ngừng có người hướng con xin giúp đỡ, gặp người ta đang gặp nạn, con không thể làm như không thấy, không thể không ra tay giúp đỡ, thế nên mới chậm trễ trở về Kim Lăng như vậy!” Mộ Dung Vũ Đoạn nhíu mày suy nghĩ “Thật không hiểu tại sao lại như vậy?”

“Kỳ thực những điều này đều là việc nhỏ, phiền toái là...” Đôi mắt Đỗ Cầm Nương chuyển hướng nhìn về phía phòng khách kia, sau đó thở dài.

“Toàn bộ gia đình bá mẫu con lại tới nữa...”

Hai mắt Mộ Dung Vũ Đoạn kinh ngạc lặng lẽ nói “Bọn họ lại tới để làm gì?”

“Bọn họ...” Đỗ Cầm Nương lắc đầu thở dài “Tự con đi đến đó hỏi đi!”

“Tốt, con sẽ đi...”

“Này này...” Đỗ Cầm Nương ngóng ra phía sau hần xem xét “Con dâu bảo bối của mẹ đâu?”

Con dâu bảo bối?

Mộ Dung Vũ Đoạn nhin không được khóe miệng cong lên “Nghiễn Tâm nàng lại có mang rồi, dọc đường đi về đều ngủ, nên con đưa nàng về phòng ngủ cho ngon rồi!”

“Tiểu Tâm lại có thai sao?” Đỗ Cầm Nương kinh hỉ xoay người bỏ chạy “Ta đi xem nó đã!”

Mộ Dung Vũ Đoạn thực sự vì vợ được cha mẹ yêu thương mà cảm thấy cao hứng, nhưng vừa bước về hướng phòng khách thì trong lòng hắn không khỏi cảm thấy khó xử phiền phức.

Một nhà bá mẫu lại chạy đến tìm bọn họ, tám phần mục đích chỉ có duy nhất một: Xin giúp đỡ.

Nhưng mà, có thể giúp sao?

“Vũ Đoạn, rốt cục cháu đã trở lại!” Vừa thấy cháu, Mộ Dung đại phu nhân mừng như điên lập tức chạy về phía trước mặt hắn, nghênh mặt lên, hạ lệnh: “Mau, theo chúng ta quay về Tô Châu đi!”

Mộ Dung Vũ Đoạn trấn định đảo mắt nhìn xem một vòng, Mộ Dung Nguyệt Phong, Chu Thái Nhi, Mộ Dung Hương cùng Mộ Dung Yến. “Xin hỏi bá mẫu, vì sao Vũ Đoạn phải theo mọi người quay về Tô Châu chứ?”

“Là giúp cho Nguyệt Phong đoạt lại gia sản chứ sao!” Mộ Dung đại phu nhân hợp tình hợp lý nói “Đứa con trai đáng giận của Chu gia đó, dám mời nhân vật trong giang hồ đến đuổi chúng ta đi! Vũ Đoạn con tới giúp chúng ta đuổi bọn họ đi!”

Mộ Dung Vũ Đoạn không nói gì, hướng nhìn về phía Mộ Dung Nguyệt Phong, hắn liền chột dạ quay đi. Mộ Dung Vũ Đoạn không khỏi lắc đầu thở dài.

Nếu là trước kia khi hắn chưa xuất môn, hắn sẽ nghĩ rằng em họ là do bị bá mẫu chiều hư, có cơ hội thì có thể dạy lại hắn.

Nhưng lần này xuất môn, gần một năm đi trên giang hồ, hắn rốt cục hiểu được nhân tính đáng sợ đến cỡ nào.

Ngay cả anh họ cùng nhạc phụ của mình mà Mộ Dung Nguyệt Phong chỉ vì tham lam tài phú mà có thể hạ độc thủ được, thì còn có chuyện xấu gì mà hắn không dám làm?

Cha nói đúng, tuyệt đối không được giúp em họ nữa, bằng không về sau em họ lại hại người, chính là lỗi của hắn.

“Bá mẫu, đó là tài sản của Chu gia, Nguyệt Phong dựa vào cái gì để mà đòi chứ?”

Mộ Dung phu nhân lại nói “Nguyệt Phong là con rể Chu gia đó!”

“Thì tính sao? Nếu Chu gia có con trai, thì tài sản tại sao lại phải giao cho con rể quản lý?”

“Con trai của Chu gia toàn là phế vật!”

“Đó cũng là vấn đề của Chu gia, trừ phi họ xin giúp đỡ, nếu không thì Nguyệt Phong cũng không có quyền xen vào!”

“Người...” Toàn bộ lý lẽ đều bị bác bỏ, Mộ Dung đại phu nhân không khỏi từ xấu hổ chuyển sang giận dữ “Ta mặc kệ nhiều chuyện như vậy, đừng quên ta là bá mẫu người, là trưởng bối của người, ta gọi là người phải giúp, bằng không chính là đại nghịch, là bất hiếu!”

“Bá mẫu là người đã quên, bằng chứng ra riêng giấy trắng mực đen viết rành mạch, chi thứ nhất và chi thứ hai sau khi ở riêng thì sau này có gặp bất cứ phiền toái nào, cả hai đều không được tìm đến đối phương nhờ hỗ trợ!” Mộ Dung Vũ Đoạn bình tĩnh hỏi lại “Nếu như người không còn nhớ, Vũ Đoạn có thể đem ra cho người xem lại...”

“Không cần!” Mộ Dung đại phu nhân chật vật khoát tay, sắc mặt lại trở nên nghiêm nghị, cứng rắn nói “Bất quá, các người không thấy mình rất ích kỷ sao? Tổ nghiệp Mộ Dung gia đều đã được các người mua lại, có tòa nhà lớn để ở, lại trơ mắt nhìn em họ bị mất đi tất cả...”

“Nếu ta nhớ không lầm, thì đồ cưới của đệ muội có một tòa nhà và một cửa hàng!”

“Nhà đó, cửa hàng nhỏ đó thì tính là cái gì, căn bản là không nuôi sống nổi chúng ta!”

Là do bọn họ quá xa xỉ đi!!!

“Bá mẫu, chỉ cần các người chi tiêu tiết kiệm một chút...”

“Tiết kiệm?” Mộ Dung đại phu nhân lên tiếng khiển trách “Các người có thể sống sung túc như vậy, lại kêu chúng ta tiết kiệm một chút? Bằng không các người đem một nửa sản nghiệp của Mộ Dung gia phân cho Nguyệt Phong đi!”

Vừa nói đến đây, lòng bà liền đầy lửa giận không cam lòng. Lúc trước vừa nghe Tư Đồ Nhạc tính đem sản nghiệp của Mộ Dung Gia theo giá gốc bán lại cho Mộ Dung gia, bà lập tức thúc giục Nguyệt Phong đi đến chỗ đối phương thương lượng, ai ngờ đối phương kiên trì nếu bán cũng chỉ bán lại cho trưởng tôn của Mộ Dung gia, bọn họ đành phải trơ mắt nhìn tổ nghiệp của Mộ Dung gia rơi vào trong tay của Mộ Dung Vũ Đoạn. Nếu không, bọn họ cho dù mất đi tài sản của Chu gia, ít nhất thì vẫn còn tổ nghiệp của Mộ Dung gia, cũng không cần phải kiên trì nhờ Mộ Dung Vũ Đoạn giúp bọn họ lấy lại tài sản của Chu gia!!!

“Chuyện này...” Mộ Dung Vũ Đoạn chần chờ một chút “Chỉ sợ là không được!”

“Vì sao?” Mộ Dung đại phu nhân phần nộ rít gào “Người lại có lòng tham như vậy sao? Muốn một mình độc chiếm sản nghiệp của Mộ Dung gia?”

“Không phải ta tham lam, bá mẫu!” Mộ Dung Vũ Đoạn nhẫn nại “Đây là điều kiện ta đã hứa với đại ca!”

“Chuyện này liên quan gì đến hần?”

“Tiền để chuộc lại sản nghiệp Mộ Dung gia là do huynh ấy cho ta mượn!”

Mộ Dung đại phu nhân ngẩn ngơ “Vây...Vây...” Ánh mắt bà lại hướng về phía Mộ Dung Nguyệt Phong nhìn một cái, hần liền mình nháy mắt với bà... “Vây bán cho chúng ta là được rồi, đương nhiên giá là do chúng ta định nha!” Thí dụ như, một thỏi bạc trắng, quá nhiều rồi chứ?

“Đại ca cũng nói, nếu mà lâm vào cảnh không thể không bán đi, cũng chỉ có thể bán cho huynh ấy!” Mộ Dung Vũ Đoạn nói.

Mộ Dung đại phu nhân lại ngẩn người ra, giận tím mặt “Hần là có ý gì? Muốn mượn cơ hội xâm chiếm sản nghiệp của Mộ Dung gia?”

“Không phải như vậy!” Mộ Dung Vũ Đoạn nghiêm mặt, lời nói nghiêm túc “Ngược lại, đại ca là muốn bảo vệ đầy đủ sản nghiệp của Mộ Dung gia, không hy vọng sản nghiệp của Mộ Dung gia lại vì lý do bất đắc dĩ mà bị phân tán ra, xin bá mẫu không nên hiểu lầm!”

“Hiểu lầm cái rắm!” Mộ Dung đại phu nhân mắng bừa. “Ta nói hần rắp tâm bất lương, bằng không người của Độc Cô gia thì quan tâm chuyện nhà của Mộ Dung gia chúng ta để làm gì?”

Mộ Dung Vũ Đoạn hít sâu một hơi, nhịn xuống “Vô luận là như thế nào, ta đã cho huynh ấy lời hứa của ta!”

“Vây còn chúng ta thì sao?” Trước mắt nhìn thấy có nói thế nào cũng không được, Mộ Dung đại phu nhân bắt đầu giở trò “Các người thì quá giàu có sung túc, còn chúng ta thì sao? Các người rất không có lương tâm, cũng không nhớ tới ngày đó Mộ Dung gia mà không có số đồ cưới ta mang tới thì có thể sống tới hôm nay sao? Ít nhất các người phải có chút gì đó đền đáp cho ta chứ!!!?”

Đồ cưới cái gì?

Không phải tất cả đều bị chính bà tiêu xài hết sao!

Làm gì có ơn nghĩa?

Tất cả đều là do chính bà xài hết đó!!!

“Bá mẫu, các người cũng thật là quá đáng rồi!”

“Ta mặc kệ, ta muốn chúng ta cũng được hưởng giàu có giống các người, bằng không thì rất không công bằng!” công bình của bà, chỉ sợ là yêu cầu hần đem sản nghiệp của Mộ Dung gia toàn bộ đưa cho Mộ Dung Nguyệt Phong, vậy thì mới tính là công bình đi!!!!

“Bá mẫu...”

“Không cần biết như thế nào, người thế nào cũng phải giúp Nguyệt Phong cướp về lại tài sản của Chu gia, bằng không phải đem một nửa sản nghiệp của Mộ Dung gia giao cho Nguyệt Phong!”

“Bá mẫu...”

“Hai chọn một, người chọn đi!!!”

“Bá mẫu...”

“Bằng không ta sẽ ở lại nơi này náo loạn đến long trời lở đất, để xem người có thể làm gì đây!”

“...”

Chống lại loại trường bối vô lại này, hẳn rồi cuộc phải làm gì cho phải đây?

Mộ Dung Vũ Đoạn đang đau đầu hết sức, khoe mắt liếc qua, thì phát hiện Mộ Dung Nguyệt Phong không biết vì sao đột nhiên sắc mặt biến xanh, vẻ mặt hoảng sợ, rất giống đang nhìn thấy quỷ, hẳn không khỏi nghi hoặc quay đầu lại nhìn thì thấy... sau đó chính hắn cũng bị giật mình hoảng hốt.

Thê tử của hắn Mặc Nghiễn Tâm không biết từ khi nào xuất hiện ở cửa, hơn nữa lại mang một vẻ mặt nữ la sát âm trầm lạnh khốc, ánh mắt sắc bén thẳng tắp nhìn Mộ Dung Nguyệt Phong, bước chân chậm rãi từ từ bước về phía trước, tư thái kia phảng phất như tử thần đã nhắm trúng con mồi hoàn mỹ, đang định vui vẻ hưởng thụ trò chơi săn bắn.

Sống hay chết, người cũng tự mình lựa chọn một cái đi!!!

Mộ Dung Nguyệt Phong sợ hãi rùng mình một cái, chợt nhảy dựng lên, một tay kéo vợ, một tay kéo mẹ hốt ha hốt hoảng chạy ra ngoài, cả hành lý cũng bỏ lại không mang đi. Mạng già quan trọng hơn nhiều “Chúng ta đi thôi, mẹ!”

“Sao? Nhưng mà...”

“Chúng ta còn có căn nhà và cửa hàng!”

“Nhưng như vậy không đủ...”

“Đủ, mẹ, đủ rồi!”

Mộ Dung đại phu nhân không hiểu, nhưng hắn hiểu rất rõ.

Thê tử của anh họ chính là Ách Tu La, chuyện này đã sớm sôi trào lan truyền khắp vô lâm, anh họ của hắn dễ khi dễ, nhưng Ách Tu La lại không dễ chọc vào, không cần thận một cái, nàng ta sẽ không thềm để ý người là em họ hay anh họ, đem người xất nhỏ thành thịt nát đứt cho chó ăn. Trên thật tế, hắn đã từng ra tay ám hại anh họ, có thể sống tới ngày hôm nay đã là một kỳ tích khó tin rồi, hắn cũng không dám nghĩ đến chuyện thử lại xem có một kỳ tích khác buông xuống trên người của hắn hay không.

Thấy ánh mắt của nàng nhìn hắn, thì hắn cũng đã biết không còn kỳ tích nào nữa rồi!

“Nguyệt Phong...”

“Yên tâm đi mẹ, ta đã có biện pháp khác rồi!” Nói đến đó thì người cũng biến mất không thấy nữa. Mộ Dung Vũ Đoạn nhất thời kinh ngạc, không kịp phản ứng, đợi cho hắn khôi phục tinh thần trở lại xoay đầu lại nhìn thì chỉ thấy bóng lưng của mẹ cùng với thê tử của mình. Hai người còn đang nói chuyện.

“Tiểu Tâm à, con đúng thật là giỏi, ai cũng không có cách với bọn họ, chỉ có con mà thôi, tiểu tử bị làm hư kia đã bị con dọa sợ chạy mất rồi!”

“...”

“Ta thấy thế này, sau này nếu hai cha con bọn họ ứng phó không được những chuyện như thế này thì liền phiên toái con lộ mặt ra đi!!!”

“...”

Sau đó, chuyển mắt một cái thì cả hai người họ cũng không còn thấy nữa.

Mộ Dung Vũ Đoạn giật mình đứng yên tại chỗ trong chốc lát, hoang mang lắc lắc đầu, sau đó nhún vai, bắt đầu theo sau hai người họ đi vào trong.

Quên đi, sự việc đã giải quyết thì tốt rồi...

Như vậy cũng tính là đã giải quyết phải không?

Năm cũ lại qua đi. Đây là một lễ tất niên đầy đủ phong phú nhất của Mộ Dung gia sau một khoảng thời gian rất dài, cơm tất niên để trên bàn, mọi người ngồi xung quanh đều vui vẻ tươi cười, trừ Mộ Dung Vũ Đoạn, cá tính hằn vồn hướng nội, tươi cười tự nhiên cũng không lộ rõ, bất quá là nhìn ra được hấn cũng đang rất cao hứng!!! Còn có Mặc Nghiễn Tâm, nàng thủy chung vẫn không hề có một chút biểu tình, cũng không phát ra nửa tiếng, nhưng mà đối với mọi người đó đã là thói quen, nên không thêm để ý, đã ba năm rồi, nàng có bao nhiêu khả năng cùng hiền tuệ tất cả mọi người đều tận mắt thấy, chỉ là nàng yêu thích nằm mơ không muốn nói chuyện mà thôi, đó là việc nhỏ không quan trọng, tất cả mọi người có thể hiểu được!!!

Giống như lời của Đỗ Cẩm Nương, nàng là người vợ bảo bối của Mộ Dung gia, nếu không có nàng thì Mộ Dung gia cũng sẽ không có ngày hôm nay.

“Cố gắng kiên trì đến trung thu năm nay” Mộ Dung Vấn Thiên vừa cười vừa nói “Món nợ chúng ta thiếu bên thông gia sẽ có thể trả hết!” Quan trọng nhất không phải là trả nợ, mà là đồ cưới của Nghiễn Tâm đã có thể lấy lại rồi.

Đó là đồ cưới của nàng, không phải là tài sản chung!!!

“Còn có nha...” Đột nhiên bà dừng lời, Đỗ Cẩm Nương cười cười giữ tay Nghiễn Tâm lại “Nè, Tiểu Tâm sao lại như vậy, canh là dùng muỗng để uống, chứ không phải dùng đũa để gắp đâu!!!”

Một trận cười to nổ ra, Mặc Nghiễn Tâm hai gò má đỏ hồng đem chiếc đũa thu lại.

“Đại tẩu thật là quá đáng yêu!” Mộ Dung Tuyết cười đến khoa trương “Cả ngày chỉ thích nằm mộng, còn lâu lâu làm ra một ít chuyện ngớ ngẩn nữa!!!”

“Con thì chưa bao giờ làm chuyện ngớ ngẩn sao?” Mộ Dung Vấn Thiên cười mắng, còn trở vào chán nàng một cái.

“Có nha, làm sao lại không có!” Đỗ Khiếu Phong miệng đầy đồ ăn, thì thà thì thảm “Hôm kia nói muốn lên phố mua này mua nọ, kết quả cuống cuống mê mẩn đi dạo phố không cẩn thận ngã một cái, mà té ngã thì không nói làm gì, mặt nàng còn vừa vịn suýt đập vào trên bãi phân chó, thiếu chút nữa là ứng nghiệm câu nói kia...”

“Câm miệng!” Mộ Dung Tuyết vẻ mặt đỏ bừng tức giận mắng.

Sao lại câm miệng, còn có chuyện khác nha!!!

“Còn có hôm qua, nàng ta thế nhưng...”

“Câm mồm! Câm mồm!”

“Còn tháng trước thì...”

“Ta muốn rút đầu lưỡi của ngươi...!”

“Đầu tháng trước...”

“Đỗ Khiếu Vân!!!”

Trong tiếng cười vang là Mộ Dung Tuyết đang chuyển từ xấu hổ sang giận dữ rít gào, mỗi người tươi cười đều là phát ra từ vui sướng trong nội tâm, tuy rằng Mặc Nghiễn Tâm hoàn toàn không có nửa điểm tươi cười, nhưng là...

Lén lút, Mộ Dung Vũ Đoạn ở dưới bàn cầm lấy bàn tay của nàng, vì thế hai gò má của nàng càng lúc càng hồng.

“Tốt lắm, tốt lắm! Hiện tại thì phải nói chuyện đúng đắn rồi!” Nói chuyện đúng đắn, Đỗ Cẩm Nương cười lộ ra má lúm đồng tiền “Bà mồi Triệu đem hơn hai mươi bái thiếp hồng tới, từng đôi tượng cũng không tệ, con có muốn nhìn qua không, Tuyết Nhi?”

“Người ta không lấy chồng đâu!” Thu lại vẻ giận dữ, Mộ Dung Tuyết rốt cục cũng bày ra bộ dạng then thùng con gái nên có.

Đỗ Cẩm Nương cùng Mộ Dung Vãn Thiên liếc mắt nhìn nhau cười “Tốt tốt, nam thì sợ cưới sai, nữ thì sợ gả nhầm chồng, loại chuyện này cũng không gấp, con từ từ lựa chọn đi!” Nói xong, ánh mắt hướng về phía Mặc Nghiễn Tâm cùng Mộ Dung Vũ Đoạn “Vấn đề quan trọng là chọn đúng đối tượng, hy vọng con có thể giống ca ca của mình may mắn như vậy!”

“Đúng vậy, trăm ngàn lần đừng có giống Hương biểu tỷ cùng với Yến biểu tỷ nha!” Đỗ Khiếu Phong lại lẩm bẩm.

Nhắc tới nhà bên kia, tươi cười của mọi người không khỏi mất đi một nửa.

Giống y như lời Mộ Dung Nguyệt Phong nói lúc bỏ đi, hẳn đã nghĩ ra biện pháp, mà biện pháp hẳn nghĩ ra đó là cho hai tỷ tỷ của mình tái giá cho nhất đẳng cao thủ trên giang hồ, sau đó lại nhờ hai vị tỷ tỷ phụ giúp hẳn đoạt lại tài sản của Chu gia.

Về kết quả như thế nào, bọn họ không biết, cũng không có hứng thú muốn biết.

“Cái loại chuyện như thế không cần chúng ta quan tâm, để cho đại tẩu quan tâm là được rồi!” Mộ Dung Vãn Thiên thần nhiên nói “Còn hai người các người, đã quyết định phụ trách việc gì chưa?”

Huỳnh đệ Đỗ Khiếu Phong cười hì hì nói:

“Con thích cùng khách hàng trò chuyện, vậy con đến Lưu Ly Phường làm việc!” Đỗ Khiếu Vân nói.

“Con thích điều hành, giám sát công việc tiến hành, Lưu Ly Các sẽ do con phụ trách!” Đỗ Khiếu Phong nói.

“Vậy thì giao cho các con!” Mộ Dung Vãn Thiên vui mừng vuốt cằm “Ta tin tưởng với năng lực của các con thì nhất định sẽ làm rất tốt!”

“Cảm ơn dưỡng!” Huỳnh đệ Đỗ Khiếu Phong đồng thanh nói, tự đáy lòng cảm kích tín nhiệm cùng với đề bạt của Dưỡng mình.

“Về phần khách cứ đến liên tiếp không dứt ta sẽ ứng phó, nhưng nếu thực sự cần giúp...” Mộ Dung Vãn Thiên quay sang Mộ Dung Vũ Đoạn “Thì liên giao cho con, gặp người bị nạn thì không thể làm như không thấy, chỉ cần chúng ta có năng lực thì nên đem hết toàn lực giúp đỡ người ta!”

“Vâng, thưa cha!” Mộ Dung Vũ Đoạn kính cẩn lắng nghe lời dạy dỗ.

“Tốt lắm, tốt lắm!” Mộ Dung Vãn Thiên vui vẻ gật đầu “Các con đều là những đứa con tốt!”

“Như vậy chỉ còn lại một việc cuối cùng...” Đỗ Cẩm Nương côi lòng đầy vui sướng liếc về hướng Mặc Nghiễn Tâm đang mang thai, cười đến miệng cũng không khép lại được “Sau khi sinh ra đứa nhỏ này, không cần biết là nam hay nữ, thì liền cho nó làm con thừa tự cho Mặc gia, để cho Mặc gia cũng không bị tuyệt hậu!!!”

Cho đến lúc này, Mặc Nghiễn Tâm mới lẳng lặng nâng mắt đẹp lên nhìn một vòng mọi người chung quanh, sau đó lại hạ mắt xuống, cổ họng vẫn như trước không nói một lời.

Việc cuối cùng?

Không, còn có một chuyện cực kỳ quan trọng nữa...

Trước tiết Thanh Minh, Mặc Nghiễn Tâm sinh hạ một nữ nhi trắng ngần, theo lời hứa hẹn của Đỗ Cẩm Nương, đứa nhỏ được cho kế thừa hậu tự của Mặc gia.

“Thật là một đứa bé gái xinh đẹp!” Mộ Dung Vãn Thiên sợ hãi than, yêu thích không muốn buông tay.

“May mắn vẫn là nuôi dưỡng ở nhà của chúng ta, bằng không ta nhất định sẽ luyến tiếc!” Đỗ Cẩm Nương nói, có chút hối hận trong đó. Sớm biết trước thì đã nói là nếu sinh nam hài thì đem cho Mặc gia làm con thừa tự rồi.

Mộ Dung Vũ Đoạn mỉm cười, quay đầu, nắm chặt tay của Mặc Nghiễn Tâm nói “Vất vả cho nàng rồi, cảm ơn nàng!!!”

Mặc Nghiễn Tâm thủy chung không có bất kỳ biểu tình gì, chỉ là dùng một loại ánh mắt rất kỳ lạ yên lặng nhìn hẩn chăm chú, mà lần này hẩn lại như thế nào cũng không thể đoán ra hàm nghĩa của ánh mắt kỳ lạ kia của nàng.

Cho đến nửa năm sau...

Trùng Dương qua đi được nửa tháng, Độc Cô Tiểu Ngu cùng với Quân Lan Chu lại lần nữa xuất hiện ở Mộ Dung phủ, trực tiếp yêu cầu Mộ Dung Vũ Đoạn mang theo thể tử cùng họ xuất môn một chuyến.

“Đi đâu ạ?” Mộ Dung Vũ Đoạn nghi hoặc hỏi.

“Đi rồi sẽ biết!” Độc Cô Tiểu Ngu không chút để ý nói.

“Muốn ta và tiểu Tâm đi cùng đại ca cũng không có vấn đề, nhưng còn đứa nhỏ mới có mấy tháng, không thể không đi sao?”

“Không thể, không mang nó đi thì không được!”

“Vì sao?”

“Bởi vì đứa nhỏ họ Mặc!” Câu trả lời như vậy, ai có thể hiểu được! Mộ Dung Vũ Đoạn vẫn là trăm điều không thể hiểu, nhưng bởi vì Độc Cô Tiểu Ngu cứ kiên trì, lại cũng vì hẩn rất tin tưởng đại ca, nên liền không hỏi nhiều, tin tưởng đại ca nhất định có lý do riêng của hẩn.

Hơn mười ngày sau, bọn họ cùng đi đến Phượng Dương Phủ tìm tới Tư Đồ thế gia. Tư Đồ Nhạc vừa thấy bọn họ đến, sắc mặt lúc này trở nên biến đen, xanh xanh tím tím biến đổi, tuy rằng thật kỳ lạ nhưng không hề đẹp mắt chút nào, không nói tiếng nào, hẩn lập tức lấy tốc độ nhanh nhất đưa bọn họ vào trong mật thất.

“Những điều nên làm ta đã làm, lại tới tìm ta để làm gì?”

Nghe giọng điệu này, hẩn tựa hồ như không phải là lần đầu tiên nhìn thấy Độc Cô Tiểu Ngu rồi!!!

“Điều nên làm ngươi đã làm?” Độc Cô Tiểu Ngu cười dài ‘xoát’ mở cây quạt, khẽ phe phẩy.

“Ngươi xác định?”

Tư Đồ Nhạc cứng người “Ta...ta...”

Độc Cô Tiểu Ngu lười biếng thông thả bước tới vài bước “Ta nói muội phu...”

Không nghĩ tới sẽ gọi hẩn, Mộ Dung Vũ Đoạn giật mình “Đại ca?”

“Năm đó chân tướng lý do khiến cho Mặc gia bị thảm họa diệt môn, ta nghĩ muội phu cũng không biết rõ tình hình nhỉ?” Hẩn là không có ai biết được, bởi vì nếu như tất cả mọi người đều đã nhận định là Mặc gia mưu hại trưởng môn nhân của thất đại môn phái thất bại, thì có ai lại đi truy cứu chân tướng sự việc đích thật là như thế nào đâu?

“Đệ không hiểu rõ được tình hình!”

“Như vậy, nếu Mộ Dung gia cũng bị liên lụy vào, ta nghĩ muội phu cũng phải có quyền lợi được biết...”

Mộ Dung Vũ Đoạn ngẩn ngơ “Đại ca biết?”

Độc Cô Tiểu Ngu vuốt cằm nói: “Ta sớm đã biết!” Nói xong, hẩn khép cây quạt, hai tay chấp sau lưng, vừa thông thả bước, vừa bắt đầu kể rõ “Năm đó...”

Từ xưa tới nay, bên trong võ lâm bạch đạo, ngoại trừ Thất đại môn phái thì Ngũ đại thế gia là hiển hách nhất, mà ngũ đại thế gia trong lúc đó lui tới với nhau cũng khá thường xuyên, không phải là dập đầu kết bái nhưng cũng là giao hảo rất tốt, bằng không cũng là bằng hữu chí giao, quan hệ tương đối chặt chẽ.

Nhưng đến một năm kia, tình huống bắt đầu thay đổi, bởi vì thiếu chủ nhân của Mặc gia cùng với Tư Đồ gia đều đồng thời yêu võ lâm đệ nhất mỹ nữ lúc đó: Liễu Phiêu Tiên.

Bất quá, một nữ thì chỉ có thể kết đôi với một nam, mà Liễu Phiêu Tiên lại chọn thiếu chủ nhân của Mặc gia.

Bình thường thì nam nhân bụng dạ rộng lượng thì nên thối lui sang một bên, yên lặng chúc phúc cho bọn họ, nhưng lòng dạ của thiếu chủ nhân Tư Đồ gia lại hẹp hòi, hắn ở ngoài mặt vẫn cùng với Mặc gia giao hảo, nhưng ngầm ngầm lại định ra kế hoạch ác độc muốn cướp lại Liễu Phiêu Tiên cho mình.

Năm năm sau, trưởng môn nhân của thất đại môn phái liên tiếp bị mưu sát, chứng cứ lại chỉ đến Mặc gia, vì thế Mặc gia bị toàn bộ võ lâm đuổi giết, tất cả chuyện này đều là do thiếu chủ nhân của Tư Đồ gia giả trò ma quỷ, hắn nghĩ như vậy thì có thể trừ bỏ hết người của Mặc gia, bao gồm cả thiếu chủ nhân của Mặc gia.

Trừ bỏ Liễu Phiêu Tiên!!!

Đến lúc đó, hắn sẽ ra tay bảo vệ cho Liễu Phiêu Tiên, mà Liễu Phiêu Tiên cũng sẽ cảm kích ơn nghĩa của hắn sẽ nguyện ý gả cho hắn, bởi vậy kế hoạch của hắn sẽ thành công.

Nhưng hắn không thể suy tính được là, Mộ Dung gia đối với Mặc gia không hề có giao tình thâm sâu gì lại tay giúp đỡ, đem hết sức lực giúp cho Mặc gia trốn tránh đuổi giết, thế cho nên hắn cũng không thể lấy tốc độ nhanh nhất đuổi theo Liễu Phiêu Tiên, thậm chí còn bởi vì vậy mà khiến cho Liễu Phiêu Tiên có cơ hội cùng thiếu chủ nhân của Mặc gia tự vẫn, khiến cho hắn sắp thành lại đại bại, hoàn toàn không thể đạt được mục đích ban đầu.

Bởi vậy, hắn mới đem lửa giận không cam lòng phát tiết bên trên nhà Mộ Dung gia, chẳng những sai người âm thầm phá hư Lưu Ly Các của Mặc gia, lại âm thầm quấy rối công việc làm ăn của Mộ Dung gia, cho đến khi Mộ Dung gia tán gia bại sản, cuối cùng lấy giá rẻ nhất mua lại sản nghiệp của Mộ Dung gia, làm cho Mộ Dung gia không thể không tha hương...

“Năm đó thiếu chủ nhân của Tư Đồ gia quả thực là làm việc cẩn mật, không hề có một dấu vết nào an bài toàn bộ kế hoạch, hắn lại kiên nhẫn tiêu phí hết năm năm thời gian, bất quá...” Độc Cô Tiểu Ngu lạnh lùng cười “Người tham dự vào kế hoạch cũng không thể không tính, người tham gia nhiều thì bí mật cũng rất dễ dàng biến thành không phải bí mật, chân tướng sự việc cuối cùng cũng bị nhị thẩm của ta khám phá ra!!!”

Mộ Dung Vũ Đoạn nghe được cũng trợn mắt há hốc miệng, hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào cho tốt. Một trận kiếp nạn của võ lâm, bao gồm trưởng môn của thất đại môn phái bị giết cùng với huyết họa diệt môn của Mặc gia, thế nhưng lại chỉ vì tư tâm ghen tỵ của một người nam nhân?

Vì... một nữ nhân?

“Ba mươi năm trước, Tư Đồ gia truyền ra Tư Đồ lão gia đã chết vì bệnh, kỳ thực là không phải, hắn ta bị Nhị Thẩm của ta làm cho không thể không tự sát tạ tội!!!” Độc Cô Tiểu Ngu chậm rãi tiếp tục nói “Dựa theo thói quen của Thất Diêm La, cả nhà của Tư Đồ gia hắn là sẽ không thoát được đâu, nhưng Nhị Thẩm lại mềm lòng, cái tên đầu sỏ kia lại quỳ xuống đất cầu xin, nên bà đã hứa sẽ không giết người nhà của hắn, nhưng...”

Hắn chuyển mắt nhìn về hướng Tư Đồ Nhạc, người bị nhìn kia liền cúi đầu xuống.

“Con của hắn phải đem sự thật công bố võ lâm, không phải vì Mặc gia, mà là vì Mộ Dung gia, hơn nữa phải đem sản nghiệp của Mộ Dung gia trả lại cho Mộ Dung gia, lúc ấy con của hắn đã lập tức đáp ứng. Ai biết...”

Hắn bình tĩnh nhìn Tư Đồ Nhạc, khóe môi tràn ra khinh miệt hừ lạnh, Tư Đồ Nhạc lúc này ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

“Thất Diêm La đã rời khỏi giang hồ, lệnh tôn vì tranh thủ việc kế vị mình chủ võ lâm, nên đã không hề để ý đến lời hứa của mình, tiếp tục giấu diếm sự thật, mà người...”

Tư Đồ Nhạc run lên một chút, mồ hôi lạnh đã sớm ướt hết áo trong “Ta biết cha người đã đem toàn bộ sự việc nói qua cho người biết, để ngăn ngừa Thất Diêm La lại tìm tới cửa, nhưng sau khi cha người qua đời, người lại cứ làm như không biết rõ tình hình, cứ như vậy mà sống qua...”

Tư Đồ Nhạc đột nhiên ngẩng đầu lên, “Ta là...” Muốn giải thích cho mình.

Nhưng Độc Cô Tiểu Ngu căn bản không muốn nghe lời vô nghĩa của hắn “Nếu không phải ta đến tìm người, người sẽ đem sản nghiệp của Mộ Dung gia trả lại cho họ sao? Không, người sẽ không, nếu không thì từ lúc cha người qua đời thì người nên lập tức trả lại tất cả cho bọn hắn!!!”

Tư Đồ Nhạc há hốc miệng, lại không nghĩ ra được bất cứ lời nào để giải thích cho mình.

“Hiện tại, ta chỉ muốn hỏi người một câu, cuối cùng người muốn làm như thế nào?” Độc Cô Tiểu Ngu không chút khoan dung hạ thông điệp cuối cùng.

“Ta... Ta...” Tư Đồ Nhạc không nói nên lời, sắc mặt càng lúc càng biến xanh. “Chuyện này một khi... Một khi công bố ra ngoài, danh dự của Tư Đồ gia tất nhiên sẽ bị hủy, mà...” Trong lúc ánh mắt Độc Cô Tiểu Ngu càng lúc càng sắc bén mãnh liệt, hắn giãy giụa rằng đem suy nghĩ của mình nói ra cho hết lời “Chuyện kia đã... đã qua lâu như vậy, thật sự là không cần... Không cần...” Hắn không nói được hết lời.

“Tốt lắm, người đã tính không thực hiện hứa hẹn của lệnh tôn, như vậy...” Độc Cô Tiểu Ngu cười đến xinh đẹp gật gật đầu “Muốn chúng ta dựa theo quy củ của Thất Diêm La mà hành động?”

Quy củ của Thất Diêm La?

Diệt môn? Tư Đồ Nhạc hoảng sợ hít lấy ngụm khí lạnh “Không!” Hắn kêu lên sợ hãi, bởi vì đã quá mức sợ hãi nên thanh âm trở nên lạnh lạnh giống như giọng nói của nữ nhân, nghe được thật là chói tai.

“Không?” Độc Cô Tiểu Ngu lười biếng phe phẩy cây quạt “Lại cho người một cơ hội nữa, người tính như thế nào?”

“Ta thề, ta nhất định sẽ đem chân tướng sự việc công bố cho vô lâm!” Tư Đồ Nhạc gấp đến độ rống lên, chỉ sợ chậm một bước, cả nhà sẽ liền bị phán tử hình.

“Tốt lắm, vậy thì khi nào?”

“Chờ ta... Chuẩn bị tốt...”

“Sao?”

Một từ âm trầm, bao hàm uy hiếp cùng ngoan độc lãnh khốc, Tư Đồ Nhạc sợ hãi đến mức suýt chút nữa là té xỉu, lập tức thay đổi câu trả lời.

“Ta sẽ mau chóng, mau chóng!!!”

“Mau chóng như thế nào?”

Tư Đồ Nhạc cứng người một lúc, rốt cục thở dài thật sâu, buông tay:

“Ngày mai!”

Danh dự thì quan trọng cái gì, mạng già này là quan trọng nhất!!!

Lúc này, Mộ Dung Vũ Đoạn rốt cục hiểu được vì sao Độc Cô Tiểu Ngu kiên trì yêu cầu hắn đem nữ nhi đến đây, bởi vì nhạc mẫu đem chuyện này cho Mặc Nghiễn Tâm xử lý, mà Nghiễn Tâm lại đã gả cho hắn, cho nên hiện tại nàng là người của Mộ Dung gia, chỉ có con gái của hắn mới là người của Mặc gia, mới có quyền đại diện cho Mặc gia ra mặt đòi công đạo. Nữ nhi của hắn là tới đây đòi nợ!!!

Mộ Dung Vũ Đoạn cứ liên tục liếc nhìn Độc Cô Tiểu Ngu, rời khỏi phủ Phương Dương đã hơn hai mươi mấy dặm đường, hắn vẫn còn liếc nhìn. Mộ Dung Vũ Đoạn vẫn cứ ngấm nhìn Quân Lan Chu một chút. Khi dừng chân tại nhà trọ dừng bữa, hắn vẫn còn đang ngấm.

Quân Lan Chu thờ ơ, Độc Cô Tiểu Ngu lại nhìn không được, nhìn thấy ánh mắt Mộ Dung Vũ Đoạn như có suy nghĩ gì liền mở miệng hỏi.

“Ta nói, muội phụ...”

“Đại ca?”

“Người rốt cục là có chuyện gì muốn hỏi, vậy thì cứ hỏi đi!!!”

“Ta?” Mộ Dung Vũ Đoạn giật mình “Không có gì nha!”

“Không có?” Độc Cô Tiểu Ngu nâng chung trà lên uống một ngụm “Vậy người tại sao lại cứ luôn liếc nhìn ta cùng với Lan Chu?”

“Chuyện này...” Mộ Dung Vũ Đoạn do dự một chút “Đệ chỉ là có chút.. ách là giật mình! Không nghĩ tới đại ca, nhị ca lại là người trong Thất Tu La!” Trước kia hắn chỉ là một người đánh cá đơn thuần, cùng với vô lâm không hề có quan hệ, nên tự nhiên đối với chuyện trên giang hồ cũng không biết gì cả! Nhưng hiện nay hắn cũng đã coi như là người ở trên giang hồ, chuyện Thất Diêm La cùng với Thất Tu La chỉ cần dậm chân một cái là có thể làm cho người của toàn bộ vô lâm quay cuồng, hắn muốn không biết thì cũng không được.

Lúc này đổi sang Độc Cô Tiểu Ngu ngẩn ngơ “Đến nay người mới biết được?”

Mộ Dung Vũ Đoạn vuốt cằm “Nghe lời đại ca nói khi ở Tư Đồ gia, ta mới biết được!!!”

“Ông trời của ta à!!!” Độc Cô Tiểu Ngu không dám tin hô lên “Không nghĩ tới người lại trì độn đến như vậy!”

“Đại ca cũng không có nói gì cho đệ biết mà!” Mộ Dung Vũ Đoạn vì chính mình cãi lại.

“Loại chuyện như thế này còn chưa nói rõ sao?” Độc Cô Tiểu Ngu không biết nên khóc hay nên cười lắc đầu “Vậy còn Tiểu Tâm đâu? Muội ấy chẳng phải ở đây sao, người vì cái gì lại không nhìn nàng?”

“Tiểu Tâm?” Mộ Dung Vũ Đoạn tựa hồ như có điểm hoang mang nhìn xem thê tử ở bên người một lát “Nàng là thê tử của đệ, mỗi ngày đều nhìn nàng, vì cái gì mà phải đặc biệt nhìn xem nàng?”

“Đúng, muội ấy là thê tử của người, nhưng cũng là một người ở trong Thất tu la nha!”

Mộ Dung Vũ Đoạn trầm mặc một lúc “Nàng là thê tử của đệ!”

Độc Cô Tiểu Ngu nhướng mắt “Là là là như vậy, muội ấy là thê tử của người, không cần phải lập lại đâu, tất cả mọi người đều biết, nhưng muội ấy vẫn là một trong Thất tu la nha!”

“Nàng là thê tử của đệ!” Mộ Dung Vũ Đoạn lạnh lùng nói.

“Đúng, đúng!!!” Độc Cô Tiểu Ngu có chút không kiên nhẫn nói “Muội ấy là thê tử đệ, nhưng...” Giọng nói của hắn đột nhiên ngừng lại, Độc Cô Tiểu Ngu như hiểu ra điều gì đó nhìn Mộ Dung Vũ Đoạn một chút, sau lại quay đầu nhìn Mặc Nghiễn Tâm, lại quay về nhìn Mộ Dung Vũ Đoạn, trên mặt đột nhiên lại hiện lên vẻ chợt hiểu, cuối cùng cũng hiểu ra rồi.

Mặc Nghiễn Tâm là thê tử của Mộ Dung Vũ Đoạn.

Đối với Mộ Dung Vũ Đoạn mà nói, chỉ có điều này là quan trọng nhất, mặc kệ nàng là Ách Tu La ở trong Thất Tu La, hoặc là con gái nuôi của Vương Mẫu Nương Nương, là tiểu muội của Diêm La Vương, đối với hắn đều chỉ là râu ria, hắn cũng không quan tâm.

Nàng là thê tử của hắn, chỉ có sự thật này mới là điều duy nhất hắn để trong lòng.

Hắn sẽ không bởi vì nàng mà một người ở trong Thất Tu la mà sợ nàng, cũng sẽ không vì nàng là Ách Tu La mà lợi dụng nàng, lại càng không muốn liên lụy gì đến Thất Diêm La.

Bởi vì, nàng đơn giản chỉ là thê tử của hắn.

Không tự giác nhìn qua, đôi mắt Độc Cô Tiểu Ngu ánh lên nét cười vui mừng, hiện tại thì hắn đã có thể xác định Tiểu Tâm muội muội là đã gả cho đúng người, tương lai của nàng chính là hạnh phúc.

“Tiểu Tâm”

Yên lặng, Mặc Nghiễn Tâm ngẩng đầu nhìn, Độc Cô Tiểu Ngu gờ ly trà lên đối với nàng kính kính

“Muội đã gả cho một người chồng tốt!” Sau đó, khiến cho mọi người giật mình kinh ngạc, Mặc Nghiễn Tâm lại đánh vỡ lệ thường của chính mình, không dầy ba năm, nàng lại mở miệng nói

“Ta biết!” Nàng đã sớm biết rằng hắn sẽ là một người chồng tốt, bằng không, nàng sẽ không gả cho hắn đâu!!!

10. Chương 10: Kết Thúc

Trong tiếng trống chiêng vang động khắp nơi, khuê nữ của Kim Lăng Mộ Dung gia Mộ Dung Tuyết rốt cục cũng được gả đi, buồn chưa đến một khắc thời gian, chuyển một cái, Mộ Dung Vấn Thiên cùng với Đỗ Cẩm Nương lại cười vui vẻ. Bởi vì, thứ nhất là Mộ Dung Tuyết được gả đi đến thành kế bên, nàng về thăm nhà mẹ đẻ hoặc là từ nhà mẹ đẻ đến thăm nàng đều rất tiện lợi. Thứ hai là, Mặc Nghiễn Tâm lại sinh cho Mộ Dung gia một đứa con trai, tuy rằng gả đi đứa con gái bảo bối của mình, nhưng trong lúc tuổi già có thêm đứa cháu yêu, hai vợ chồng già không còn trông mong gì hơn.

Mặc khác, công việc làm ăn của Mộ Dung gia cũng cực kỳ hưng thịnh, nợ nần đã sớm trả hết, đồ cưới của Mặc Nghiễn Tâm cũng đã lấy lại được, cuộc sống càng lúc càng giàu có, càng lúc càng thuận lợi, bất quá bọn họ cũng không có lấy đó làm tự mãn, hàng năm đều quyên tặng một nửa tiền kiếm được để đi cứu tế cho người nghèo khổ.

Những điều này họ đã trả giá rất nhiều mới có thể có được, Lão Thiên Gia cũng có con mắt nhìn thấy tất cả mọi việc nha!!!

“Biểu ca! Biểu ca! Biểu ca!” Trong thư phòng, Mộ Dung Vũ Đoạn đang đọc sách khẽ ngược mắt lên, nhíu mày lại nhìn. Ba năm nay, hai biểu đệ càng lúc càng thành thực, bất quá mới hơn hai mươi tuổi đã có kinh nghiệm xử lý mọi việc như một nam nhân đã ba mươi tuổi, có khả năng lại ổn định cẩn trọng, đem công việc giao cho bọn họ, hẳn cùng với cha cũng không có lo lắng gì. Cho nên, hẳn không hiểu nhị biểu đệ vì sao lại phát ra loại âm thanh của một hài tử mười mấy tuổi đâu này?

Trong lúc hắn đang suy nghĩ, Đỗ Khiếu Vân đã hốt ha hốt hoảng chạy đến trong thư phòng rồi.

“Biểu ca! Biểu ca!”

Mộ Dung Vũ Đoạn chậm rãi buông sách vở “Chuyện gì?”

Đỗ Khiếu Vân há mồm muốn nói, bỗng nhiên nhìn thấy Mặc Nghiễn Tâm đang ngồi trước cửa sổ thêu thùa, miệng hắn lại khép vô, do dự quay quay đầu.

“À, chỉ là có việc gấp thôi!”

“Lại là có hai bang phái tranh chấp với nhau, muốn ta đi làm trọng tài?”

Vài năm gần đây, không chỉ có Mộ Dung gia thay đổi nghiêng trời lệch đất, mà ngay cả toàn bộ võ lâm đều có thay đổi.

Thất đại môn phái vẫn là người lãnh đạo trong võ lâm, nhưng mà từ khi Tư Đồ Nhạc đem chân tướng sự việc năm đó chứng môn của Thất đại môn phái bị hại nói ra, bọn họ đã thu lại tư thái ngạo mạn cao cao tại thượng thường có, cũng không dám cho rằng nhận định của họ tất nhiên là đúng nữa, hiểu được việc phải tự xét lại, cũng hiểu được phải biết khiêm tốn hơn.

Mặc gia là vô tội, lại bị toàn bộ võ lâm đuổi giết diệt môn, loại sự việc như vậy không thể lại xảy ra một lần nữa. Hơn nữa, giống như Tư Đồ Nhạc đã dự liệu, Tư Đồ gia bị đá ra khỏi ngũ đại thế gia, Mộ Dung gia được bổ sung vào, hơn nữa không bao lâu Mộ Dung gia lại trở nên đứng đầu trong ngũ đại thế gia. Tuy rằng Mộ Dung Vũ Đoạn cùng cha căn bản là chỉ vô tình giao thiệp lại với giang hồ, nhưng mà đường giang hồ vốn là một cái hố to lấy lợi, một khi đã bước chân vào, thì sẽ thành thân bất do kỷ, không phải muốn thoát thân là có thể thoát thân được.

“Không phải.”

“Vậy là ai bị bang phái lục lâm uy hiếp, muốn ta đi hỗ trợ?”

“Cũng không phải!”

“hay là... Bá mẫu hoặc Nguyệt Phong đệ lại đến đây vay tiền?”

Sự thật chứng minh Mộ Dung Nguyệt Phong chỉ biết nghĩ ra một ít chủ ý nhằm chán, hắn đem hai tỷ tỷ mình tái giá cho nhất đẳng cao thủ võ lâm, là muốn hai vị tỷ phu mới giúp hắn đoạt lại tài sản Chu gia, kết quả hai vị cao thủ kia ở trong phương diện trốn tránh cũng là đệ nhất, đem những chuyện rắc rối đó tránh ra xa, chỉ tận hưởng cuộc sống tân hôn của mình mà thôi.

Bất đắc dĩ, hai mẹ con Mộ Dung Nguyệt Phong đành phải ngoan ngoãn sống nhờ cửa hàng nhỏ kia, nhưng mà hai mẹ con họ không thể thay đổi được thói quen, chính là yêu thích tiêu xài, thời gian lâu dài, nếu muốn tiếp tục cuộc sống xa hoa tận hưởng không cần tiết kiệm thì lại không thể không mượn tiền để sống. Muốn vay tiền thì còn gì phải nói nữa, bọn hắn sẽ liền nghĩ tới nhà bên này ngay.

“Không phải, không phải, từ lần trước Nguyệt Phong biểu ca bị biểu tẩu dọa chạy đi xong, đại phòng bên kia cũng không có người dám qua đây nữa!”

“Vậy thì đến tột cùng là có chuyện gì?” hắn lại lười đoán.

“Chuyện này... này...” Đỗ Khiếu Vân ấp úng, hai mắt cứ đảo quanh nhăm nhin về phía Mặc Nghiễn Tâm ở bên kia, chính là hắn không dám nói cho hết lời.

Mộ Dung Vũ đoạn thở dài, đứng dậy: “Đi thôi, ta đi theo đệ nhìn xem chuyện gì xảy ra.”

Đỗ Khiếu Vân nhất thời mở to miệng nói lớn: “Biểu ca theo đệ đi là tốt nhất, sẽ lập tức có thể hiểu được... À, biểu tẩu, tẩu... tẩu cũng muốn đi cùng sao?” Hắn bất an lại đảo mắt nhìn quanh.

Mộ Dung Vũ đoạn xoay đầu xem, Mặc Nghiễn Tâm quả nhiên là đã buông dụng cụ thêu thùa đi theo hắn “Như thế nào? Nàng không thể đi theo sao?”

“Không phải là không thể, mà.. mà..” Đột nhiên hắn buông tha la to một tiếng “Quên đi, muốn đi cùng thì cùng đi đi, dù sao cũng không có liên quan gì đến đệ!!!”

Bất quá, biểu ca có thể sẽ gặp phiền phức lớn nha!!!

Ở tiền sảnh, Mộ Dung Vấn Thiên cùng với Đỗ Cẩm Nương đang tự mình chiêu đãi vài vị khách đặc biệt, đàm luận chuyện đặc biệt, đặc biệt đến Mộ Dung Vũ đoạn vừa nghe tới tên của hắn, còn có một danh từ đặc biệt, bước chân liền không tự chủ được dừng lại, còn mọc rễ, rốt cục không thể bước tới được.

“Nhưng Loan nhi là vị hôn thê của Vũ Đoạn mà!”

“Không, Thiệu huynh, cô nương này từng là vị hôn thê của Vũ Đoạn, nhưng một năm trước khi đến ngày thành thân ước định, nàng đã được gả cho thủ phủ Dương Châu rồi!”

“Chuyện đó... Đó chỉ là bất đắc dĩ...”

“Không cần biết nguyên nhân gì, nàng ấy đã được gả cho người khác, hôn ước đó tự nhiên cũng không còn nữa!”

“Còn, còn chứ! Hiện nay phu quân của Loan nhi đã qua đời rồi, hiện tại thì đã có thể hoàn thành hôn ước lúc trước rồi!”

“Nhưng Vũ Đoạn đã thành thân với người khác rồi...”

“Không quan trọng, để hai người ngang bằng nhau cũng được, còn không thì để Loan nhi làm nhỏ cũng không sao!”

Nghe đến đó, Mộ Dung Vũ đoạn thật sự nhẩn nại không nổi nữa, đang định đi đến tiền sảnh để nói cho rõ, hắn cười vợ chỉ cười một mình Mặc Nghiễn Tâm mà thôi, sẽ không có thêm thê thiếp nào khác.

Bất quá hắn vừa mới suy nghĩ xong, còn chưa kịp làm ra động tác nào, trên cánh tay đã truyền đến một trận cảm giác đau nhức do bị nhéo, hắn ngạc nhiên ngoái đầu nhìn lại, thì thấy bóng lưng của Mặc Nghiễn Tâm nhanh chóng đi xa, hắn kéo tay áo lên xem, nhìn thấy một khối sưng đỏ, không khối cười khổ.

Khi xưa nàng thích nhéo hắn, nhưng luôn mang theo một hương vị vô cùng thân thiết, có nhéo cũng sẽ không lưu lại bất kỳ dấu vết gì, nhưng trước mắt lại sưng đỏ rõ ràng như vậy, nàng hiển nhiên là đang giận dữ.

Ai, chuyện này cũng không thể trách hấn nha! Hấn chẳng qua là đi ngang Dương Châu, bất ngờ lại nhận được tú cầu của nhà họ Thiệu, tuy rằng cả hai bên đều không vui, nàng thì ngại nhà hấn nghèo khổ, hấn thì ngại nhà nàng giàu có, nhưng là nếu hấn đã nhận được tú cầu, đương nhiên hấn cũng không thể không nhận, mà đối phương cũng vì mặt mũi không thể không công nhận hôn ước, nhưng nửa năm sau, nhà họ Thiệu liền gả nàng cho thủ phủ Dương Châu, vì thế hôn ước này coi như đã được giải quyết xong.

Ai biết được sự việc đã qua nhiều năm, đối phương lại tự tìm đến cửa, chuyện này có thể trách hấn sao?

Bất quá...

Mộ Dung Vũ Đoạn bỗng nở nụ cười.

Thành thân đã nhiều năm, Mặc Nghiễn Tâm luôn thủy chung duy trì khuôn mặt lạnh lùng không nói gì, chưa bao giờ có chút biểu lộ tình cảm nào, chỉ có khi nàng vì hấn bị hại mà giận dữ giết người thì hấn mới có thể cảm nhận được nàng đối với hấn không phải là không có tình cảm, bất quá cái loại biểu tình như vậy thật sự là quá khác người, không có cách nào để cho hấn có thể khẳng định được cảm tình của nàng.

Cho đến hiện tại...

Nàng giận dữ, bởi vì nàng đang ghen sao?

Lén lút, Mộ Dung Vũ Đoạn bước vào thư phòng; lén lút, hấn đi đến bên cạnh thê tử; lén lút, hấn đưa tay khoát lên vai nàng, một hồi sau... đối với đụng chạm của hấn, nàng hoàn toàn không thèm để ý tới, còn tập trung làm nữ công của nàng.

Đúng vậy, nàng đang giận dữ.

Đúng vậy, nàng đang ghen tuông.

Đúng vậy, nàng đối với hấn...

Tươi cười vui vẻ, hấn rốt cục có thể xác định được tình cảm của nàng đối với hấn, vì thế hấn cúi đầu, đưa miệng ghé sát vào tai nàng, nhẹ nhàng thổi ra ba chữ...

Cả đời này, hấn chỉ nguyện có được phần ách tình này!!!

~ HOÀN ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ach-duong-tinh-quanh-co>